JAMES PATTERSON

PRIVATE

Agenția de investigații

MAXINE PAETRO

James Patterson şi Maxine Paetro

Private
Agenţia de investigaţii

(James Patterson & Maxine Paetro – Private)

Traducere: Ferenţ Iordana, Ferenţ Ştefan

www.virtual-project.eu

Editura Rao, 2015

Lui Susie şi John, Brendan şi Jack

Prolog
EŞTI MORT, JACK!

Unu

Deşi este de înţeles că nu mai reuşesc să-mi aduc aminte foarte clar, prima dată când am încetat să mai exist, lucrurile s-au petrecut după cum urmează.

Peste tot în jurul meu, salvele de mortier loveau cu un zgomot surd, declanşând ceea ce răsuna ca o răpăială de lame de ras, în timp ce eu îl duceam pe umăr pe caporalul puşcaş marin Danny Young, un tip la care ţineam foarte mult. Era cel mai dur soldat alături de care luptasem vreodată, amuzant cât cuprinde, dar, mai presus de toate, *plin de speranţă*, de vreme ce soţia rămasă în West Texas era însărcinată cu cel de-al patrulea copilaş.

În clipa aceea, sângele amărâtului curgea din abundenţă pe costumul meu de zbor, precum apa murdară dintr-o ţeavă de scurgere, şi-mi terfelea bocancii.

Am traversat terenul pietros, alergând prin întuneric, şi am rostit încercând să-mi înăbuş emoţiile faţă de Danny:

— Te-am adus, gata, te-am adus! Cel puţin rămâi cu mine, *mă auzi?*

Nici n-am apucat bine să îl las jos, pe pământ, la câţiva metri depărtare de elicopter, că dintr-odată s-a produs o explozie zguduitoare ca şi cum pământul ar fi erupt în jurul meu. Am simţit o lovitură năucitoare ca de ciocan în piept şi totul s-a sfârşit.

Am trecut în lumea drepţilor. Nici măcar nu ştiu cât am fost dus.

Del Rio mi-a povestit mai târziu că inima mi se oprise.

Îmi amintesc doar că mergeam plutind spre lumină, îmi amintesc durerea şi mirosul foarte urât al combustibilului de avion.

Ochii mi s-au deschis brusc, iar în faţa lor a apărut Del Rio, care îmi masa pieptul cu mâinile. Când a văzut că în sfârşit reacţionez, a izbucnit în râs. Avea obrajii scăldaţi în lacrimi.

— Jack, ticălosule, te-ai întors!

O perdea compactă de fum negru şi uleios aluneca rotindu-se spre noi. Danny Young zăcea chiar lângă mine, cu picioarele într-o poziţie nefirească, iar în spatele lui Del Rio se afla elicopterul care ardea cu o flacără strălucitoare şi albă, gata-gata să explodeze.

Amicii mei erau încă în elicopter. Prietenii mei! Băieţii care îşi riscaseră vieţile pentru mine.

Am reuşit să îngaim câteva vorbe:

— Trebuie să-i scoatem de acolo!

Del Rio a făcut tot posibilul să mă oprească, dar eu mi-am folosit cotul răsucindu-l spre falca lui şi l-am lovit cu toată

puterea. Del Rio a căzut pe spate, iar eu m-am desprins de el şi am pornit în fugă spre elicopterul prăbuşit exact în momentul când învelişul de magneziu a luat foc.

În elicopter se aflau puşcaşi marini şi eu trebuia să-i scot afară.

Teribila mitralieră cu gloanţe dum-dum[1] de calibru cincizeci a început să răpăie. Artileria a declanşat brusc o explozie în interiorul aparatului de zbor. L-am auzit pe Del Rio strigând:

— Culcat, tâmpitule! Jack, culcă-te naibii la pământ! În secunda următoare s-a năpustit asupra mea şi m-a trântit la pământ, iar eu i-am simţit din plin toată greutatea celor aproape nouăzeci de kilograme, în vreme ce elicopterul dispărea mistuit de flăcările dezlănţuite. Eram în viaţă, dar mulţi dintre prietenii mei nu mai erau. Jur pe Dumnezeu că oricând aş fi făcut schimb de locuri cu ei.

Presupun că asta spune mult despre mine, dar nu sunt sigur că e numai de bine. Veţi vedea şi veţi fi în măsură să apreciaţi.

Luaţi-o încet, este o poveste lungă, dar bună.

Doi

Trecuseră doi ani de la întoarcerea mea din Afganistan şi de la război. Nu-mi văzusem tatăl de mai bine de un an şi nici nu aveam vreun motiv sau vreo dorinţă să-l reîntâlnesc. Dar când m-a sunat, a spus că are ceva important să-mi spună. A mai adăugat că era urgent şi că avea să-mi schimbe viaţa.

Tata era un manipulator şi un şmecher mincinos, dar mă prinsese la înghesuială, aşa că iată-mă trecând de sinistra poartă a vizitatorilor de la California State Prison[2] din Corcoran.

Zece minute mai târziu, ocupam un loc în faţa peretelui despărţitor din plexiglas, în timp ce tata intra în cabină pe cealaltă parte şi îmi zâmbea dând la iveală locurile goale lăsate de căderea dinţilor. Cândva fusese un bărbat chipeş, acum arăta precum Harrison Ford dependent de metamfetamină. A înşfăcat telefonul, iar eu am făcut aceeaşi mişcare de cealaltă parte.

— Arăţi bine, Jack. Se vede treaba că îţi prieşte viaţa pe care o duci.

— Ai slăbit, i-am răspuns.

— Mâncarea de aici este pentru şobolani, fiule.

Tata începea din nou de unde o lăsase ultima dată când îl văzusem, ca să-mi spună că nu mai existau infractori gentlemeni, ci doar derbedei.

— Omoară un vânzător la un Stop-N-Go[3]. Transformă un jaf într-o sentinţă pe viaţă – pentru ce? Pentru o sută de dolari?

În timp ce îl ascultam a început să mă doară capul, iar spatele şi gâtul mi-au înţepenit. Râdea de negri şi de hispanici că erau proşti, dar el ispăşea o condamnare pe viaţă pentru jaf şi crimă. În acelaşi timp şi în acelaşi loc cu aceia pe care îi numise derbedei. M-am ruşinat pentru toţi anii pe care îi petrecusem tratându-l cu respect şi dându-mă peste cap să primesc un „Bravo, Jack” în loc de un dos de palmă.

— Ascultă, Tom, am spus eu. Voi sta de vorbă cu directorul să văd dacă pot să te transfer la Bel-Air sau Beverly Wilshire.

El a râs.

— O să mă achit faţă de tine.

În cele din urmă, am zâmbit şi eu.

— Nu te schimbi deloc.

A ridicat din umeri şi mi-a zâmbit.

— De ce m-aş schimba, Jack?

Am observat tatuaje noi pe degetele tatălui meu. Pe mâna stângă era numele meu, pe dreapta, numele fratelui meu. Obişnuia să ne lovească cu aceste mâini făcute pumni,

combinaţie pe care el o numea „vechiul un-doi”[4]. Am bătut darabana cu degetele pe poliţa unde îmi sprijineam coatele.

— Te plictisesc? a întrebat el.

— La naiba, nu, dar am parcat maşina în faţa unui hidrant.

Tata a râs din nou şi a spus:

— Mă uit la tine şi mă văd pe mine. Când eram un idealist.

Ticălos narcisist! Încă îşi mai imagina că era idolul meu, ceea ce nu putea fi decât o mare şi gogonată minciună.

— Jack, hai să-ţi pun o întrebare serioasă. Îţi place să lucrezi pentru poliţistul ăla disperat şi lipsit de valoare Pinkus PI[5]?

— Prentiss. Am învăţat multe lucruri de la el. Sunt mulţumit. E o treabă la care mă pricep.

— Îţi pierzi vremea, Jack, iar eu am o ofertă mult mai bună, a spus el şi, după ce s-a convins că îmi captase atenţia, a adăugat: Vreau să preiei Private.

Cred că ajunsese la partea care trebuia să-mi schimbe viaţa.

— Tată, ai uitat? Din Private nu a mai rămas decât o grămadă de dulapuri pentru arhivarea dosarelor, înghesuită într-un spaţiu de depozitare.

— Mâine urmează să primeşti un colet, a continuat tata ca şi cum nici n-aş fi deschis gura. Ai să găseşti o listă cu toţi clienţii mei, plus toate bârfele pe care le aveam despre ei. Mai este şi un document care atestă că am trecut pe numele tău contul meu bancar din Insulele Cayman. Cincisprezece milioane de dolari, Jack. Toţi sunt ai tăi. Faci cu ei ce doreşti.

Am privit mirat. Înainte vreme, Private făcuse investigaţii de primă clasă pentru staruri de cinema, politicieni, multimilionari şi chiar şi pentru Casa Albă. Tata încasase la greu pentru serviciile lui. Dar cincisprezece *milioane*? Cum de reuşise să câştige atât de mult şi, mai presus de orice, oare chiar doream să ştiu?

— Care-i şmecheria, nu? s-a oferit să mă lămurească. Simplu! Nu-i spune fratelui tău geamăn despre bani. De câte ori i-am dat, n-a ştiut decât să prizeze sau să-i facă praf la jocuri de noroc. Acesta este dreptul tău dobândit prin naştere, Jack. Încerc să fac ce-i corect măcar o dată în viaţă.

— M-ai auzit când am spus că sunt mulţumit la Prentiss? am spus eu.

— Aş dori să-ţi vezi faţa, Jack. Ascultă-mă. Încetează să mai fii „geamănul cel bun” măcar pentru o afurisită de secundă şi reconsideră situaţia. Nu există bani buni şi bani răi. E tot aia. Doar un mijloc de schimb. Şi aceasta este o ocazie, una uriaşă. O ocazie în valoare de cincisprezece milioane de dolari. Vreau ca Private să fie ţinută minte drept cea mai bună agenţie. Tu eşti un băiat deştept, chipeş şi unde mai pui că eşti şi-un afurisit de erou de război. Fă ca Private să prindă din nou

viaţă. Fă-o pentru mine şi, mai important, fa-o pentru tine. Nu căuta nod în papură ca să renunţi la un lucru cu adevărat bun. Fă din Private cea mai bună agenţie din lume. Ai banii necesari, ai talent şi ai compasiune – aşa că fă-o.

Un gardian a pus mâna pe umărul tatălui meu. El a închis telefonul, m-a privit cu un fel de tandreţe pe care nu o mai văzusem de când aveam cinci sau şase ani şi mi-a spus:

— Trăieşte viaţa pe care o meriţi, Jack. Fă lucruri măreţe.

Apoi, a atins geamul cu palma şi s-a întors cu spatele.

La o săptămână după vizita mea la Corcoran, Tom Morgan a fost înjunghiat în ficat. Trei zile mai târziu, tatăl meu se stingea.

Partea întâi
CINCI ANI MAI TÂRZIU, CU TOATE AFACERILE ÎN DERULARE CONFORM PLANULUI

Capitolul 1

Oamenii îmi încredinţează secretele lor, iar eu nu sunt tocmai sigur de ce se întâmplă acest lucru. Cred că trebuie să fie ceva cu faţa mea sau probabil cu privirea mea. În urmă cu două luni, Guinevere Scott-Evans riscase şi îmi încredinţase viaţa şi cariera ei.

În clipa aceea, mă ţinea strâns de mână în timp ce o ajutam să iasă din maşina mea, un Lamborghini albastru-închis. Îşi mişca şoldurile înguste cu o sfială prefăcută, aranjându-şi rochia neagră care îi venea ca turnată. Era splendidă, o stea de cinema renumită, cu adevărat amuzantă şi suficient de deşteaptă ca să fi absolvit Vanderbilt[6].

În seara aceea eram însoţitorul lui Guin la *Golden Globe Awards*[7], în chip de mulţumire pentru că îi urmăream îndeaproape soţul, un rock star care s-a dovedit că o înşela cu un alt bărbat.

Guin era îndurerată, dar pentru festivitate afişa o faţă binevoitoare. În acea seară dorea să fie văzută cu un *bărbat bine* – expresia îi aparţine – şi aş putea spune chiar că mai şi voia să se simtă dorită.

— Va fi amuzant, Jack, a spus ea strângându-mi mâna. Suntem la o masă importantă. Toată lumea de la Columbia Pictures, plus Matt, bineînţeles.

Guin candida la titlul de cea mai bună actriţă într-un rol secundar pentru o poveste de dragoste în care jucase alături de Matt Damon. Consideram că avea şanse să câştige, chiar speram că aşa va fi. Îmi plăcea mult Guin.

Admiratorii aflaţi la intrarea în Beverly Hilton se bucurau de animaţia de dinaintea spectacolului, strigând numele lui Guin, în timp ce ne îndreptam spre cordonul de catifea care ne separa de mulţime, iar aparatele de fotografiat făceau instantanee. O admiratoare mi-a arătat telefonul, întrebându-mă dacă eram o persoană însemnată.

Am râs.

— Glumeşti? Nu sunt decât un însoţitor.

Guin mi-a eliberat mâna să se îmbrăţişeze cu Ryan Seacrest, care a atras-o în lumina reflectoarelor. Admiratorii o doreau, dar ea m-a înconjurat cu braţul şi m-a adus şi pe mine în cadru alături de ea.

Seacrest a făcut front comun, mi-a admirat croiala smochingului şi m-a întrebat cum mă numesc. Fruntea i s-a ridat un pic pe când încerca să stabilească dacă mă ştia sau nu, apoi a apărut Scarlett Johansson, care a spus „Salut, Jack”, iar eu şi Guin am plecat de-a lungul covorului roşu care trecea

printre două rânduri de tribune neacoperite spre intrarea de la Beverly Hilton.

Moment nepotrivit pentru celularul meu să sune.

— Nu răspunde, Jack, a spus Guin. Eşti în afara orelor de serviciu, de acord? În seara asta eşti doar al meu, în regulă? Zâmbetul i s-a stins, iar umbra neliniştii şi-a făcut loc pe chipul ei frumos. De acord, Jack?

Am verificat identitatea apelantului şi am spus:

— Doar o secundă.

Apelantul era Andy Cushman şi nu-mi venea să cred. Andy era un tip ca o stâncă, dar vocea de la telefon era sugrumată de lacrimi.

— Jack, trebuie să vii neapărat la mine. Am nevoie de tine chiar acum.

— Andy, nu este un moment bun. Crede-mă, nu este deloc. Ce s-a întâmplat?

— E vorba de Shelby. *E moartă*, Jack.

Capitolul 2

Moartă? *Shelby* moartă? Cum să fie moartă? Precis era o greşeală. Dar cum era posibil?

Eu eram cel care îi făcuse cunoştinţă lui Andy cu Shelby. În urmă cu mai puţin de şase luni, fusesem cavaler de onoare la nunta lor. Săptămâna trecută, luasem cina cu ei la Musso & Frank. Andy îmi spusese atunci că aveau de gând să-şi boteze primul lor copilaş cu numele Jack. Nu John sau Jackson, ci pur şi simplu Jack.

Fusese vorba de un infarct? Cam greu de crezut la vârsta lui Shelby. Avusese loc un accident de maşină? Andy nu spusese nimic, dar era devastat. Şi ce îl îndurera pe Andy mă îndurera şi pe mine.

Am îndesat un sul de bancnote în mâna valetului, am condus-o pe Guin, vizibil afectată, spre sala de bal şi, cu scuzele de rigoare, am încredinţat-o lui Matt Damon. Când am revenit în stradă, maşina mea aştepta.

Contrariat de veste, am gonit tot drumul spre locuinţa familiei Cushman în maşina mea sport decapotabilă. Automobilul era un dar de la un client al cărui teribil secret îl păstram cu sfinţenie. Când nu era la atelier pentru reparaţii, era un punct de atracţie pentru poliţişti.

Am încetinit când am intrat în Bluffs, o zonă de magazine micuţe şi locuinţe din Pacific Palisades, aflată la doi paşi de ocean şi patrulată aproape non-stop de poliţie. Zece minute mai târziu, am frânat pe drumul de acces circular de la locuinţa lui Andy.

Era ora amurgului. Luminile nu erau aprinse în casă, iar uşa din faţă, larg deschisă, avea rama crăpată.

Era vreun musafir nepoftit în casă? Aveam îndoieli, dar oricum am scos arma din torpedou înainte de a pătrunde pe uşa deschisă.

Cei trei ani petrecuţi pe locul pilotului la bordul unui CH-46 în timpul războiului îmi sporiseră acuitatea vizuală. Eram expert în explorări vigilente cu aparate de măsură şi, pe lângă asta, la verificarea terenului în privinţa mişcărilor, agitaţiei, fumului, imaginilor reflectate, contururilor umane sau a scânteierilor de lumină.

Ca detectiv, aveam încă o aplicaţie practică pentru capacitatea mea oarecum neobişnuită de a dibui abaterile de la regulă. Eram capabil să privesc locul unei acţiuni şi aproape instantaneu să văd ceea ce era nelalocul lui: o mică pată de sânge la întâmplare, o zgârietură pe un perete vopsit, un fir de păr pe un covor miţos.

Când am intrat în locuinţa familiei Cushman, am examinat atent camera de zi, hotărât să găsesc urme de deranj, dar pernele erau în ordine, covoraşele erau la locul lor, cărţile şi tablourile, nemişcate.

L-am strigat pe Andy, iar acesta a răspuns:

— Jack? Jack. Sunt în dormitor. Te rog, vino!

Am păstrat arma, un Kimber 45 personalizat, în poziţia de tragere, în timp ce am trecut prin încăperile spaţioase către dormitorul principal, aflat în aripa proprie din spate.

Am pipăit după întrerupătoarele de lângă uşă şi am aprins luminile. Andy stătea pe marginea patului, aplecat înainte şi ţinându-şi capul în mâinile pătate de sânge.

Iisuse Hristoase! Ce se întâmplase?

Spre deosebire de camera de zi, dormitorul arăta ca şi cum ar fi fost răscolit de o tornadă. Lămpile şi ramele tablourilor erau făcute praf. Televizorul fusese smuls din perete, dar cablul era încă băgat în priză.

Îmbrăcămintea lui Shelby, pantofii şi lenjeria intimă, toate fuseseră aruncate la întâmplare prin cameră. *Ah, Iisuse! Iisuse Hristoase!*

Shelby zăcea goală şi inertă, cu faţa în sus, pe mijlocul patului.

Am încercat să cuprind totul cu mintea, dar îmi era imposibil să înţeleg. Shelby fusese împuşcată în frunte. Din locul unde sângele se acumulase pe cearşafurile de satin pale părea să fi existat şi o a doua împuşcătură în piept.

Din pricina şocului abia mă mai ţineam pe picioare. Mă luptam cu impulsul de a merge la Andy sau la *Shelby.* Nu puteam, nu îmi era îngăduit să o fac. Păşind în acea cameră, deranjam scena crimei.

Prin urmare, am strigat către prietenul meu:

— Andy, ce s-a întâmplat aici?

Andy şi-a ridicat spre mine faţa rotundă, albă ca varul, cu ochii injectaţi şi ochelarii cu ramele de sârmă subţire căzuţi într-o parte. Faţa şi mâinile îi erau pline de sânge. Când a deschis gura să vorbească, vocea îi tremura.

— Cineva a ucis-o pe Shelby. A împuşcat-o, pur şi simplu. Tu trebuie să descoperi cine a facut-o, Jack. Trebuie să-l găseşti pe nenorocitul care a ucis-o pe Shelby.

Zicând acestea, bunul meu prieten a început să plângă ca un copil. Lucrul şi mai dureros era că îl văzusem pe Andy plângând şi când era doar un ţânc.

Capitolul 3

Am simţit podeaua fugindu-mi de sub picioare, dar ştiam că Andy se bizuia pe mine să gândesc limpede pentru amândoi. Cred că asta şi era cartea mea de vizită, faptul că aveam un cap limpede într-o împrejurare critică. Eram totuşi Jack Morgan, nu?

I-am spus lui Andy să rămână pe loc, iar eu am plecat la maşină şi am revenit cu un MD 80, cel mai bun aparat de fotografiat fabricat vreodată pentru imortalizat locul unei crime. Avea vedere nocturnă, GPS şi meniu în vreo douăsprezece limbi, de parcă ar fi fost vreodată nevoie să mi se comunice în farsi sau în mandarină că lăsasem capacul obiectivului închis.

Am făcut repede o mulţime de fotografii din uşa dormitorului şi am prins toate detaliile pe care le-am considerat a-mi fi utile.

În timpul acesta, am încercat să-mi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla acolo în momentul crimei.

În afară de sângele de pe pat şi de pe Shelby, nu exista nicio altă urmă evidentă prin preajmă: nici stropi sau amprente pe pereţi şi nici urme de târâre sau picături pe podea. Aproape sigur că Shelby fusese omorâtă pe pat. Mi-am imaginat-o ghemuindu-se de frică lângă capul patului pe când intrusul făcea praf încăperea. Probabil că acesta o forţase să se întindă şi să rămână nemişcată. Apoi, a împuşcat-o de două ori – în piept şi în frunte. Ea pierduse sânge din abundenţă de la cele două răni îngrozitoare şi pe urmă îşi dăduse sufletul.

Oricare ar fi fost motivul pervers al intrusului, în mod clar nu era posibil să fi fost jaful. Shelby mai purta încă pe deget inelul de logodnă şi un diamant chiar foarte mare îi atârna pe un lănţişor în jurul gâtului. Geanta ei Hermes se afla închisă cum trebuie pe măsuţa de toaletă.

Dacă nu jaful fusese ţinta, atunci care?

Mi-a trecut prin minte un gând, acelaşi pe care l-ar fi avut orice detectiv criminalist. Îşi omorâse Andy soţia? Acela să fi fost şi motivul pentru care mă chemase? Pentru că probabil eram cea mai potrivită persoană din LA care să se ocupe de caz şi să îl facă să dispară.

Pe un ton calm, am stat de vorbă cu prietenul meu mărturisindu-i cât de mult regretam cele întâmplate şi cât de şocat eram. Apoi, i-am cerut să o lase pe Shelby acolo unde se afla şi să vină cu mine.

— Trebuie să avem discuţia asta, Andy. Imediat chiar.

A venit spre uşă, a scos un sunet nearticulat şi s-a sprijinit de mine.

L-am susţinut pe Andy şi l-am condus spre un fotoliu din camera de zi. Eu am luat loc pe canapea, dezlipindu-mă de el în mod voit. Următoarele zece minute sau cam aşa ceva aveau să fie neplăcute pentru amândoi.

Am început cu întrebările uşoare.

— Ai sunat la 911?

— Am… am vrut ca tu să fii primul care vine aici, nu poliţia. Nu, nu am sunat.

— Andy, ai vreo armă? Ai vreo armă în casă?

El a clătinat din cap.

— Nu. Şi nu am avut niciodată. Armele mă înspăimântă, fir-ar să fie, iar tu ştii asta.

— Mda. Bine. Ai observat dacă a dispărut ceva?

— Seiful este în biroul meu. Eu am intrat prin garaj. Mă întorsesem de la muncă şi mi-am pus servieta în birou înainte de a merge în dormitor… Totul părea în ordine. Nu-mi dau seama, Jack. Nu mă gândeam la un jaf. Nu reuşesc să mă concentrez acum…

L-am bombardat pe Andy cu mai multe întrebări, iar el a răspuns în timp ce se uita la mine de parcă aş fi fost barca de salvare, iar el, un om la apă pe o mare furtunoasă. A spus că o văzuse ultima dată pe Shelby în dimineaţa aceea când plecase la birou şi că vorbise cu ea din maşină în urmă cu o oră. Lăsase impresia că se simţea minunat.

— Şi acum o întrebare dură, am spus. Se întâlnea cu cineva? Sau tu?

Andy m-a privit ca şi cum nu aş fi fost întreg la minte şi a spus:

— Eu, Jack? Nu! Ea? Mă iubea. Nu avea niciun motiv să o facă. Amândoi eram îndrăgostiţi, îndrăgostiţi nebuneşte. Niciodată nu mi-am imaginat că aş putea nutri pentru cineva ce simţeam pentru Shelby. Chiar încercam să facem un copil.

Mi-am ţinut sub control respiraţia şi apoi am mers mai departe.

— Ai primit ameninţări cu moartea sau a ameninţat-o cineva pe Shelby?

— Te rog, în esenţă eu sunt un simplu statistician, Jack. Şi cine să vrea să o ucidă pe Shelby?! Ea este o bomboană. Toată lumea o iubea…

Mă rog, din câte se părea, nu chiar toată lumea.

Eram obligat să-l întreb.

— Trebuie să-mi spui adevărul, Andy. Ai avut vreun amestec în treaba asta?

Cam în cinci secunde, expresia lui Andy a trecut de la durere la şoc şi apoi la furie.

— Îndrăzneşti să îmi pui întrebarea *asta*? Tu ştii cât de mult am iubit-o! O spun acum şi nu vreau nicicând să fiu obligat să o repet. *Nu am ucis-o eu,* Jack. Şi nici nu ştiu cine a facut-o. Nu reuşesc să-mi imaginez cum s-a întâmplat. Nu sunt în stare, Jack.

Afară se întuneca. Am întins mâna şi am aprins lumina. Andy mă privea ca şi cum i-aş fi tras un pumn în faţă.

Hristoase, îi eram cel mai bun prieten!

— Te cred, am spus eu. Totuşi, poliţiştii urmează să te interogheze cu mare severitate. Înţelegi? Soţul este întotdeauna suspectul numărul unu.

El a dat din cap aprobator şi a început să plângă din nou.

M-am ridicat şi m-am dus în salon. L-am sunat pe şeful poliţiei, Michael Fescoe, pe numărul de acasă. Eu şi Fescoe ne împrieteniserăm în ultimii câţiva ani. Era cumva abătut din cauza slujbei lui mizerabile, dar era un om cumsecade, iar eu aveam încredere în el.

I-am făcut lui Fescoe rezumatul, i-am povestit că eu şi Andy eram prieteni din copilărie, în plus, membri ai aceleiaşi frăţii la Brown[8], precum şi că puteam băga mâna în foc pentru caracterul lui sută la sută.

Când au sosit poliţiştii şi CSU[9], eu stăteam alături de Andy. L-am auzit spunând unui detectiv că Shelby nu avea absolut niciun duşman.

Şi totuşi, cel care o ucisese îşi atinsese ţinta.

Şi nu era o simplă execuţie.

Era ceva personal.

Capitolul 4

Justine Smith era o brunetă între treizeci şi patruzeci de ani, elegantă, serioasă şi sclipitoare din punct de vedere academic. Era psihiatru de meserie, psiholog criminalist şi numărul doi în agenţia Private a lui Jack Morgan. Clienţii îi acordau la fel de multă încredere ca şi lui Jack. Pe lângă asta, o adorau, toată lumea o adora.

În seara aceea, Justine lua cina cu procurorul districtual din Los Angeles, Bobby Petino. Acesta nu îi era doar cel mai bun prieten, ci şi iubit. Era un newyorkez strămutat şi un bun cunoscător al bucătăriei italiene. O impresionase pe Justine venind să o ia de la birou şi ducând-o într-unul dintre locurile lor preferate, adică la Giorgio Baldi, în Santa Monica.

Restaurantul, deţinut de o familie, era tihnit şi intim. Mesele luminate de lumânări erau aproape una de cealaltă, dând o impresie de confort familiar. Câţiva dintre clienţii din salon erau celebrităţi renumite, dar Bobby nu avea ochi decât pentru Justine, restul lumii nu mai conta. Nu şi-a ridicat privirea nici măcar când au intrat Johnny Depp şi Denzel Washington, râzând şi glumind de parcă viaţa ar fi fost pentru ei doar un mare film amuzant.

Bobby a atins paharul lui cu vin de al ei, în timp ce Giorgio le-a adus pastele de casă aburinde. Parcă *nu mai era nimeni în salon în afară de ei doi.*

— Ştii ce? a spus Justine. Pur şi simplu ador surprizele care transformă o zi cu adevărat îngrozitoare în exact inversul ei. Este perfect! Mulţumesc.

— Prea multă muncă te poate băga în pământ, a spus el, iar asta chiar nu se va întâmpla.

— E oficial! Ziua mea îngrozitoare a rămas undeva în urmă. Am ajutat la rezolvarea unui caz neplăcut de la biroul nostru din San Diego, dar am terminat pentru azi. Ura!

Justine a zâmbit, dar Bobby s-a ferit oarecum de privirea ei, ca şi cum ar fi existat ceva ce n-ar fi dorit să îi spună. De obicei, amândoi erau experţi în a-şi citi unul altuia gândurile, dar, în clipa aceea, Justine nu avea niciun indiciu.

— Ce este? Te rog, nu mă face să ghicesc!

— Am primit un telefon de la şeful poliţiei. Aveam de gând să-ţi spun după masă, jur. A mai fost ucisă o elevă. Tocmai au descoperit-o.

Justine şi-a pierdut cumpătul şi a intrat în panică. A răsturnat paharul cu vin, dar nu a făcut nicio mişcare să oprească revărsarea acestuia. Strălucirea îi dispăruse, iar gândurile zburau spre nişte zile foarte neplăcute din trecutul recent.

Mintea îi era copleşită de imaginile de la morgă ale tuturor adolescentelor care fuseseră ucise în ultimii doi ani. Bietele fete, toate eleve de liceu, proveneau de pe întreg cuprinsul oraşului, dar cele mai multe dintre ele se trăgeau din cartierele aflate în East LA. Ultima fată fusese descoperită moartă chiar în urmă cu o lună.

Decesul acelei fete atrăsese multă poliţie şi multă atenţie din partea presei. Justine aproape ajunsese să creadă că ucigaşul bătuse în retragere sau chiar că abandonase ideea. Poate că era în închisoare. Sau poate că murise. N-ar fi fost frumos?

Dar acum Bobby îi spulberase acea iluzie şi cel puţin încă una pe care şi-o făcuse în legătură cu seara aceea şi posibilităţile pe care le-ar fi oferit pentru amândoi.

Capitolul 5

— Trebuie să-l sun pe Jack imediat, i-a spus Justine lui Bobby. Trebuie! La naiba! *La naiba!*

El s-a întins spre ea şi i-a strâns mâna.

— Deja l-am sunat eu. Însoţitorul tău va fi aici în douăzeci de minute. Vei avea de lucru aproape toată noaptea, Justine. Mănâncă nişte paste. Vrei, iubito? Îmi vei mulţumi pentru că te-am îndemnat să mănânci.

Un chelner a pus o faţă de masă curată şi a umplut din nou paharul lui Justine, dar ea nu mai era atentă la ceea ce o înconjura. A ridicat furculiţa şi a înfipt-o în farfuria cu tortellini ca să-i facă pe plac lui Bobby şi astfel să nu fie nevoită să vorbească în timp ce mental trecea în revistă cazul.

Toate cele unsprezece fete fuseseră ucise prin metode diferite. Acesta era un fapt *cât se poate de* neobişnuit. Armele crimei fuseseră îndepărtate, tot aşa cum fuseseră şi genţile sau rucsacurile victimelor. Ucigaşul luase întotdeauna trofee: o şuviţă de păr, o lentilă de contact, o pereche de pantaloni, un inel de promoţie. Lucruri pe care oamenii ce aplicau legea le numeau „murderabilia”[10].

Apoi, printr-o turnură bizară şi îndrăzneaţă, ucigaşul şi-a asumat responsabilitatea pentru una dintre crime într-un mesaj electronic nedetectabil adresat primarului.

El a scris că îşi îngropase trofeele de la cea mai recentă crimă într-un ghiveci din faţa unei clădiri de birouri aflate pe colţul format de Sunset cu Doheny. Semnase mesajul „Steemeleena”, un nume care nu dezvăluia nimic, nici atunci şi nici acum.

A durat mult ca mesajul să-şi urmeze calea prin sistem şi încă şi mai mult înainte de a fi luat în serios.

Dar la trei zile după expedierea acestui mesaj codificat, s-a săpat în ghiveci şi s-a recuperat o pungă de plastic cu articole luate de la cea mai recentă victimă. Pe obiecte nu s-au găsit nici ADN, nici amprente şi nici alte urme. Poliţia nu s-a ales decât cu o umilinţă de zile mari din partea ucigaşului, care a avut ultimul cuvânt.

Justine se oferise în mod voluntar să îi consilieze pe cei de la LAPD, iar ei o invitaseră la sediu. Îşi amintea cum vederea lucrurilor personale ale fetei a îmbolnăvit-o fizic. Ucigaşul le manipulase, le lustruise şi le trimisese la poliţie cu o semnătură de neînţeles şi o provocare.

Apoi, Justine venise cu un plan. Ca să-l facă să funcţioneze, îl pusese în legătură pe Jack Morgan cu Bobby Petino.

Astfel, printr-un aranjament controversat care scandalizase Divizia Omucideri de la LAPD, procurorul districtual a

aprobat ca Private Investigations să lucreze la caz pro bono[11].

Iar acum o altă fată îşi pierduse viaţa.

Bobby răspunse la telefonul celular şi încercă să îi capteze atenţia.

— Justine, Justine! Însoţitorul tău este aici.

Capitolul 6

La naiba! Justine a apucat strâns cotiera Mercedesului S65 negru lucios şi ridicol de rapid în timp ce Emilio Cruz, „însoţitorul" ei şi detectivul coasociat de la Private, a virat brusc la dreapta pe Hyperion Avenue în zona Silver Lake din estul Los Angelesului.

Şoseaua cu patru benzi era străjuită de malluri şi restaurante fast-food felurite, toate la o mică distanţă de mers pe jos faţă de Liceul John Marshall pe care îl frecventaseră două dintre fetele ucise.

— Ce ştii despre victimă? l-a întrebat în cele din urmă Justine pe Emilio, care avea privirea aţintită la drum.

Emilio Cruz nici măcar nu trebuia să se străduiască să arate bine. Îşi strângea părul negru cu o bandă de cauciuc, trăgea vechea lui jachetă de piele peste ceva şi gata, arăta ca un star de la Hollywood aşteptând să se dezlănţuie.

Vocea lui Cruz s-a auzit moale ca untul.

— Se numeşte Connie Yu. Era o stea strălucitoare, în clasa a unsprezecea şi avea doar şaisprezece ani.

— Dacă era aşa de sclipitoare, spuse Justine, de ce mergea pe această stradă de una singură?

— Justine, fetele astea sunt ucise în cartierul meu. Sunt prea bătăioase să o facă pe speriatele.

— Scuze, Emilio. Vorbesc aşa din cauza frustrării. Mă simt disperată şi chiar vinovată. De ce nu pot să-mi fac o idee acceptabilă despre acest nemernic?

— Povesteşte-mi despre caz. Sunt aici cu tine, nu? *Pro bono.* Îmi displace profund chestia asta cu pro bono.

Lui Cruz îi displăcea şi să piardă, realmente, îi displăcea asta. Poate chiar mai mult decât lui Jack. Cândva fusese un boxer profesionist apreciat, apoi poliţist şi mai pe urmă anchetator special pentru Biroul procurorului districtual, în subordinea lui Bobby Petino. Trei ani mai târziu, Petino îi făcuse cunoştinţă cu Jack, care îl angajase ca detectiv. Justine era impresionată de tenacitatea de buldog a lui Cruz când venea vorba de aflarea adevărului. Acest fapt, precum şi şarmul lui natural făceau din Cruz un detectiv înzestrat. Numai cei înzestraţi reuşeau la Private.

— Ce altceva mai ştim despre Connie Yu? a întrebat Justine.

— Hei, ascultă, îmi cer iertare, Justine. Ai dreptate. Fata era deşteaptă, aşa că sentimentul ăsta de incompetenţă care te macină nu-şi are rostul, bine? Mai ales după ce ai mers la toate şcolile să-i avertizezi pe copii. N-ar trebui să te simţi vinovată – faci mai mult decât oricine.

Cruz şi-a domolit bolidul şi a tras la bordură, între maşinile de patrulare ale poliţiei care blocau o alee la câteva străzi de Hyperion Bridge.

Justine a ieşit din maşină, şi-a băgat mâinile în buzunarele jachetei şi s-a îndreptat spre banda imprimată cu „crime scene” care izola aleea. În faţă, l-a zărit pe ofiţerul principal de la LAPD, inspectorul Nora Cronin, care investiga cazul elevei.

Cronin era o poliţistă deşteaptă şi irascibilă, poate cu prea multă personalitate. Avea o slăbiciune pentru Cruz, aşa că a privit încruntată spre Justine. Tot trupul ei, toate cele nouăzeci de kilograme pe care le avea exprimau cât de mult detesta implicarea celor de la Private în cazul ei.

— Procurorul districtual ne-a trimis, a spart Justine tăcerea.

— Îhî. Prietenul îţi dă telefon şi tu mergi la locul unei crime. Asta-i ciudat.

Justine s-a depărtat de poliţista enervantă şi a semnat registrul pentru ea şi pentru Cruz. Apoi, s-a aplecat pe sub bandă şi a strigat spre medicul legist, doctor Madeleine Calder, o bună prietenă.

— Hei, Madeleine. Trebuie să ne uităm la victimă.

— Ce faci, Justine? Cruz? a venit răspunsul lui Calder.

Medicul legist era o minionă cu oase mici, dar suficient de puternică să întoarcă pe partea cealaltă trupul unei victime atunci când era necesar. Madeleine s-a dat la o parte, oferindu-i lui Justine posibilitatea să o vadă pe de-a-ntregul pe sărmana fată, care zăcea între nişte saci cu gunoi şi uşa jegoasă din spatele unui restaurant Taco Bell.

Justine s-a oprit lângă Connie Yu şi a observat băltoaca întunecată de sânge din jurul capului fetei. Şi pe lângă asta, şi un cerceluş auriu care scânteia la urechea stângă a fetei.

— Justine, ia uită-te un pic, i-a spus Madeleine Calder.

În urechea dreaptă a victimei nu era niciun cercel.

De fapt, nu mai exista nici măcar urechea.

Imediat a venit explicaţia doctorului Calder:

— Urechea a dispărut, Justine. Tomberoanele restaurantului au fost aruncate. Echipajul a „măturat” strada de la un capăt la altul în căutarea ei. Nu a fost de găsit nicăieri. Presupun că infractorul ne va spune în câteva zile unde se află.

Ţipete chinuite la cordonul format de poliţie i-au atras atenţia lui Justine, care a ridicat privirea spre Cruz.

— A sosit familia lui Connie Yu. Hai să plecăm de aici, Emilio. Nu-i putem ajuta pe bieţii oameni. Nu aici, oricum.

Capitolul 7

La mai bine de două ore după miezul nopţii, Justine plecase spre morgă cu trupul fetei şi pe drum l-a sunat pe Seymour Kloppemberg, criminalistul-şef de la Private, supranumit Doctor Science – pe scurt, Sci ca să-i spună că avea nevoie de el imediat.

Sci i-a spus prietenei sale, Kit-Kat, că trebuia să meargă la Private, a pregătit o gustare pentru protejatul lui oarecum neobişnuit, Trixie, şi a părăsit apartamentul cu casca de protecţie sub braţ.

Motocicleta lui de curier din al Doilea Război Mondial, recondiţionată cu tot cu ataş, se afla în garajul de sub clădirea care găzduia şi apartamentul lui Sci. A pornit motorul cu pedala şi, după ce a urcat panta pe Hauser, a luat-o pe Sixth Street şi a mers fără oprire până la birourile Private aflate în centrul oraşului.

După ce a trecut ca un fulger arătând legitimaţia persoanei de la pază, a luat liftul spre demisol, locul unde se afla laboratorul lui.

Justine era deja acolo.

— Este vorba despre eleva cu numărul doisprezece? a întrebat el şi, după ce a descuiat uşa, a dat drumul la muzică – tema din *Sweeney Todd*[12].

— Da, a răspuns Justine. Şi este suficient să-ţi întoarcă stomacul pe dos. Mă rog, poate că nu al tău.

Sci a făcut spre ea o faţă comică de monstru cu colţi. Apoi, a însoţit-o pe Justine prin camera cu presiune mai mică decât cea atmosferică până în laborator, „terenul lui de joacă”.

Autorizat de Organizaţia Internaţională pentru Standardizare, laboratorul de multe milioane de dolari al lui Sci era inima operaţiunilor din Private, precum şi un ideal mijloc de profit. Asta, pentru că era folosit şi de organele de urmărire penală de pe Coasta de Vest, de vreme ce era mai bine echipat şi mai rapid decât orice alt laborator de la LAPD sau FBI. Echipa lui Sci, formată din doisprezece tehnicieni, lucra în câteva domenii ale ştiinţei medico-legale: analiză, serologie, identificare judiciară şi identificare amprentă şi amprentă ascunsă. Cea mai recentă mândrie şi bucurie a lui Sci era noua tehnologie de manipulare holografică pe care el o folosea ca să răsfire celulele cu un microlaser dedesubtul unui microscop de mare putere.

Oamenii lui fuseseră primii desemnaţi să testeze folosirea în timp real a unui satelit, metodă numită „medici-legişti-de-la-distanţă”. Folosind o cameră micuţă de filmat, detectivii de la Private puteau retrimite imagini derulate continuu de la locul

unei crime direct în laborator, economisind timp şi resurse şi împiedicând contaminarea locului unde se produsese crima.

Justine l-a urmat pe Sci de la un capăt la celălalt al vastului spaţiu subteran spre bastionul lui cu centrul mobil de comandă şi control. Pereţii erau tapetaţi cu afişe ale unor filme horror: *Shaun ofthe Dead*[13], *Carrie*[14], *Hostel*[15], *Zombieland*[16].

Sci a tras un scaun pentru Justine, apoi s-a prăbuşit într-al său şi a început să se învârtească precum un puşti aflat într-un magazin de îngheţată.

— Îmi pare rău că te-am răpit de lângă Kit-Kat, dar am nevoie să te uiţi la ce avem *înainte* să predau totul poliţiei dis-de-dimineaţă, a spus Justine zâmbind, după care l-a pus pe Sci la curent cu detaliile crimei aşa cum le ştia: localizarea, mutilarea şi cauza morţii.

Justine i-a dat rucsacul lui Connie Yu.

— L-a găsit Emilio nu foarte departe de locul crimei, în cele din urmă, nemernicul a făcut o greşeală… dacă nu cumva *a dorit* ca noi să găsim rucsacul.

— Ai mostră din sângele şi ţesutul victimei? a întrebat Sci.

— În sac, împreună cu obiectele personale. Vei vedea îndată.

Sci a deschis sacul. S-a uitat la obiectele din interior. Deja începuse să se gândească la sângele care avea o anumită particularitate, la portofelul care se dezasambla şi la telefonul care putea fi verificat. Dacă va obţine vreun rezultat, îl va avea la timp pentru întâlnirea de la ora nouă cu personalul.

— Gata, m-am apucat de treabă, a spus el şi a dat sonorul temei muzicale din *Sweeney Todd* la un nivel aproape asurzitor.

Capitolul 8

Justine a traversat imensa peluză tunsă, oferind o privelişte admirabilă spre canion – o imagine foarte frumoasă în lumina sidefie şi umbra bine definită *de la ora cinci şi un sfert a acelei dimineţi afurisite.*

S-a dezbrăcat până la sutien şi chiloţi şi apoi a deschis repede poarta spre terenul de tenis.

A luat o rachetă de pe bancă şi a început să exerseze serviciul dând mingile peste fileu şi vărsându-şi mare parte din frustrare pe sferele de pâslă verde lămâie.

După zece minute de antrenament a avut o reacţie întârziată. A făcut o piruetă şi a zărit silueta lui Bobby, care stătea la gard cu degetele în verigile de lanţ.

— Te simţi bine, Justine? Este, ca să zicem aşa, cinci dimineaţa. Ce se întâmplă, iubito?

— Scap de surplusul de agresivitate prin mişcare, deci nu joc, i-a răspuns ea lui Bobby, trăgându-se în spate şi gâfâind în timp ce arunca o altă minge cu o lovitură puternică.

— Pune racheta jos şi vino aici. Te rog!

Justine a făcut întocmai şi a trecut de poartă direct în braţele lui Bobby. El a înlănţuit-o pentru câteva minute bune, în timp ce atingerea mâinilor lui puternice aproape a facut-o să cadă în transă.

Apoi, Bobby a spus:

— Ce ai vrea? O cadă fierbinte, un mic dejun sau un pat?

— Toate trei în ordinea propusă.

Bobby şi-a scos halatul, l-a pus pe umerii lui Justine şi împreună au pornit spre terasă.

— Ai găsit ceva interesant?

— Pe lângă această crimă care este o altă *tragedie* blestemată?

— Da.

— Nu pot să-ţi spun nimic. Nu încă.

— Atunci să mă exprim altfel, Justine. Ai o nouă teorie? Ceva cât de cât? Ce crezi despre acest caz?

Justine a urcat pe treptele de tec până la cada fierbinte, a lăsat să-i cadă halatul de pe umeri, a abandonat şi lenjeria intimă şi, ţinându-l de mână pe Bobby, a păşit în apa din care ieşeau aburi.

Şi-a ocupat locul şi s-a lăsat pe spate în timp ce Bobby a înlănţuit-o cu braţele. Justine a închis ochii, a respirat adânc şi s-a lăsat în voia apei.

— Trebuie să ai o teorie, a spus Bobby.

— Iată: ucigaşul suferă de tulburare de identitate disociativă, a spus Justine şi a oftat. Iar fiecare dintre

personalităţile sale este de tip psihopat.

Capitolul 9

Visele mele nu erau tocmai identice, dar toate erau variaţiuni pe aceeaşi temă îngrijorătoare. Avea loc o explozie: uneori sărea în aer o casă sau o maşină sau un elicopter. Întotdeauna duceam o persoană de la locul exploziei spre un loc sigur. Ba era Danny Young, ba Rick Del Rio, ba tata, ba fratele meu geamăn, ba mă căram pe mine însumi.

Nu reuşeam niciodată să ies viu din zona exploziei. Absolut niciodată.

Telefonul meu mobil care vibra pe noptieră m-a trezit din acest coşmar matinal, aşa cum o facea aproape zilnic de aproape trei ani încoace.

Deja eram biruit de teamă, acea senzaţie îngrozitoare de prăbuşire care te loveşte înainte chiar să ştii de ce.

Pe urmă, judecata mea şi-a redobândit cutezanţa, iar eu am înţeles că, dacă nu aveam să răspund, telefonul va suna până când voi da un semn de viaţă.

Acesta era coşmarul meu din viaţa reală.

Am deschis clapeta şi am pus telefonul la ureche.

— Eşti *mort*, a spus el.

Vocea trecea printr-un filtru electronic. L-am numit „el”, dar putea foarte bine să fi fost o ea sau orice altceva. Uneori, suna dimineaţa: un apel de deşteptare. Alteori, suna în toiul nopţii sau putea sări peste o zi doar să mă ţină într-o stare emoţională fragilă pe care el sau ea o genera.

De fiecare dată când telefonul meu celular suna, mă simţeam cuprins de o nouă stare de nelinişte. Când era apelantul nesuferit, întrebam uneori „Ce naiba doreşti?” Alteori, încercam să raţionez şi spuneam calm „Spune-mi ce doreşti”.

În această dimineaţă, când vocea a rostit „Eşti mort”, am spus „Nu încă”.

Am închis cu zgomot telefonul.

Restrânsesem lista duşmanilor la aproape o sută de persoane, eventual o sută zece.

Indiferent cine era apelantul meu, mă suna de la un telefon public. Asta era. *Telefoane publice*. Mai existau încă în holurile hotelurilor, în gări şi aproape pe fiecare stradă din fiecare oraş. Cam o dată pe an îmi schimbam numărul de telefon, dar nu puteam să-l păstrez secret. Personalul meu, prietenii mei, clienţii de la Private, toţi aveau nevoie să ajungă la mine. Mai ales clienţii. Întotdeauna eram la celălalt capăt pentru ei.

Din nou m-am întrebat cine putea fi apelantul care mă ameninţa cu moartea.

Îl cunoşteam? Făcea parte din cercul meu restrâns de cunoştinţe? Sau era unul dintre escrocii sau pungaşii pe care îi doborâsem în cariera mea ca detectiv particular?

M-am întrebat şi dacă ameninţarea chiar era *reală.*

Oare mă supraveghea şi mă urmărea plănuind să mă ucidă într-o bună zi? Sau pur şi simplu se tăvălea de râs pe socoteala mea?

Fără îndoială, sunasem la poliţie, dar îşi pierduseră interesul cu ani în urmă. În definitiv, nu fusesem niciodată atacat fizic, nici măcar nu-mi întâlnisem călăul.

După asta, gândurile mele s-au îndreptat din nou spre Shelby Cushman. Mi-am imaginat groaza ultimelor ei momente şi mi-am apăsat palmele pe ochi. Doream să mi-o amintesc pe Shelby vie. Cândva ieşisem cu ea. Obişnuiam să-mi petrec serile târziu în micile teatre improvizate, îmbâcsite de necurăţenie, unde Shelby facea stand-up comedy, apoi plecam cu ea pe uşa din spate. Ne-am despărţit din cauza mea. Shelby se apropia de patruzeci de ani. Dorea o familie şi copii. Şi la fel şi Andy. Amândoi mărturiseau că s-au îndrăgostit unul de celălalt chiar de la prima întâlnire.

Acum Shelby nu mai era în viaţă, iar Andy era îndurerat, singur şi foarte curând suspect de crimă, după părerea celor de la LAPD.

M-am ridicat în capul oaselor. *Ce naiba era asta? Unde mă aflam*?

Aşternuturile erau înflorate, lângă pat era un covoraş miţos, iar pereţii erau vopsiţi într-un verde ca frunza. Gata, am priceput. Eram bine.

Eram acasă la Colleen Molloy.

Era o plăcere să fiu acolo.

Capitolul 10

Am ieşit din dormitor. Colleen stătea la masa din bucătărie, cu spatele la mine şi capul aplecat spre laptop în timp ce studia pentru examenul ei de cetăţenie. Deja îşi băuse până la fund cana cu ceai. Într-adevăr, era o plăcere să fiu acolo.

I-am dat la o parte minunata coadă lungă şi neagră şi am sărutat-o pe ceafa. Ea s-a întors, a închis ochii ei albaştri ca zorelele şi şi-a ridicat faţa. Am sărutat-o din nou. Îmi plăcea mult să o sărut pe Colleen Molloy. Nu mă săturam niciodată.

Dar o iubeam pe Colleen? O iubeam cu adevărat? Uneori eram foarte convins că da. Dar mai apoi mă întrebam dacă eram în stare să iubesc pe cineva, să iubesc cu adevărat. Sau eram prea preocupat de propria persoană, prea ofensat şi bătut de tatăl meu?

— Ai mai putea prinde încă o oră de somn de frumuseţe, băiete, a spus ea.

Am sesizat cadenţa irlandeză din vocea ei, nuanţa irlandeză întunecată a tenului şi cât de plăcut mirosea a apă de trandafiri.

— O să ajung târziu la cafeaua cu şeful poliţiei, Fescoe.

Am sărutat-o din nou pe Colleen, i-am dus cana la chiuvetă, am clătit-o cu apă fierbinte şi i-am turnat un ceai proaspăt din ceainic. Nu-mi scosesem cu totul din minte crima. Deşi trebuia neapărat să o fac.

— Fii atent să nu ţi-o iei, a spus ea.

— Şi de ce s-ar întâmpla asta?

— Pentru că stai acolo despuiat ca un destrăbălat şi mă anunţi că vei pleca fiindcă ai treabă peste treabă.

Am râs şi, în cele din urmă, Colleen a ajuns în braţele mele, iar eu i-am lipit mâinile mici pe fesele mele. Doream să mă contopesc cu ea.

— Mă duc să încui uşa, a spus ea, pişcându-mă de obraz. Vorbesc serios, Jack.

Deja mă convinsese. Cum făcea asta? Începeai să vibrezi din toate puterile în cinci secunde.

— Eşti o vrăjitoare, am spus eu, trăgându-i halatul de pe umeri.

Am ridicat-o în braţe astfel că şi-a încolăcit picioarele în jurul taliei mele şi când i-am presat spatele pe uşa frigiderului, a scos un ţipăt la atingerea metalului rece.

Colleen îmi spusese cândva o glumă:

— Care este preludiul irlandez?

În momentul acela i-am oferit partea cea mai de efect.

— Ţine-te bine, iubito.

A tras aer în piept şi amândoi am început să răsuflăm din greu în timp ce conţinutul sărăcăcios al frigiderului zdrăgănea

şi dansa în ritmul nostru.

— Îmi pare rău că te-am făcut să întârzii, a spus ea după ce încheiasem, deşi zâmbetul ei larg şi încântător spunea cu totul altceva.

Am plesnit-o peste fund.

— Numai dacă nu te-am făcut eu să întârzii.

Am lăsat-o stând sub un duş fierbinte, rumenă în obraji şi fredonând o melodie care îi plăcea. *Come on Eileen*[17].

I-am fixat automatul de alarmă, am încuiat uşa după mine şi am coborât în grabă scările. Oricât ar părea de ciudat, nu mă deranja foarte tare ideea de a mi-o lua de la cineva, dar acum aveam treabă peste treabă.

Capitolul 11

În drum spre Private, m-am oprit la sediul poliţiei. Deocamdată nu exista nicio acuzaţie pe numele lui Andy Cushman. Pentru că eram deja în întârziere, m-am îndreptat în mare grabă spre birou.

„Centrul de comandă” de la Private este în formă de octogon şi pune în prim-plan o masă rotundă, lăcuită în nuanţa cernelii negre, singurul articol care aparţinuse cândva tatălui meu şi bătrânei Private. În jurul acestei mese stau aliniate scaunele capitonate rotative, iar pereţii sunt acoperiţi de ecrane plate uriaşe.

Douăzeci de minute mai târziu, când am ajuns şi eu, toată lumea mă aştepta. Am fost întâmpinat de o tăcere uimită, la care mă aşteptam destul de mult.

— Îmi pare rău pentru Shelby, a spus Del Rio. Era o persoană adorabilă. Nici nu-mi vine să cred, Jack. Niciunuia dintre noi nu-i vine să creadă.

Condoleanţele erau repetate de ceilalţi prezenţi la masă în timp ce Colleen Molloy mi-a adus un Red Bull şi lista de apeluri. Nu sunt sigur ce se spune despre mine, dar, în afară de Andy, oamenii de care îmi păsa cel mai mult se aflau cu toţii la masa aceea. Grupul îngloba jumătate de duzină din detectivii mei, plus criminalistul nostru, Sci, dar şi un geniu în computere în vârstă de vreo cincizeci de ani, Maureen Roth, căreia toată lumea îi spunea Mo-bot.

— Mai ai nevoie de mine şi pentru altceva? a întrebat Colleen.

Devenise asistenta mea în urmă cu doi ani, aşa ne cunoscuserăm, iar pe urmă lucrurile se complicaseră din ce în ce mai mult.

— Nu, mulţumesc, Molloy. E perfect aşa.

Am scanat lista de apeluri şi am observat că Andy sunase de două ori de când plecasem de la sediul LAPD în urmă cu o jumătate de oră. Era îngrijorat şi pe bună dreptate. Poliţiştii aveau un singur suspect, iar acela era chiar el.

Am deschis laptopul şi am introdus fotografiile pe care le făcusem la locul crimei, acasă la familia Cushman. Ecranele sălii de conferinţă s-au umplut cu aceste imagini.

— Le-am făcut aseară.

Erau fotografii făcute de foarte aproape cu rama uşii făcută ţăndări, cu dormitorul distrus parcă de vandali, cu rănile lui Shelby şi chiar un instantaneu cu Andy hohotind, cu mâinile pline de sânge, imagine demnă de prima pagină a unui ziar.

— Trebuie să vă spun ceva, m-am adresat eu grupului. Înainte vreme, eu şi Shelby eram apropiaţi. Asta, înainte de

întâlnirea ei cu Andy. Prin urmare, indiferent de ceea ce veţi auzi, Shelby a fost prietena mea, o prietenă bună.

Încăperea a rămas foarte sumbră şi tăcută. Justine s-a uitat fix la mine şi prin mine. Ştiam că încerca să o plaseze cumva pe Shelby în trecutul meu pestriţ. Şi pe drept cuvânt.

— Uitaţi-vă la aceste fotografii, am continuat eu. Le-am studiat, dar n-am văzut ceva bătător la ochi.

— Nici eu, dar s-a sustras ceva din casă? s-a pronunţat Justine.

— Doar viaţa lui Shelby.

— Făceau unul sau celălalt trafic? a întrebat Del Rio. Îmi pare rău, Jack. Întrebările trebuie să fie puse. Ştii asta.

I-am spus că nu. Familia Cushman nu folosea droguri şi în mod sigur nici nu se ocupa cu traficul de substanţe interzise. Ştiam că Andy făcea suficienţi bani ca manager de fonduri speculative astfel încât el şi Shelby să ducă o viaţă lipsită de griji. Eram foarte sigur de asta. Andy îmi administra o parte din bani, iar investiţia făcută de el mă ajutase să deschid birouri în toată lumea, inclusiv la New York, şi cel mai recent, în San Diego.

— Bine, presupunând că bijuteria lui Shelby este veritabilă, camera a fost devastată pentru efect, a spus Justine. Glonţul tras în piept pare a fi semnul unui sadic sexual. Cealaltă împuşcătură exprimă „execuţie”. Aşadar, de ce a fost Shelby o ţintă?

— Poate că întreg mesajul a fost să-l poziţioneze pe Andy drept autor, şi-a dat cu părerea Emilio Cruz.

Am dat din cap aprobator.

— Dacă asta a încercat ucigaşul să facă, i-a reuşit.

Am transmis grupului ce îmi spusese comisarul Fescoe. Conform teoriei de lucru a celor de la LAPD, moartea lui Shelby era o crimă pasională, Andy a împuşcat-o şi apoi m-a chemat drept paravan – un paravan foarte bun, trebuia să recunosc.

— Eşti sigur că nu a facut-o el? a întrebat Emilio.

— Sunt sigur. Ştiu că unii dintre voi nu-l simpatizaţi pe Andy, dar era îndrăgostit de Shelby. Şi acum este clientul nostru. LAPD spune că nu există nicio potrivire cu gloanţele pe care medicul legist le-a extras din trupul lui Shelby şi înainte să părăsească locul, ucigaşul a dat un lustru exagerat tuturor suprafeţelor.

L-am rugat pe Sci să ajungă la laboratorul criminalistic de la LAPD şi să ne aducă la cunoştinţă orice informaţie ar fi putut scoate de la ei. I-am spus lui Cruz să se ducă împreună cu un alt detectiv la casa familiei Cushman, să discute cu vecinii şi să vadă dacă poliţia scăpase ceva din vedere. Noi eram mult

mai buni decât ei şi nu eram obligaţi să le urmăm procedeele şi regulile. În plus, eu puteam mobiliza mai mulţi oameni pentru acest caz.

M-am întors spre Rick Del Rio, fratele meu de cruce. După întoarcerea din Afganistan, Rick luase câteva hotărâri proaste. Plătise pentru ele cu patru ani la Chino[18] – ceea ce-l facea foarte preţios pentru Private. În timp ce îşi ispăşea condamnarea, Del Rio devenise student la Drept Penal, la început să se ajute pe el şi mai apoi ca să devină avocatul închisorii şi să-şi facă prieteni în locuri deocheate.

— Contactează-ţi informatorii, am spus eu. Sunt foarte sigur că trăgătorul cunoştea obiceiurile familiei Cushman. În primul rând, a dat cu piciorul în uşă ştiind că Shelby nu fixa niciodată alarma. Probabil că ştia şi că Andy nu era aşteptat acasă. Şi a îndepărtat prin ştergere orice urmă. Începând din clipa asta, găsirea ucigaşului lui Shelby Cushman este cazul nostru cel mai important, am spus. Toată lumea este pregătită. Asta este tot ce avem pentru moment.

M-am ridicat şi am închis laptopul.

— Stai aşa, Jack, a spus Justine. Am veşti despre cazul „Şcolăriţa”.

Capitolul 12

Justine mă cunoaşte mai bine ca oricine, inclusiv mai bine decât Del Rio şi chiar decât propriul meu frate. Am convieţuit împreună timp de doi ani şi după ce ne-am despărţit, am rămas prieteni apropiaţi. Confidenţi, prietenii cei mai buni. I-am povestit, aşadar, lui Justine despre ameninţările pe care le primeam la telefon. Este singura care ştie. *Eşti mort*, *Jack!*

În clipa aceea, Justine a întins mâna sub scaun şi a scos de acolo un rucsac pe care l-a pus pe masă.

— Este geanta lui Connie Yu? am întrebat eu.

Justine a încuviinţat din cap şi a spus:

— O voi preda la LAPD de îndată ce vom termina cu ea. Noi putem afla mai multe decât ei pornind de la acest obiect. Nu ştim dacă ucigaşul a făcut o greşeală sau ne provoacă.

Apoi, Justine a descris tânăra victimă, precum şi locul crimei cu amănunte de-a dreptul sfâşietoare, devenind tot mai agitată cu fiecare cuvânt rostit. A tăcut un moment pentru că i s-a încordat gâtul. A clătinat din cap, a înghiţit cu dificultate şi, înainte de a continua, şi-a cerut scuze.

Şi a mers mai departe.

Mă îndurera să văd cât de mult o mâhnea cazul şi chiar şi numai pentru acest motiv doream să-l prind pe ucigaş aproape la fel de tare ca şi ea. Toţi doream acest lucru.

— Jack, să recapitulez, indiferent cine este acest psihopat-ucigaş, nu este primul care să folosească „mijloace diferite”, dar este neobişnuit. Cei mai mulţi ucigaşi de acest gen au un tipar şi se ţin de el. Tiparul descrie starea ucigaşului şi posibil şi personalitatea acestuia. Aceste crime sunt cu totul diferite. Ucigaşul este un smintit, e ceva ce nu am mai văzut niciodată. Să împuşti pe cineva este o crimă de la distanţă. Să dai foc cuiva este o crimă sexuală. Să sugrumi este personal. Avem toate aceste trei metode şi chiar mai mult decât atât. Nu-l văd pe acest ucigaş desfaşurându-se şi încă nu reuşesc să mi-l imaginez. Nu se potriveşte niciunui profil pe care îl ştiu. Singura veste bună, a continuat ea, este că a descoperit Cruz această mică şi tristă geantă.

— Se afla pe malul râului, în zona întunecată de sub pod, a spus Cruz. Poate că ucigaşul s-a panicat dintr-un motiv oarecare şi a aruncat-o. Poate că există un martor de care nu am auzit încă.

Doctorul Sci a reluat de unde s-a oprit Cruz. Purta o cămaşă hawaiiană roşie, pantaloni scurţi kaki şi şlapi, una dintre ţinutele lui standard.

— Am amprentat toate obiectele din geanta fetei, a spus Sci. Am găsit urme pe portofelul lui Connie şi o amprentă parţial

vizibilă, dar nu am căpătat un rezultat foarte bun în baza de date. Amprenta asta ar putea aparţine cuiva, unui prieten de-ai lui Connie sau ucigaşului, dar oricine ar fi lăsat-o, pentru noi este o persoană care nu a fost niciodată arestată, nici nu a predat la şcoală şi nici nu a lucrat în poliţie sau în armată.

— Foarte rău, a spus Cruz. Speram la ceva mai mult decât atât.

Sci a continuat.

— Nu este totul pierdut. Telefonul celular este lozul cel mare, prietenii mei. Mo-bot a venit la patru dimineaţă, a spus el, şi a extras datele.

— Mo, ai găsit ceva? a întrebat Justine.

— O grămadă de mesaje, a răspuns Maureen Roth, alias Mo-bot, autoproclamata mamă a familiei Private şi nemaipomenita sa expertă în calculatoare.

Deşi avea în jur de cincizeci de ani, nu-şi trăda vârsta dacă te uitai la tatuajele ei, la ţinuta foarte sofisticată, părul ţepos şi, mai apoi, la ochelarii bifocali care păreau că ar trebui să-şi găsească locul pe nasul unei bunicuţe din Boca Raton[19], Florida.

— Am găsit sute de mesaje, toate posibil de urmărit cu adresa IP[20] şi telefoanele mobile, mai puţin ultimul, care a venit de la un telefon cu cartelă preplătită. Ştiu. E un şoc. Dar cu toţii veţi dori să vedeţi asta.

Mo-bot a introdus un flash drive[21] în laptop şi a apăsat câteva taste. Pe ecranul central de pe perete au început să se deruleze mesaje.

Am citit textul mesajului din capul listei, datat ieri după-amiază:

> connie, sunt linda. mama mi-a luat mobilul, sunt în mare belea şi trebuie să vorbesc cu tine. Aşteaptă-mă în spate la taco bell. te roooooog. nu spune nimănui!

— Să presupunem că acest mesaj ajunge la Connie, care află că prietena ei, Linda, are probleme. Ea nu are deocamdată niciun motiv să fie prudentă. Merge să se întâlnească acolo cu Linda. Şi uite aşa, apare pe neaşteptate capcana.

— Prin urmare, textul mesajului era o făcătură? O momeală?

— Exact. Cineva ar fi putut să ştie numele uneia dintre prietenele lui Connie, a cumpărat un telefon fără abonament şi a atras-o spre moarte. Dar au fost omorâte douăsprezece fete. Ele mergeau la şcoli diferite şi niciuna dintre victime nu o cunoştea pe cealaltă. De aceea, găsesc probabil, chiar foarte

sigur, că fiecare fată moartă a fost înşelată cu un mesaj fals. Este simplu, chiar ingenios.

— Aşadar, un hacker intră în telefonul fetei, ştie în cine are ea încredere şi îşi asumă identitatea unei prietene, expediind un mesaj de pe un telefon fără abonament, a rezumat Justine.

— Iată ce cred eu, a spus Sci. O fantomă în aparat, un autor care scrie sub semnătura altuia. Dar nu ne conduce spre ucigaş. După asta ne izbim de un zid.

Capitolul 13

Justine s-a ridicat în picioare, a schimbat repede locul cu Mo-bot şi a pus stăpânire pe tastatura computerului.

— Eu nu cred în fantome, a spus ea. Dacă psihopatul ăsta care atacă eleve merge şi respiră, are amprente, păr şi epidermă. Cu cât omoară de mai multe ori, cu atât mai probabil este să facă o greşeală.

Justine a apăsat câteva taste, iar pe ecranele plate a fost proiectat un rezumat al cazului „Şcolăriţa".

Axa timpului plasa crimele la aproximativ două luni, în ultimii doi ani, atât doar că, în ultima vreme, ritmul se accelera. Lângă axa timpului se afla o hartă a zonei East LA, cu steguleţe electronice care reprezentau locurile unde fuseseră găsite victimele.

Feţele fetelor ocupau un alt ecran.

Erau de toate felurile. Blonde. Brunete. Unele drăguţe. Altele cât se poate de obişnuite. Fete studioase. Atlete. Unele slabe. Altele nu. Toate eleve de liceu. Toate decedate în mod inexplicabil şi tragic.

— Trebuie să răspândim vestea despre aceste apeluri primite de la telefonul fără abonament, a spus Mo. Discutaţi din nou cu directorii şcolilor. Faceţi o campanie la televiziune despre mesajele false cu date personale.

— Să admitem că avem dreptate în această privinţă, a replicat Justine, dar de îndată ce vom difuza un avertisment referitor la textele din telefoanele neînregistrate, ucigaşul îşi va schimba tiparul. Şi pe urmă, noi vom ajunge din nou unde suntem. El chiar ar putea grăbi ritmul crimelor. Ştim că îi place publicitatea.

— În legătură cu ceea ce ai spus, Justine, a intervenit Sci pe tonul lui nazal obişnuit. Avem de-a face cu profiluri diferite. Cum ar putea un bărbat care dă foc unei fete să o facă o singură dată? Cum ar putea aceeaşi persoană să tragă în cineva de la o distanţă de patruzeci şi cinci de metri?

— La ce te gândeşti, Sci?

— Şi dacă este ceva mai mult de atât? Şi dacă există mai mult decât un singur ucigaş?

Capitolul 14

Rudoph Crocker se ascundea în cabina unei toalete pentru bărbaţi aflate la etajul opt al clădirii care adăpostea Wilshire Pacific Partners, o firmă de consultanţă pentru capital privat, când telefonul lui mobil a început să vibreze. Tocmai când avea fantezii cu o nouă salariată temporară, Carmen Rodriguez, care avea o pereche de sâni perfecţi, ochi căprui frumoşi, dar era cam proastă. Se gândea să-i ceară o întâlnire, de preferat una de-o noapte întreagă.

Şi-a scos telefonul din buzunarul jachetei şi a văzut că apelul era trimis de pe linia lui directă. Era Franklin Dale, asociatul principal, unul dintre „cei bătrâni". Crocker a răspuns şi Dale l-a invitat la un pahar după terminarea programului.

Crocker era analist de capitaluri private de peste un an. Îşi facea treaba cu sârguinţă, evitând în acelaşi timp să devină obiectul atenţiei publice. Ideea lui era să fie unul dintre acei tineri strălucitori, cu un viitor măreţ în programarea calculatoarelor, un gen de muncitor banal şi serios, care îşi ţinea portofoliul în siguranţă, profiturile în creştere şi lumina ascunsă bine sub obroc.

Acum trebuia să bea un pahar cu nesuferitul de Franklin Dale.

La ora şapte seara, Crocker a încuiat uşa biroului şi s-a întâlnit cu Dale la ascensoare. La parter, s-au urcat amândoi în maşină, iar Crocker s-a întrebat dacă jigodia bătrână nu era cumva homosexual şi avea de gând să-i facă avansuri.

După două pahare şi un bol de caju, lui Crocker i s-a comunicat că se descurca foarte bine şi că dinozaurul numit Franklin Dale era cât se poate de impresionat de activitatea lui. Dale a afirmat chiar că îl considera pe Crocker o valoare atipică, un tip cu talente ascunse, care avea să fie răsplătit cu cât va sta mai mult la această firmă veche şi admirabilă.

De parcă asta ar fi demonstrat cât de recunoscător şi îndatorat îi era. De parcă lui i-ar fi păsat ce gândea Franklin Dale despre el sau despre activitatea lui.

Până a ajuns Crocker acasă, ceasul arăta nouă şi jumătate. Ce mai rămânea din noapte era a lui şi aceasta urma să fie grozavă.

S-a îmbrăcat pentru alergare şi, zece minute mai târziu, se deplasa cu viteză prin Marina del Rey, rumegând la recenta ieşire când grupul lui îi luase piuitul lui Connie Yu.

Transpirat şi gâfâind, Crocker a încetinit dincolo de unul dintre pontoanele din portul de ambarcaţiuni. Şi-a pus mâinile pe genunchi şi şi-a recăpătat suflul.

Când s-a convins că nu era nimeni prin preajmă, a scos din buzunar o gentuţă închisă cu fermoar şi s-a străduit să o ascundă cât putea de bine sub un colac mare de frânghie.

Când a terminat, şi-a încheiat foarte calm alergarea. A trecut de intrarea în blocul de locuinţe, i-a făcut cu mâna portarului şi a urcat scările spre apartamentul lui.

După duş, a scos din încărcător un telefon cu cartelă.

A tastat un mesaj pentru primarul Los Angelesului, Thomas Hefferon, prin care îi comunica unde putea găsi urechea lui Connie Yu.

A semnat „Steemeleena”.

Capitolul 15

Trecuseră trei zile de când fusese ucisă Shelby Cushman. Nu se înregistrase încă nicio acuzaţie, iar eu nu reuşisem să îmi vâr nasul, într-un fel sau altul, în biroul procurorului.

Am luat micul dejun cu Andy în biroul lui, un cotlon într-o nouă şi foarte elegantă clădire de birouri de pe Avenue of the Stars.

Andy i-a spus asistentului să nu-l deranjeze pentru nimic în lume. Apoi, a închis încet uşa biroului. Faţa lui trasă mi se părea greu de recunoscut. Avea pungi sub ochi şi, în mod evident, încetase să se mai bărbierească.

— Nu dorm, a spus el. În caz că nu te-ai prins, Jack.

Şi-a băut cafeaua dintr-o înghiţitură, în timp ce a descuiat dulapurile, a scos dosarele şi mi-a explicat ce facea un manager de fonduri speculative apreciat ca să-şi menţină poziţia în Los Angeles.

— Aceşti oameni de aici, actori, agenţi, directori de studiouri, avocaţi pentru staruri, a spus el făcând semn cu braţul cât să cuprindă întreg Hollywoodul, fac zeci de milioane de dolari. Şi pentru că habar n-au ce să facă cu ei, mi-i dau mie. Eu îi investesc pentru ei. Din ceea ce investesc pentru clienţii mei, obţin un procent, a mai spus el. De obicei, cinci la sută.

— Şi dacă investiţiile merg prost? am intervenit eu, gândindu-mă la declinul domeniului imobiliar, la situaţia critică a creditelor, la banii care se duc pe apa sâmbetei şi care îi iau cu ei şi pe cei avuţi, şi pe cei care se zbat, deopotrivă.

— Oamenii îţi aduc o mulţime de acuzaţii când le pierzi banii, chiar dacă nu este vina ta.

— Prin urmare, ai şi clienţi nemulţumiţi.

Andy a oftat.

— Vrei adevărul, Jack?

— Nu, ce naiba! Te rog, minte-mă, Andy! Cu cât mă minţi mai mult, cu atât mai probabil vei ajunge la judecată. Îl cunosc bine pe procuror. O să arunce asupra ta pe unul dintre tinerii lui rechini, iar aceştia te vor sfârteca fără milă…

— Încetează, a spus el.

— Dacă cineva vrea să îţi facă rău, trebuie să ştiu. Haide, Andy! Trebuie să-mi spui totul! Cu mine vorbeşti, prietenul tău, Jack.

— Am delapidat, Jack, a spus Andy, pur şi simplu, fără nicio introducere sau vreun avertisment. Nu sunt Bernie Madoff[122], aşa că nu te uita în felul ăsta la mine. Am cerut un onorariu, apoi am luat ceva din capital înainte de a se face orice scădere şi am făcut investiţia pentru mine însumi. Am fost cu băgare

de seamă. Dar se întâmplă şi nenorociri, iar tu, bineînţeles, nu-ţi poţi permite să se afle adevărul.

— Ascult.

— Investiţiile mele s-au scufundat cu primul val. Îţi aminteşti când Lehman s-a dus la fund? Am riscat din nou încercând să recuperez pierderile, dar am pierdut şi mai mult. Doi dintre clienţii mei s-au înfuriat peste măsură.

— Dă-mi dosarele, Andy. Vreau să văd cine sunt cei mai mari perdanţi. Vreau să ştiu exact cine sunt. Lucrăm fără secrete.

Capitolul 16

Când pe o uşă scrie *Private*[23] doreşti să ştii ce se întâmplă de cealaltă parte.

Când pe un plic scrie *Private*, imediat vrei să-l deschizi.

Am intrat în Private prin zona de primire, am fluturat mâna spre Joanie, care se afla în spatele biroului, şi am urcat marea scară în spirală care şerpuia în jurul atriumului descoperit. Scara asta îmi dă mereu un avânt. Îmi aminteşte de secţiunea transversală a unei scoici nautilus.

Eram în drum spre biroul meu de la etajul al cincilea când Colleen m-a oprit.

— Ai musafiri, a spus ea. Un grup. Eleganţi. Costume scumpe.

Am trecut pragul şi am zărit trei bărbaţi care se instalaseră comod în spaţiul destinat şederii, un colţ mobilat cu fotolii capitonate, cu o canapea albastru-închis şi un butuc de sequoia lustruit pe care îl foloseam ca măsuţă pentru servit cafeaua. *Era locul unde oamenii veneau cu secretele lor şi unde aceste secrete erau întotdeauna păstrate cu sfinţenie.*

Doi dintre musafirii mei neprogramaţi fumau precum directorii companiilor de tutun.

— Domnii au spus că nu doresc să fie văzuţi în zona de primire. Ce surpriză!

Când al treilea bărbat s-a întors spre noi, am avut o tresărire: îl aveam în faţa mea chiar pe unchiul Fred. Fred Kreutzer este fratele mamei, cel care îmi spunea mereu să-l sun oricând aveam nevoie de cineva care să mă asculte. Când eram copii, el ne-a învăţat, pe mine şi pe Tommy, să jucăm fotbal, iar pe mine m-a încurajat să continui cu acest sport şi în liceu, şi mai apoi la colegiu.

Pe scurt, unchiul Fred fusese înlocuitorul binevoitor al bărbatului care îmi era, de fapt, tată. În fotbal, Fred mersese mai departe decât mine – mult mai departe. Era partener principal la Oakland Raiders[24].

Bărbatul cu faţa mare şi rumenă m-a strâns în braţe cu puterea unui urs şi apoi m-a prezentat asociaţilor lui, pe care abia atunci i-am recunoscut.

Evan Newman era tot atât de rafinat pe cât de licenţios era Fred Kreutzer. Costumul îi era croit la comandă, părul îi fusese pulverizat cu fixativ, iar unghiile îi străluceau la fel de tare precum pantofii, şi ei lucraţi de mână. Newman deţinea San Francisco 49ers[25].

Al treilea bărbat era David Dix, un antreprenor legendar, genul de bărbat despre care se fac referate în şcolile de afaceri.

Dix comisese o crimă în Detroit, când avea optsprezece ani, făcuse avere de pe urma pieselor auto înainte de criza din 2008 şi cumpărase Minnesota Viking[26]. Îmi amintesc că citisem undeva cum că în spatele aparentei lui jovialităţi se ascundea o răutate fundamentală. Pentru mine asta a sunat la fel ca un epitaf.

Evan Newman s-a ridicat în picioare şi a venit spre mine cu un zâmbet convingător şi o mână întinsă.

— Scuze că am dat buzna aşa, a spus el. Fred ne-a asigurat că ai să ne înţelegi.

— Avem o problemă, a intervenit şi unchiul Fred. Este urgentă, Jack. De fapt, este o urgenţă cu alarmă de gradul cinci[27].

— Am vrea să greşim, a spus Dix. Deşi trebuie să spun că dacă vom avea dreptate, rezultatul ar putea prejudicia jocul de fotbal profesionist.

Dix mi-a făcut semn să iau loc.

— Avem bani, a spus el. Tu dispui de cei mai buni oameni pentru asta. Ia loc ca să-ţi putem prezenta un coşmar.

Capitolul 17

Evan Newman a înlăturat o urmă invizibilă de scrum de pe pantaloni, apoi şi-a început povestea:

— Avem motive să suspectăm o măsluire a jocurilor în liga noastră, Jack, ceva ce ar putea fi la fel de dăunător pentru fotbal cum a fost scandalul Black Sox[128] pentru baseball.

Mă simţeam deranjat de această prezenţă neinvitată în biroul meu, dar şi intrigat în acelaşi timp. Evidenţa foştilor clienţi ai lui Andy mă striga din servietă, Justine avea nevoie de mine în legătură cu dosarul „Şcolăriţa" şi, mai mult decât atât, peste douăzeci de minute aveam o teleconferinţă cu biroul nostru din Londra – un scandal în Camera Lorzilor de care nu ştia încă nimeni.

M-am uitat la ceas şi am spus:

— Prezentaţi-mi punctele principale. Vă rog. Dacă pot, vă ajut.

Primul care a vorbit a fost Fred:

— Jack, noi credem că această situaţie a început în urmă cu doi ani – cu un meci preliminar cu final neaşteptat. Pe hârtie, Giants ar fi trebuit să câştige fără probleme. Adversarul lor, Carolina, era o echipă bună, dar doi jucători din ultima linie de apărare au fost eliminaţi. Coordonatorul echipei lor avea o fractură foarte fină la degetul arătător de la mâna cu care pasa mingea. Scorul acestei partide n-ar fi trebuit să fie unul strâns. Dar e posibil să-ţi aduci aminte de asta, Tommy…

— Jack.

— Jack, scuze. *Iisuse!* Oricum, în al treilea sfert, înscrierea lui Cartwright, într-o groapă prin care ai fi putut trece cu un camion Brinks, a fost anulată. Arbitrul a spus că a fost un penalti de acroşare şi în al patrulea sfert, când New York[129] încerca o lovitură care ar fi trimis jocul în prelungiri, a mai fost un penalti care i-a scos de pe linia de ţintă.

Fred a continuat, tot mai aprins la faţă.

— New York a pierdut la o diferenţă de trei puncte. Semnele nu prevesteau nimic bun. Au urmat obişnuitele comentarii în presa sportivă care, în cele din urmă, s-au stins, iar meciurile preliminare au mers mai departe.

— În regulă, Jack, s-a vârât în discuţie şi Dix. Avansăm rapid spre al treilea meci din ultimul sezon între Vikings şi Cowboys. Împrejurări diferite, dar esenţialmente acelaşi scenariu.

Unchiul Fred a intervenit din nou, hotărât să reproducă transmisia radiofonică a evenimentului.

— De data asta Vikings dă o pasă de patruzeci de yarzi[30], interceptată la sfârşitul celui de-al doilea sfert, care i-ar fi trimis la vestiar în avantaj cu şaptesprezece puncte.

Fred gesticula nervos în timp ce îmi prezenta că un alt penalti de acroşare discutabil a anulat pasa de pe tabela de afişaj.

— Când s-au aliniat la sfârşitul celui de-al patrulea sfert pentru ceea ce ar fi fost golul câştigător, Vikings a reclamat o mişcare neregulamentară pe care nimeni, dar absolut *nimeni* nu a văzut-o, în afară de arbitru.

— Din nou îi scoate de pe linia de ţintă, jocul intră în prelungiri şi ei pierd.

Fără îndoială că am înţeles unde băteau aceste povestiri. Până la urmă, arbitrii din fotbal iau mereu decizii proaste, oamenii aduc injurii oficialilor şi apoi nu se mai gândesc la ele. Pentru ca Fred Kreutzer, Evan Newman şi David Dix să vină la mine însemna că aveau pe suflet mai mult decât pretinsele decizii proaste ale arbitrilor în două partide.

— Noi ne-am uitat la casete *ad nauseam*[31], Jack, a spus Newman, incluzând şi meciul din San Francisco de duminica trecută. Am observat un tipic. Una peste alta, unsprezece partide put urât în decursul a doi ani şi jumătate. Nouă dintre echipele învinse au avut palmaresuri şi şapte dintre ele au participat la meciurile preliminare.

— Mulţi oameni au pierdut o grămadă de bani cu aceste partide şi au început să se întrebe dacă se întâmplă ceva ciudat, a spus unchiul meu.

— De ce aţi venit la mine? am întrebat eu. De ce nu vă duceţi mai întâi cu problema asta la comisar?

— Nu avem nicio dovadă, a spus Dix. Şi, sincer vorbind, Jack, dacă s-a întâmplat cu adevărat ceva, nu dorim să afle nici comisarul, nici presa şi nici *publicul. Niciodată.*

Capitolul 18

Emilio Cruz a intrat primul în biroul meu, iar Del Rio a sosit cam la cinci minute după ce patronii plecaseră. Le-am făcut semn amândurora să ia loc.

— Am fost abordaţi de trei patroni de echipe din NFL[32], care i-ar putea reprezenta pe mult mai mulţi, am spus eu. Unul dintre ei este Fred Kreutzer. Fred este fratele mamei mele.

Cruz s-a arătat surprins.

— Fred Kreutzer este unchiul tău?

— Da. El şi alţi patroni cred că meciurile sunt aranjate. Ei văd un tipic al perdanţilor cu şanse inegale care câştigă prea des şi pe baza deciziilor controversate ale arbitrilor.

— Ba bine că nu! a rostit încruntat Cruz. Nu poţi trişa la fotbal. Nu poţi prevedea finalul unui joc în care totul se schimbă de la o secundă la alta, şi chiar dacă ai putea, sunt camere de luat vederi care înregistrează tot. Fiecare secundă este analizată mai ceva ca la microscop.

— Dacă se dovedeşte aşa, avem clienţi fericiţi şi cecuri impresionante, am spus eu. Ni s-a garantat dublul tarifului nostru pentru o investigaţie rapidă, minuţioasă şi confidenţială.

— Ei susţin că jucătorii aranjează dinainte partidele? a întrebat Del Rio.

Sunt de o vârstă cu Del Rio, dar anii petrecuţi la Chino îi îmbătrâniseră faţa şi îi zdruncinaseră încrederea în oameni. Sunt convins că sfinţenia fotbalului este unul dintre puţinele lucruri în care mai credea.

— Fred spune că n-au descoperit nicio infracţiune făcută de vreun jucător, doar decizii ale arbitrilor care ar putea fi necinstite. Dacă nu cumva arbitrii aveau iluzii optice.

— Înainte de a lua vreo decizie în această privinţă, să discutăm despre familia Cushman. L-am văzut pe Andy în această dimineaţă, am spus eu. Presa este toată peste el. I-am sugerat să reţină o cameră la un hotel şi să nu spună nimănui decât mie unde va sta.

— Are motive temeinice să se îngrijoreze, a spus Del Rio. Cel care a ucis-o pe Shelby a intrat şi a ieşit din casă cu îndemânarea unui proctolog din Beverly Hills. Eu cercetez ucigaşii plătiţi. Am deja vreo două piste. O să-i dăm de capăt, Jack.

I-am întrebat pe Cruz şi pe Del Rio dacă puteau lucra la ambele cazuri şi ei au răspuns afirmativ. Acesta era răspunsul obişnuit la Private – i-am angajat pe cei mai buni, cu onorariul cel mai ridicat, iar ei se aşteptau la zile de muncă cu ore suplimentare şi cazuri dificile.

— Vreau ca voi doi să vă ocupaţi de verificarea antecedentelor pentru Shelby şi Andy, am spus.

— Ce căutăm şi tu nu ştii, Jack?

— Răspunsul la o simplă întrebare: de ce a fost ucisă Shelby Cushman?

— Nicio problemă, a spus Del Rio. Două cazuri la preţ de trei? Îmi convine.

Am râs cu toţii şi apoi Cruz şi Del Rio au plecat să înceapă investigaţia.

Eram singur în biroul meu de vreo şaizeci de secunde când Colleen a intrat şi a închis şi uşa.

— Indivizii programaţi pentru ora unsprezece sunt aici, Jack. Nu-mi face plăcere să-i privesc.

— Nu? Sunt doar nişte avocaţi, am spus eu.

Colleen a zâmbit.

— Doar avocaţi. Sigur că da. Avocaţi care zâmbesc afectat. Avocaţi transpiraţi.

O clipă mai târziu, Colleen conducea în biroul meu doi bărbaţi. Îi cunoşteam după reputaţie.

Se numeau Ferrara şi Reilly şi-l reprezentau pe Ray Noccia, capul familiei mafiote Noccia.

Capitolul 19

Am dat mâna cu bărbaţii care tocmai intraseră pe uşă şi i-am invitat să se aşeze.

Avocatul Ed Ferrara purta un costum negru din trei piese. Asociatul lui, John Reilly, purta jeanşi negri şi un jerseu negru de caşmir. Reilly mi-a cercetat biroul cu atenţie verificând din ochi dacă nu cumva aveam camere video ascunse în rafturile bibliotecii. Nu cred că le identificase.

— Încântat de cunoştinţă, Jack. Ai primit recomandări foarte bune din câteva surse, a spus Ferrara.

— Mă bucur întotdeauna să aud asta. Cu ce pot să vă ajut?

Reilly a băgat mâna într-un buzunar şi a scos fotografia unei femei blonde, foarte drăguţe, care părea că abia împlinise douăzeci de ani. Mi s-a părut că o recunosc, Elizabeth parcă, o actriţă. O zărisem în compania lui Craig Ferguson o dată sau de două ori.

— Aceasta este fotografia lui Beth Anderson. Este actriţă de film, a spus Ferrara, şi este, de asemenea, şi bună prietenă cu domnul Noccia.

Ray Noccia avea pe puţin şaptezeci de ani. După ce aşteptase două generaţii, preluase, în sfârşit, şefia de la unchiul Antonio, care trecuse pe lumea cealaltă. Desigur, Noccia era „bun prieten” cu Beth Anderson, care avea vreo douăzeci de ani.

Reilly a sărit să mă lămurească:

— Beth nu a mai fost văzută de o săptămână şi nu răspunde la apelurile domnului Noccia. El doreşte să se asigure că nu i s-a întâmplat nimic neplăcut.

— Sună ca o treabă pentru LAPD, am spus eu. Ar trebui să faceţi o strigare. Îi recomand insistent.

Ferrara a zâmbit şi a spus:

— Dorim să trecem momentul sub tăcere. Nu vrem publicitate care ar putea dăuna carierei lui Beth. Motiv care ne aduce la tine, Jack. Am dori un preţ estimativ cu o limită, desigur.

M-am întrebat dacă Beth Anderson părăsise oraşul sau dacă mai era în viaţă. Într-un fel sau altul, nu voiam povestea lui Noccia la Private.

— Îmi pare rău, nu stabilesc preţuri estimative, am spus eu. Nu stabilesc nici limite. Şi nici nu fac afaceri cu Mafia.

A urmat un moment de tăcere încordată, după care Reilly şi Ferrara s-au ridicat în picioare în acelaşi timp.

— Dar faci afaceri cu Andy Cushman, a spus Ferrara. Şi dacă mă pricep cât de cât la afemeiaţii depravaţi, atunci şi tu te

culci cu fatuca aia din Killarney care se află dincolo de biroul tău.

Reilly s-a oprit în prag să-şi lanseze lovitura de despărţire.

— Şi să nu uităm că taică-tu facea pârnaie pentru crimă când a murit. Tare neruşinat mai eşti, *Jack-off*[233].

Presupun că eram, dar acela era parte din motivul pentru care Private mergea atât de bine.

Capitolul 20

La ora trei în acea după-amiază, Jason Pilser se afla în biroul lui la Howard Public Relations, aşteptând să înceapă şedinţa comitetului consultativ, când a primit un mesaj care i-a impulsionat starea de spirit.

Mesajul era chiar de la Steemeleena şi oferea detalii despre următoarea „noapte în oraş". Notificarea îi era adresată cu numele lui de utilizator, „Scylla", şi spunea: „Pregăteşte-te. E rândul tău".

Doamne sfinte, de fapt, urma să aibă botezul focului. Se gândise la noaptea asta săptămâni în şir. De fapt, se gândise puţin altfel. Iniţial, făcuse cunoştinţă cu „Morbid" la *Commandos of Doom,* un joc de război online în timp real. Ca aliaţi, în ultimii doi ani, purtaseră nenumărate bătălii încununate de succes.

Când însă Morbid l-a recrutat într-un grup de jucători mult mai select, l-a dat pe spate. A făcut cunoştinţă cu Steemeleena tot virtual şi a fost obligat să aştepte până când Morbid şi-a dat acceptul. Acum Steemeleena făcea şi el parte din grup. Şi curând Jason, sub numele Scylla, avea să păşească din spatele computerului şi să cunoască acţiunea în viaţa reală.

În următoarele trei ore, Pilser a lucrat ca un robot. Nici nu a tresărit când şefa lui cea ticăloasă l-a acuzat că o dăduse în bară cu un proiect pe care nici măcar nu îl înţelesese. Băga-o-ar undeva! La ora şase, şi-a pus jacheta şi a plecat.

A condus maşina direct la un magazin de bricolaj din West Hollywood.

A mers printre culoarele înguste, cu mărfurile depozitate până în tavan şi a ales un prelungitor lung de aproape doi metri, o rolă de bandă adezivă şi o pereche de mănuşi din bumbac. Nimic neobişnuit. A plătit numerar pentru cumpărături în timp ce a stat cu capul în jos, astfel încât camera de supraveghere de la casă nu i-a prins faţa.

Era atât de agitat, încât avea mâinile foarte transpirate.

Mai erau doar trei zile până la marea noapte. Şi era rândul lui. Sâmbătă urma să ucidă o fată undeva în Los Angeles.

Capitolul 21

Ăsta nu era de fapt somn, ci mai mult un fel de plecare la război, noapte de noapte, şi revenire bruscă la realitate dimineaţă de dimineaţă.

De data aceasta, alergam pe câmpul de luptă în flăcări, purtând-o pe Colleen în braţe în timp ce sângele îmi împroşca pantofii. Inima îmi bătea să-mi iasă din piept pe când ea îmi spunea: „Salvează-mă, Jack! Sunt mama copiilor tăi”.

Explozia înfundată a salvelor de mortiere m-a aruncat la pământ. Am deschis ochii brusc şi, pentru o clipă, am avut senzaţia intensă că încă mai eram pe câmpul de luptă în ultima mea zi petrecută în Afganistan.

Mi-am adus aminte mare parte din această zi, mai puţin un lucru extrem de important, respectiv ce se întâmplase de la momentul când elicopterul a coborât şi până în clipa când am murit.

Împinsesem lacuna aceea atât de departe în subconştient, încât aceasta se aşezase undeva unde să nu fie văzută şi găsită.

Trebuia să fac săpături. Trebuia să aflu adevărul despre ziua aceea.

Dacă aş putea recupera amintirea, poate că aş reuşi în cele din urmă să dorm.

Încă încercam să prind legăturile dintre vis şi amintire când telefonul mobil a început să vibreze pe noptieră.

M-am uitat la identitatea apelantului şi am citit „în afara zonei”.

Am lăsat telefonul jos, am sărit din pat şi am făcut un tur al monitoarelor de supraveghere din casă.

Am verificat cu atenţie cele şase monitoare şi n-am observat nimic nelalocul lui, aşa că le-am abandonat şi m-am uitat pe geam. Maşinile curgeau una după alta, fără întrerupere, pe Pacific Coast Highway, dincolo de poarta mea din faţă. Între casa mea şi casele vecinilor, de ambele părţi, se ridicau garduri înalte. Plaja din spatele casei era pustie.

Eram singur.

Într-un final, telefonul a încetat să mai sune. Lumina străbătea prin geam în timp ce Pacificul se zbuciuma înverşunat dincolo de fereastra dormitorului meu.

Aceasta era casa pe care o cumpărasem împreună cu Justine.

Sunt amintiri care te pot bântui insistent. Eu o mai vedeam încă pe Justine în această cameră, cu părul ei negru întins în formă de evantai pe perna albă şi cu privirea plină de dragoste fixată asupra mea. Şi ştiţi ceva? Şi eu îi răspundeam cu acelaşi fel de privire.

Am făcut un duş şi m-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni largi de bumbac şi o cămaşă Oxford albastru-deschis. Telefonul a început să sune din nou. Am luat afurisitul de aparat de pe masa pe care obişnuiam să o folosesc drept birou şi l-am deschis.

— Eşti *mort*, a rostit mecanic vocea.

— Nu încă, am răspuns eu.

Mi-am făcut o cafea tare şi pe urmă mi-am petrecut următoarea oră şi jumătate dând telefoane şi confirmând programări.

Când m-am întâlnit cu Del Rio la aeroportul Santa Monica era aproape ora zece.

Era vremea să zburăm.

Capitolul 22

Ne-am urcat la bordul unui Cessna Skyhawk SP, un aparat de zbor cu un singur motor, elegant şi de încredere, iar Del Rio şi-a ocupat locul alături de mine. Exact ca în vremurile de altădată.

M-am uitat la Rick. M-a privit şi el în vreme ce gândurile noastre au început să zboare spre aceeaşi destinaţie: Afganistan, prietenii noştri care fuseseră ucişi în elicopter şi faptul că Del Rio mă resuscitase, iar eu îi datoram viaţa.

M-am întrebat dacă putea oare să-mi spună mai multe despre ceea ce se întâmplase în acea ultimă zi în Gardez. Primisem o medalie pentru că îl scosesem şi transportasem pe Danny Young din acel elicopter în flăcări. Dar nu reuşeam să ignor visele supărătoare. Oare mintea îmi juca o farsă, ferindu-mă de o amintire insuportabilă, dar stimulându-mă în acelaşi timp să-mi aduc aminte?

— Rick, acea ultimă zi în Gardez?

— Cu elicopterul? *Zău*, Jack?

— Mai povesteşte-mi încă o dată.

— Ţi-am povestit tot ce mi-am amintit.

— Nu este încă limpede pentru mine. Ceva lipseşte, omit ceva.

Del Rio a oftat.

— Ne deplasam cu trupele spre Kandahar. Era noapte. Tu erai pilot principal şi eu, copilot. Nu am reuşit să vedem un musulman cu proiectilul lui sol-aer în spatele unui camion. Nimeni nu l-a văzut. Am primit o lovitură la fuselaj. Nu a fost vina nimănui, Jack. Tu ai coborât Phrog-ul[34], a continuat Del Rio. Elicopterul ardea la exterior – îţi aminteşti? Eu am ieşit pe uşa laterală, iar tu ai trecut prin spate. Tipii de la panoul doi alergau pe câmp. Am început să te caut. Te-am găsit cu Danny Young în braţe. Mereu erou, Jack, întotdeauna tipul vertical. Apoi, a lovit mortierul.

— Văd doar instantanee, nu filmul întreg.

— *Ai fost mort*, de aceea. Te-am masat pe piept până când ţi-ai revenit. Asta-i tot ce pot să-ţi spun.

Imaginile nu se derulau în ordine şi nu compuneau un întreg. Am văzut prăbuşirea. Îmi aminteam cum alergam cu Danny Young pe umăr. Mă trezeam.

Ceva lipsea.

Ce nu ştiam? Ce altceva se întâmplase pe acel câmp de bătălie?

Continuam să-l fixez cu privirea pe Del Rio. El mi-a zâmbit.

— Drăguţule, ai de gând să-mi spui că mă iubeşti?

— Da, nemernicule. Te iubesc!

Del Rio a râs cu poftă şi şi-a tras ochelarii de soare de pe creştet. Mi-am umplut timpul cu lista de control.

Am primit aprobare de la turn, am mişcat înainte acceleraţia şi am început să rulez Cessna pe pistă. Am tras manşa spre dreapta ca să-l menţin pe linia centrală. Când indicatorul de viteză a arătat şaizeci, am revenit cu o lovitură uşoară pe manşă, iar aparatul s-a ridicat încetişor, practic s-a înălţat în zbor spre cerul albastru şi senin care se arcuia peste Los Angeles.

Neted ca frişca.

Pentru următoarele o sută de minute, am zburat cu avionul ca şi cum ar fi fost o parte din trupul meu. Zborul este metodă, metodă şi iar metodă, iar eu ştiam totul pe de rost. Am început să ascult radioul în căşti şi mi-am îndepărtat din memorie gândurile chinuitoare.

Am uitat şi de vis şi m-am pierdut în frumuseţea zborului.

Capitolul 23

Exact după-amiază, am aterizat pe aeroportul Metropolitan din San Francisco Bay.

Am închiriat o maşină şi am dat peste un trafic intens pe Harbor Bay Parkway, aşa încât am ajuns la terenul de antrenament al echipei Oakland Raiders cu o jumătate de oră mai târziu pentru întâlnirea noastră cu Fred.

Am dat actul de identitate persoanei însărcinate cu paza la intrarea principală şi împreună cu Del Rio am primit permisiunea să ne îndreptăm spre terenul de antrenament cu iarbă naturală, unde jucătorii de fotbal profesionist executau modele de pase şi exerciţii de urmărire. În capătul îndepărtat, doi jucători loveau pe rând mingea de pe linia de patruzeci de yarzi.

Fred stătea pe linia de tuşă, la mijlocul terenului, de unde s-a şi apropiat să ne întâmpine. I l-am prezentat pe Del Rio, adăugând că acesta va lucra cu mine la acest caz.

Unchiul a făcut semn cu mâna spre câţiva jucători de importanţă din Raiders – Brancusi, Lipscomb şi Muhammed Ruggins, jucătorul aşezat cel mai în spate în ofensivă, folosit şi ca jucător de viteză pentru majoritatea alergărilor –, băieţi care câştigau milioane pe an. Iisuse, chiar erau grozavi! Am discutat despre meciul cu Seattle care urma să aibă loc şi, apoi, ne-am îndreptat atenţia spre talentatul fundaş Jermayne Jarvis, care executa intercepţii.

— Nu pot să realizez cum îşi coordonează aceste pase. Le execută ca şi cum ar şti precis când se va întoarce jucătorul care primeşte mingea, am spus eu.

— Te-ai descurcat bine când erai la Brown, Jack. Reuşeai să arunci mingea cu destulă îndemânare. Deşi te-ai fi descurcat şi mai bine dacă nu încercai să faci totul perfect.

Nu m-aş fi descurcat. Nu aveam gabaritul pentru asta sau, probabil, braţul potrivit. Plus că Ivy League[35] nu este tocmai Big Ten[36] sau SEC[37].

Am zărit o lumină în ochii lui Fred.

— Jack, poate că tu şi Rick vreţi să aruncaţi mingea la câţiva dintre băieţii mei?

Am protestat spunând:

— Eşti nebun? Credeam că îţi pasă de mine.

Del Rio însă avea aerul unui copil care tocmai câştigase tot ce era posibil la un concurs dintr-un magazin cu jocuri video.

Am mers amândoi pe teren şi am făcut scheme de pase încrucişate pentru a înainta zece yarzi, în timp ce Jermayne Jarvis trăgea lovituri uşoare spre noi.

După ce m-am încălzit, m-am pomenit luat de val. Dar când am ridicat mâinile după una dintre aruncările de precizie ale lui Jarvis, am dat peste Del Rio, care ne-a doborât pe amândoi. Fred a alergat spre noi, şi-a pus mâinile pe genunchi şi, în timp ce râdea de mine, mi-a spus:

— A fost frumos, Jack! Poezie în mişcare. Acum am ceva să vă arăt şi nu este la fel de amuzant.

Am părăsit terenul printr-un coridor lung de beton şi o serie de uşi încuiate, până când am ajuns la biroul lui Fred. Aici, a descuiat un dulap şi a scos o cutie cu DVD-uri ale partidelor NFL din ultimele douăzeci şi opt de luni.

— Am marcat acele unsprezece meciuri care ridică probleme reale. Verificaţi-le şi hai să comparăm observaţiile.

Apoi, mi-a spus unde ar trebui să încep să caut escrocii care ameninţau să pună capăt fotbalului profesionist.

— Nu ţi-am cerut niciodată nimic, Jack, dar de data asta te rog. Am nevoie de ajutorul tău.

Capitolul 24

Când am ajuns acasă, deja se întunecase. O lună în creştere lumina acoperişul, care abia se zărea peste poarta înaltă de oţel consolidat.

Când trăgeam Lamborghiniul în garaj, am zărit faruri în oglinda retrovizoare.

Luminile mă urmăreau licărind în dreapta, în timp ce o persoană îmi făcea semn. Am frânat, am oprit motorul şi am coborât. Am văzut o limuzină neagră care încetinea pe aleea mea. Cine naiba era?

Am aşteptat lângă maşina mea până când portiera din faţă a limuzinei s-a deschis. Şoferul a coborât. S-a descheiat la haină în timp ce s-a apropiat de mine.

— Domnul Jack Morgan?

Când am spus că eu eram, mi-a replicat:

— Domnul Noccia vrea să-ţi spună o vorbă. Este important.

— Nu doresc să discut cu nimeni în clipa asta, am spus eu fără să mă opresc. Te rog fii atent când te retragi. Ultimul lucru de care ai nevoie este să ai un accident pe şosea.

— Eşti sigur că asta e ceea ce doreşti să-i spun?

Eram foarte sigur. Am rămas ferm pe poziţie, în timp ce şoferul s-a întors la limuzină. Am aşteptat să plece, dar în schimb portiera din partea pasagerului s-a deschis. Un al doilea bărbat a coborât şi a deschis portiera din spate pentru un al treilea bărbat. Şi pe urmă, cei trei s-au apropiat de mine.

L-am recunoscut pe Ray Noccia.

Purta o jachetă sport gri, avea părul cărunt, tenul cenuşiu şi un nas care-i arunca o umbră pe obraz. Am rămas tablou. Un cap al Mafiei, un om care comandase nenumărate execuţii, la mine pe alee. Se întâmpla în timpul nopţii. Nimeni nu-l văzuse venind. Nimeni nu avea să-l vadă plecând.

Mi-a întins mâna.

— Ray Noccia, a spus el. Încântat de cunoştinţă.

Mi-am păstrat mâna în buzunarul jachetei până când el a lăsat-o jos pe a lui. Faţa i s-a întunecat o clipă, ca şi cum l-aş fi pălmuit sau aş fi făcut pipi pe pantofii lui.

Apoi, Noccia a zâmbit.

— Eu şi tatăl tău am făcut afaceri împreună, a spus el. De aceea mi-am trimis avocaţii să discute cu tine. S-ar părea că te-au ofensat cumva. Îţi datorez scuze şi ţi le prezint personal.

— Nu am nevoie de scuze, am spus eu.

Zâmbetul lui nu mai avea nicio urmă de umor.

— Bine. Deci o vei căuta pe Beth pentru mine? Înţeleg regulile. Fără preţuri estimative. Fără limite. Voi plăti tariful

tău, plus un bonus, atunci când o vei găsi. Asta pentru că eşti cel mai bun.

Era timpul să pun capăt situaţiei o dată pentru totdeauna.

— Oamenii tăi ştiu unde au îngropat-o. Economiseşte banii. Cercetează-i pe ei.

A urmat o pauză grea ca plumbul. Noccia nu şi-a dezlipit ochii de pe mine, iar când a vorbit, cuvintele lui au fost aproape înăbuşite de agitaţia traficului şi de resacurile[38] Pacificului.

— Eşti mult mai bine educat decât tatăl tău, dar nu eşti nici pe jumătate la fel de sclipitor, a spus Noccia. Şi uite cum a sfârşit-o el.

S-a răsucit şi a plecat înapoi la maşină.

Probabil că mersesem dincolo de împărăţia cutezanţei, dar nu-mi păsa. Ray Noccia deja spusese cel mai neplăcut lucru pe care putea să mi-l spună – faptul că el şi cu tata lucraseră împreună.

Mâna îmi tremura când am băgat cheia în broasca uşii principale. Speram că nu aveam să-l mai aud sau să-l văd vreodată pe Ray Noccia.

Slabă nădejde!

Partea a doua
NUMĂRUL TREISPREZECE

Capitolul 25

Lumina dimineţii împrumuta dunelor de gunoaie o lumină trandafirie, iar pescăruşii anunţau cu sunete stridente crima sângeroasă, în timp ce se năpusteau asupra pogoanelor de deşeuri menajere de la groapa ecologică de gunoi Sunshine Canyon. Micul dejun era servit.

Justine a tras Jaguarul la marginea drumului şi a privit peisajul. Eu am rotit discul selector pe frecvenţa poliţiei până când semnalul a devenit clar. Ea a deschis termosul şi mi l-a pasat. Am luat o înghiţitură.

Cafeaua era fără lapte şi fără zahăr. Ăsta era modul în care lui Justine îi plăceau aproape toate lucrurile: neamestecate şi fără aiureli.

Nu mai avuseserăm relaţii intime de mai bine de doi ani, dar stând alături de ea în captivitatea înghesuită a automobilului, m-am abţinut cu greu să nu o iau de mână. Sentimentul fusese întotdeauna derutant, chiar şi atunci când eram împreună.

— Cum merge treaba? m-a întrebat ea.

Poliţiştii cercetau bucată cu bucată grămezile de gunoi de peste drum. Îi puteam auzi discutând cu baza dincolo de banda poliţiei.

— Andy Cushman are cam douăzeci de foşti clienţi supăraţi. Oricare dintre aceştia avea mijloacele, ocazia, şi mai ales motivul să-l ucidă. Prin urmare, de ce să o omoare pe Shelby? Nu reuşesc să-mi dau seama.

— Îmi pare rău, Jack. Dar întrebarea mea se referea la tine. Cum îţi mai merge ţie?

De fapt, adevărata ei întrebare era despre cum mergea relaţia dintre mine şi Colleen, iar eu nu voiam să abordez subiectul cu ea. Am încercat să scap, azvârlind în discuţie un alt subiect:

— Am un caz nou la care lucrez. Este solid şi personal. Îţi aminteşti că ţi-am spus despre unchiul meu, Fred.

— Tipul cu fotbalul.

— Da. Se teme că unele partide ar fi aranjate. Ar putea urma un scandal uriaş, cel mai mare, de la Black Sox încoace, doar că acela a fost în baseball.

— Uimitor, a spus Justine.

— Ştii, am început din nou să visez, i-am mărturisit.

Justine m-a privit uimită. Dorisem să discut cu ea, iar acum pur şi simplu nu mai aveam încotro. Să-i spui unui psihiatru că ai vise neliniştitoare e ca şi cum ai ispiti o pisicuţă cu un şnur.

— Vise despre ce? a întrebat ea. Aceleaşi?

În concluzie, i-am povestit. Am descris exploziile intense, traversarea câmpului în fugă, împreună cu persoana iubită, pe

care o transport pe umăr, precum şi permanenta lipsă de siguranţă.

— Ar putea fi vina supravieţuitorului, cred. Tu ce zici, Jack?

— Aş dori ca visele să înceteze.

— Tot amuzant ai rămas şi cu vorbele de duh la tine, a spus ea.

Am deschis dosarul pe care îl înghesuisem sub rezemătorul de braţ şi m-am uitat la fotografia pe care Bobby Petino i-o expediase lui Justine în dimineaţa aceea. Era o poză de şcoală a unei fete drăguţe de şaisprezece ani pe nume Serena Moses. Noaptea trecută se anunţase dispariţia ei. Serena locuia în Echo Park, un cartier din East LA pe care Justine îl numea „zona roşie", câmpul de ucidere în cazul „Şcolăriţa".

La două ore după ce părinţii Serenei sunaseră la poliţie, un apel anonim şi imposibil de detectat anunţase la 911 că trupul fetei se afla la groapa de gunoi.

Exact atunci, s-au auzit voci din radioul poliţiei, una mai ascuţită şi mai puternică decât celelalte.

— Am găsit ceva! Poate fi de om. Ah, Hristoase…

— Să mergem, am spus eu, deschizând portiera din partea mea.

— Nu, Jack. Trebuie să fac asta singură. Dacă vei veni cu mine, îmi voi pierde credibilitatea. Trebuie doar să mă ţin tare.

Am acceptat şi apoi am urmărit-o pe Justine traversând strada pustie şi îndreptându-se spre locul unde poliţia deja încercuia cu bandă o porţiune de teren urât mirositor.

Capitolul 26

Justine a fluturat mâna în chip de salut spre inspectorul Nora Cronin, care s-a uitat, ca de obicei, urât la ea înainte de a reveni la sacul negru de gunoi ce stătea întins ca un balon prăbuşit la picioarele ei.

Pieptul lui Justine s-a încordat când şi-a adus aminte de o altă elevă care fusese aruncată în acelaşi loc, în urmă cu un an, tot într-un sac negru de plastic. Eleva de atunci se numea Laura Lee Branco şi fusese înjunghiată în inimă.

Cronin a tăiat sfoara cu un briceag, iar conţinutul sacului s-a revărsat.

Un braţ cu palma şi degetele inerte s-a rostogolit aproape ca într-o mişcare cu încetinitorul. Justine a avut nevoie de câteva momente în care inima aproape că i-a stat în loc, ca să înţeleagă ce se întâmpla de fapt.

— Ce naiba? a spus Cronin, trăgând marginile sacului ca să scoată la iveală un manechin folosit în magazine.

Alţi doi poliţişti au tras de el şi l-au scos din sac.

Cronin a întors manechinul şi l-a cercetat. Pe trupul acestuia nu era niciun înscris, iar în sacul negru niciun fel de bilet.

— Deci, care este mesajul? a întrebat în vânt Cronin. Tu eşti psihiatrul, nu?

— Expeditorul este mesajul, a răspuns Justine. Este un manechin, înţelegi? Ideea este că ni se joacă o festă.

— Vai, mulţumesc, Justine, a spus Cronin. Ce concluzie inteligentă! Este o afurisită pierdere de timp, asta este. Şi în mod hotărât nu este Serena Moses.

Justine a tremurat uşor încercând o senzaţie de uşurare, urmată imediat de un sentiment de tristeţe. Prin urmare, Serena Moses era dispărută în continuare. Nu se ştia încă unde se afla sau dacă mai era în viaţă ori nu.

Când şi-a mai revenit i-a aruncat o privire fioroasă lui Cronin.

— Aşadar, unde este Serena, inspectore? Presupun că va trebui să continui căutarea. Sper că eşti la fel de bună pe cât consideri tu că eşti.

Capitolul 27

Justine a mulţumit directoarei Barbara Hatfield pentru prezentare şi apoi a păşit pe scena auditoriului.

Recent reamenajatul Roybal High School avea cinci mii de elevi, dar numai fetelor din penultimul şi ultimul an li s-a îngăduit să asiste la discuţia din acea după-amiază. Directoarea îi spusese lui Justine că prezentarea era pur şi simplu prea şocantă şi înspăimântătoare pentru fetele mai mici.

Justine considera că a înţeles, dar speriatul fetelor era o consecinţă secundară necesară pentru informarea lor. În plus, cele mai multe dintre fetele care fuseseră ucise erau din clasele inferioare. Cu toate acestea, directoarea nu cedase.

— Sunt psiholog, le-a spus Justine elevelor din auditoriu. Dar, în acelaşi timp, investighez şi uciderea fetelor de liceu despre care aţi citit pe internet sau aţi văzut reportaje la televizor.

Cineva din faţă a strănutat. A urmat un râs nervos, iar Justine a aşteptat să se facă linişte deplină.

— Mai întâi, vreau să ştiţi că Serena Moses este în siguranţă. Ea a fost lovită de o maşină şi dusă la spital. Când s-a trezit în această dimineaţă, le-a spus doctorilor cine este. Serena are un braţ rupt, dar este bine şi curând va reveni la şcoală.

Elevele au izbucnit în aplauze. Justine a zâmbit. Dar siguranţa Serenei ridicase o întrebare pentru ea: cum de ştiuse ucigaşul să imite un mesaj electronic despre ea? O urmărise? O urmăriseră?

— Este o mare uşurare, a spus ea, simţindu-şi ochii umezi. Dar trebuie să discutăm un pic despre fetele din această zonă care nu au fost la fel de norocoase.

Justine a făcut semn din cap spre asistenta profesoarei care se ocupa de prezentarea Powerpoint[39].

Luminile s-au stins, iar pe ecran a apărut faţa zâmbitoare a unei adolescente.

— Aceasta este Kayla Brooks. Era elevă în clasa a unsprezecea la John Marshall. Dorea să devină doctor, dar, chiar înainte de a absolvi liceul, a fost împuşcată de patru ori absolut fără niciun motiv. Viaţa ei, viitorul ei, copiii pe care i-ar fi putut avea, doctorul care ar fi putut deveni – toate astea s-au sfârşit pentru ea.

Imaginile cu trupul Kaylei şi-au făcut apariţia pe ecran, iar plânsetele fetelor din auditoriu aproape că i-au sfâşiat inima lui Justine. Era însă obligată să meargă mai departe. A urmat imaginea lui Bethany, apoi a lui Jenny, elevă chiar la acea

şcoală, şi pe urmă restul de nume, imagini şi poveşti, inclusiv cea a lui Connie Yu, care murise cu doar cinci zile în urmă.

— Ştim că indiferent cine le-a ucis pe aceste fete a avut informaţii despre ele pe care le-a folosit ca să le câştige încrederea.

Justine a povestit mai apoi despre mobilul recuperat al lui Connie, dar şi mesajul primit de aceasta de pe un telefon neînregistrat.

— Fetelor, nu prietena lui Connie i-a trimis mesaj. Cel pe care l-a primit era un fals, o farsă – şi a funcţionat. Prin urmare, cum puteţi şti dacă cineva încearcă să vă joace o festă? Dacă cineva vă cere cumva să mergeţi undeva neînsoţite, nu mergeţi. Spuneţi-le şi fetelor din clasele mai mici să nu meargă nicăieri neînsoţite. Înţelegeţi?

Imediat s-a auzit un cor de voci şuierând un răspuns afirmativ.

— Vreau să vă ridicaţi toate în picioare, a mai spus Justine. Şi vreau să repetaţi ceva după mine.

A urmat forfota unei mulţimi de copii care se ridicau în picioare, în vreme ce şezuturi de scaune se izbeau de spătare, iar cărţi se răsturnau cu zgomot pe podea.

Vocile au repetat anemic, dar la unison cuvintele rostite mai întâi de Justine.

— *Promit că nu voi merge nicăieri neînsoţită.*

Justine spera că le convinsese pe fete. Dar încă se temea. Se temea că una dintre aceste fete îşi închipuia că era deosebită, că „ştia ea mai bine” şi nu va muri nicicând.

Capitolul 28

Justine a părăsit liceul şi a ieşit pe West Second Street. Tocmai îşi deschisese telefonul când o maşină neagră a măturat curba. Geamul a coborât cu un bâzâit.

— Ai nevoie de o maşină, doamnă?

— Bobby! Ce faci pe aici?

— Am grijă de iubita mea. Urcă, Justine. Te voi duce până la birou.

— Tocmai sunam după o maşină. Ce sincronizare! Mulţumesc.

Justine a înconjurat Beemer[40]-ul spre partea pasagerului şi a intrat în maşină. Apoi, s-a înclinat spre Bobby să o sărute.

— Cum te-ai descurcat cu fetele? a întrebat el, în timp ce se avânta în trafic.

— Foarte bine, cred. Dacă chiar vor asculta pe cineva care a depăşit vârsta de treizeci de ani.

— Nu arăţi că ai trecut de treizeci, drăguţo. Nicio zi, nicio clipă.

— Ce doreşti, Bobby? Ce mai vrei?

— Mda. Ar fi ceva… Justine, am vrut să-ţi spun înainte să se afle. Mă gândesc să candidez pentru postul de guvernator. Am fost abordat de DNC[41]. Sprijinul financiar este gata dacă vreau. Ar fi o cursă dificilă, dar merită, dacă aş câştiga. Cei de la putere cred că am şanse. M-a sunat Bill Clinton.

— Asta este, ca să zic aşa, pe neaşteptate, nu?

— M-am gândit o vreme. N-am vrut să spun nimic până când nu m-am hotărât să iau ideea în serios.

Deşi nu o arăta, Justine era uimită de anunţ. I-a spus lui Bobby că avea să fie un guvernator remarcabil, era convinsă că aşa va fi, dar avea o strângere de inimă. Simţea afecţiune pentru Bobby. Era primul bărbat în care fusese capabilă să aibă încredere de când ea şi Jack se despărţiseră. Dacă Bobby avea să devină guvernator, trebuia să se mute la Sacramento. Ce se va întâmpla atunci? Care ar fi locul ei în toată povestea asta?

— Ar fi grozav dacă am putea descoperi javra care ucide şcolăriţele, i-a întrerupt Bobby şirul gândurilor. De fapt, trebuie să se rezolve. O condamnare mi-ar fi de mare folos în clipa asta.

— Desigur, a spus Justine.

Dintr-odată a simţit răcoare venind de la aerul condiţionat şi l-a dat mai încet. Bobby părea să-i transmită ceva cu subînţeles. Deci, care era mesajul adevărat?

Dacă ar fi ales guvernator, ar dori oare ca ea să îl însoţească la Sacramento? Şi atunci, vorba lui Diane Keaton în *Reds*[42],

când îi pusese lui Warren Beatty faimoasa întrebare „Pe post de ce?” Justine şi-a amintit că Bobby întâmpinase şi răbdase multe critici din partea comisarului de poliţie când angajase Private să lucreze la cazul „Şcolăriţa”. Nu-i pusese niciodată întrebări în legătură cu motivul. La drept vorbind, considerase mereu că Bobby angajase Private în acest caz pentru că era foarte important pentru *ea.*

Acum însă lăsa impresia că era profund implicat pentru că era important pentru *el.*

Bobby a frânat la stop, remarcând:

— Eşti tăcută, Justine.

— Mă gândesc la tine în chip de guvernatorul Petino. Vei fi bun. Asta-i tot.

Bobby s-a întins spre ea şi a sărutat-o.

— Eşti minunată, ştii asta? Eşti o femeie minunată, iar eu sunt un tip norocos.

— Nu te pot contrazice în nicio privinţă, a spus Justine.

Capitolul 29

Eu şi Colleen încă mai lucram, deşi era târziu, punând într-o oarecare ordine dosarele lui Andy Cushman şi dările de seamă financiare, multe dintre ele marcate cu roşu pentru o investigaţie suplimentară.

Colleen purta o bluză de mătase albastră, peste un camizol de dantelă, şi o pereche de pantaloni cu croială bărbătească. Pletele negre i-au încadrat brusc toată faţa când s-a aplecat să aşeze un alt teanc de documente pe măsuţa de cafea.

— De ce nu te duci acasă? am întrebat. Este aproape nouă. Mă descurc singur mai departe.

— Hai să terminăm, Jack! Va fi şi mai complicat mâine.

— Stai jos, am spus eu bătând cu palma lângă mine pe canapea.

Ea m-a ascultat şi s-a întins pe spate căscând.

— Ar mai fi nevoie de încă o oră, a spus ea.

Am înconjurat-o cu un braţ şi am tras-o lângă mine.

— Nu-ţi face de lucru, Jack. Vor fi berete pe pajişte şi nimeni să le aducă[43].

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— Necaz.

Cu alte cuvinte, îmi spunea „nu mă atinge”, dar fără prea multă convingere. În cele din urmă, şi-a lăsat capul pe pieptul meu. Mirosea a apă de trandafiri, preferata ei. Mi-am pus mâna în părul ei şi i-am ridicat faţa spre mine.

Am sărutat-o, iar ea m-a sărutat la rândul ei.

— Bine, Jack. Fă ce vrei cu mine. *Te rog chiar.*

— Aşteaptă, am spus eu şi m-am ridicat să încui uşa biroului. Am stins apoi plafoniera şi m-am întors pe canapea. Ridică-te, Molloy. Te rog.

— Asta pot să fac.

I-am descheiat bluza, i-am desfăcut fermoarul la pantaloni şi, când a rămas în lenjeria de corp, am împins-o înapoi pe canapea şi m-am dezbrăcat şi eu.

Ea m-a urmărit în timp ce îmi scoteam hainele şi apoi şi-a acoperit faţa cu braţul când am atins-o şi am facut-o să geamă. Colleen scotea strigăte prelungi când făceam dragoste cu ea… dar, în acel moment, plângea.

Am cuprins-o cu braţele şi am ţinut-o între trupul meu şi spatele canapelei ca să nu-i fie frig.

— Ce este, iubito? Ce se întâmplă?

— Am douăzeci şi cinci de ani, a rostit ea în şoaptă.

— Ce vrei să spui – astăzi?

Ea a dat din cap cântând:

— La mulţi ani mie!

— De ce nu mi-ai spus că era ziua ta de naştere?

— Ţi-am spus, a zis ea.

— Nu! Am uitat!

— De fapt, nu înseamnă nimic. Nu sunt o persoană care ţine la ziua ei de naştere.

— Ba înseamnă, am spus eu şi i-am ridicat bărbia. Înseamnă! Îmi voi repara greşeala faţă de tine, îţi promit!

Ea a ridicat din umeri, apoi m-a împins deoparte, şi-a atârnat picioarele goale peste marginea canapelei şi şi-a adunat hainele de pe podea.

— Nu trebuia să-ţi spun, Jack, aşa că nu.

Deja ştiam. Fără cadou, fără flori, fără masă la restaurant. Doar sex pe canapea.

— Hai, spune-o. Meriţi mai mult decât atât.

— Oricine ar merita, a răspuns Colleen.

Capitolul 30

În dimineaţa aceea, când am trecut spre birou, nu mă aşteptau la recepţie decât două cupluri de celebrităţi. Consultantul lor financiar sunase în prealabil pentru ele.

Dintre cei patru, de departe cea mai şocantă din punct de vedere vizual era Jane Hawke, idolul rock, care avea piercing, era tatuată şi îmbrăcată în cinci nuanţe de violet. Soţul ei, Ethan Tau, star în filmele de acţiune, stătea în dreapta ei. Era îmbrăcat în stil cowboy, din cap şi până la cizmele Lucchese.

Vizavi de ei stăteau starurile tenisului Jeanette Colton şi Lars Lundstrom: blonzi, bronzaţi şi plini de vigoare, arătând fără rezerve ca o combinaţie reuşită între o vedetă de la Hollywood şi un reprezentant din lumea bună europeană.

După ce m-am aşezat, Colleen a introdus cuplurile în biroul meu şi a întrebat dacă doreau cafea sau ceai. Apoi, a zâmbit în direcţia mea fără prea mult entuziasm şi a spus:

— Mai ai nevoie de altceva, Jack?

— Suntem bine, am răspuns eu.

Dar oare *eram?*

Colleen a închis uşa în urma ei cu un zgomot aproape imperceptibil.

— Cum vă pot ajuta? am întrebat eu şi m-am pregătit să ascult.

Jeanette Colton a vorbit prima.

— Este puţin dificil să discut despre asta, a spus ea.

Imperturbabilul ei soţ, campionul suedez de tenis, şi-a încrucişat mâinile în poală.

Jane Hawke şi-a pus zahăr în cafea şi a îmboldit-o pe Jeanette:

— Dă-i drumul, Jeanette. Dintre noi toţi, tu eşti cea care vei spune povestea pe şleau pentru prima dată.

O expresie de durere acoperi pentru o clipă faţa lui Jeanette Colton. Pentru nimic în lume, nu eram în stare să-mi imaginez ce urma să spună. Ce căutau cei patru la Private?

— Eu şi Ethan suntem îndrăgostiţi, a spus ea despre soţul lui Jane Hawke.

M-am uitat la starul rock, care îşi sorbea cafeaua cu gesturi care trădau o mare siguranţă de sine. Toată viaţa am încercat să evit cazurile de divorţ. Foarte mulţi detectivi particulari le agreau şi erau şi mult mai buni decât mine la amestecul în treburile altora.

A venit şi rândul lui Lars Lundstrom să se alăture discuţiei.

— Asta este doar o parte a poveştii, domnule Morgan. De aici începe să devină cu adevărat interesantă. Eu şi Jane dorim de asemenea să fim împreună.

Avea un accent puternic, dar eram foarte sigur că îl înţelesesem corect.

Ochii lui Jane Hawke au strălucit sub nuanţa de mov a fardului.

— Suntem vecini de ani de zile. Acum dorim să facem schimb.

Ethan Tau nu vorbise încă. A zâmbit larg, apoi a spus:

— Eşti rezistent la şocuri, domnule Morgan. Îmi place asta.

— Nu se întâmplă prea des, oricum.

Tau a continuat.

— Suntem cu toţii porniţi să ne schimbăm partenerii, a spus el. Jane va merge să convieţuiască alături de Lars, iar Jeanette va convieţui cu mine. Dar nu suntem la fel de idioţi cum s-ar putea să îţi părem. Vrem să ne cercetezi pe toţi patru. Vrem ca totul să fie făcut public. Fără surprize. Sunt copii la mijloc.

— Înţeleg, am spus eu. Îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar lista noastră de cazuri este atât de încărcată, încât nu întrevăd nicio posibilitate să vă ajutăm mult timp de acum încolo. Îmi pare rău.

Chiar *îmi părea rău.* Nu mi-ar fi plăcut să accept o treabă gen pară mălăiaţă ca aceasta: fără vărsare de sânge, fără tupeu, fără focuri de armă, doar cu verificarea antecedentelor şi supraveghere. *Multă* supraveghere. Ar putea ţine ocupaţi patru detectivi în ritmul de *24/7*[44].

Am dat acestui interesant cvartet numărul de telefon al lui Haywood Prentiss, spunând nu numai că lucrasem pentru el, dar şi că acesta mă învăţase tot ce ştiam. Apoi, i-am condus afară.

Mai aveam o întâlnire şi nu voiam să ajung târziu.

Capitolul 31

Am mers la o distanţă de şase străzi către o adresă din centrul oraşului pe care mi-o dăduse unchiul Fred. Clădirea era înaltă de trei etaje, cu vopsea roz care se cojea de pe stuc şi cu o tendă verde, decolorată de soare, deasupra uşii principale.

Spre stânga se învecina cu un magazin de biciclete, iar spre dreapta, cu o bodegă. O poartă de metal încuiată bloca drumul pe scări spre etajul al doilea.

Am vorbit la interfon, mi-am spus numele, un număr de cod şi că eram trimis de Fred Kreutzer. O voce mi-a spus să aştept, că va coborî imediat.

O clipă mai târziu, un bărbat vânos, cu pielea închisă la culoare şi o faţă de nevăstuică a deschis poarta şi s-a prezentat:

— Barney Sapok. Încântat de cunoştinţă, domnule Morgan.

L-am urmat pe Sapok sus pe scări, la etajul al treilea, unde a deschis o uşă proaspăt vopsită şi m-a condus într-un spaţiu plin cu cabine, cam douăzeci, fiecare ocupată de un bărbat sau de o femeie cu o cască telefonică, un carnet de notiţe şi un computer.

Toţi pariau.

Locul arăta ca un centru de comandă al poliţiei sau ca un birou de telemarketing[45], dar, în realitate, era doar un birou de pariuri care aducea zeci de milioane pe an. Doar acest birou.

Pariurile sportive sunt ilegale în toate statele, dar nu şi în Nevada. Ca urmare, devenise o vacă de muls pentru crima organizată. Barney Sapok era fie un asociat al familiei, fie plătea o sumă substanţială de bani către Mafie, pentru colectă şi impunere, şi o anula ca pe o sumă cheltuită ca urmare a afacerilor făcute.

Biroul lui Sapok era într-un colţ cu vedere la stradă.

— Domnul Kreutzer mi-a spus să am încredere în tine. Mi-a spus să îţi arăt nişte lucruri. Dar nimic nu poate părăsi acest birou.

— Înţeleg, am spus eu.

Sapok a deschis un sertar, a scos o foaie cu un tabel dintr-un dosar şi a pus-o pe birou.

— Am extras aceste date din reţeaua codificată. Pariorii au nume de cod şi numere, aşa că mi-am petrecut noaptea trecută decodându-le pentru tine.

— Sunt sigur că îmi va fi de folos, Barney. Mulţumesc.

Mi-am tras un scaun lângă birou şi am început să examinez atent lista. Nume familiare mi-au sărit imediat în ochi, jucători de la un mare număr de echipe din ambele ligi.

— Acestea sunt pariurile lor din ultimii ani, mi-a spus Sapok, trecându-şi degetul peste coloanele de sub nume.

Observi ceva? a întrebat el.

— Observ pariuri de cincizeci de mii de dolari pe o singură partidă.

— Altceva?

— Niciunul dintre jucători nu pariază pe partidele lor.

Sapok a dat din cap aprobator.

— Dacă jucătorii sunt strânşi cu uşa, nu-mi dau seama, a spus el şi a lăsat foia să cadă într-o găleată cu apă pe care o ţinea lângă birou.

Tabelul şi toate celelalte documente din biroul agentului de pariuri erau tipărite pe hârtie de orez. Am urmărit paginile şi cerneala de tipar cum se dizolvau în apă.

Sapok a întrebat:

— Domnul Kreutzer este unchiul tău, nu?

Am dat din cap aprobator.

— De fapt, îmi e mai mult ca un tată.

— Mai am şi altceva ce a considerat el că ar trebui să vezi. Avem un anume client care ne este dator cu peste şase sute de mii de dolari. Este în mare belea. Consecinţele ar putea fi dezastruoase.

— Un jucător de fotbal? am întrebat eu.

Sapok a scris cu litere mari pe un blocnotes, l-a întors ca să pot citi, apoi a rupt pagina respectivă, care a urmat drumul tabelului în găleata cu apă.

Hârtia de orez s-a dizolvat, dar imaginea acelor litere mari a continuat să-mi stăruie în faţa ochilor.

Sapok scrisese numele fratelui meu.

Tom Morgan Jr.

Tommy datora Mafiei peste şase sute de mii de dolari.

Capitolul 32

I-am mulţumit lui Barney Sapok şi i-am părăsit furios terenul de joacă. Nu eram supărat pe el. Tipul încercase să mă ajute povestindu-mi despre datoria de şase sute de mii de dolari a lui Tommy. În mod clar, unchiul Fred dorise să aflu despre faptul că Tommy dăduse de necaz, iar el nu-l putea ajuta.

Fred şi Tommy nu-şi mai vorbiseră de un car de ani. Niciodată n-am ştiut de unde pornise conflictul lor, dar Tommy păstra încă duşmănie faţă de unchiul Fred, şi încă una acerbă. Am presupus că Fred încercase să-l împiedice pe Tom să intre într-o încurcătură precum cea în care se afla acum şi, cu certitudine, fratele meu i-o luase în nume de rău.

Eram înfuriat pe Tommy şi dezgustat de el. În plus, nici nu ştiam cum să acţionez în continuare.

Prin Tommy, cunoscusem ciclul acestui viciu. Cei care se îndeletnicesc cu jocurile de noroc pariază pentru adrenalină. Practic, se trece de la dorinţa nestăpânită la dependenţă. Oamenii aceştia câştigă, apoi pariază din nou. Pierd, ceea ce este mult mai probabil, şi satisfacţia se preschimbă în nemulţumire, dar pariază din nou ca să acopere pierderea. Indiferent de rezultat, ei continuă să parieze.

Pierderile mici sunt trecute pe socoteala lor cu ajutorul agentului de pariuri. Dacă datoria nu este plătită, cămătarii Mafiei intră uneori în acţiune. Dobânda la împrumut este necuviincios de ridicată şi se achită săptămânal. Adesea, pariorul nu poate aduna suficienţi bani ca să restituie capitalul şi atunci când rămâne în urmă cu plata, încep ameninţările şi apoi bătăile. După aceea, pariorul află că un mafiot îi stăpâneşte afacerea.

Tommy avea o afacere şi se descurca perfect. Dar cu o dobândă săptămânală de douăzeci la sută la un împrumut de şase sute de mii de dolari? Asta însemna douăsprezece mii de dolari pe săptămână înainte ca el să facă măcar o gaură în capital.

Girase oare Tommy cu propria casă? Cu propria afacere? Oare atârna el deasupra prăpastiei, încă ţinându-se cu vârfurile degetelor, sau se afla deja în cădere într-o groapă fără fund? Sapok făcuse aluzie la nişte consecinţe dezastruoase.

Am urcat în fugă scara în spirală spre biroul meu şi i-am spus lui Colleen să nu mă deranjeze sub nicio formă.

Următoarele două ore le-am consumat dând telefoane, iar într-un final, l-am sunat pe Tommy la birou.

I-am pus în vedere asistentei lui de la bun început:

— Nu-mi spune vreo absurditate, Katherine. Fă-mi legătura.

Imediat am auzit pe fir vocea lui Tommy. Părea ezitant şi iritat, dar a acceptat să ia prânzul cu mine la ora unu.

Capitolul 33

Tommy, care fusese întotdeauna obsedat de control, a ales restaurantul unde aveam să ne întâlnim. Crustacean era un bine-cunoscut restaurant eurovietnamez de pe Santa Monica, aflat la doar câţiva paşi de biroul lui.

I-am spus că voi fi acolo în douăzeci de minute şi exact douăzeci de minute mai târziu intram pe uşa principală.

M-am prezentat hostessei, care a mers cu mine pe deasupra cursului de apă acoperit cu sticlă şi populat cu crapi Koi şi m-a aşezat cu un meniu în faţă în „separeul domnului Tommy" de lângă fântână.

Am studiat lista de bucate şi când mi-am ridicat din nou privirea, l-am văzut pe fratele meu care se mişca în zigzag, strângând mâini pe traseu de parcă era în campanie electorală.

La drept vorbind, în Beverly Hills aparenţele sunt foarte importante, iar Tommy se pricepea de minune să le păstreze.

— Frate, a spus el când a ajuns la masă.

M-am ridicat. Ne-am îmbrăţişat cu o oarecare prudenţă, iar el m-a bătut pe spate.

— Cum merge? am întrebat eu.

— Fantastic, a răspuns Tommy, strecurându-se în separeu. Nu pot sta mult. Voi comanda.

Chelneriţa s-a apropiat, s-a înclinat puţin într-o parte, s-a lămurit că eram gemeni identici şi a cochetat cu Tommy. Ne-a adus comanda din „bucătăria secreta". În tot acest timp, eu chibzuiam în mintea mea cum să-l abordez pe Tommy şi să-i spun ce aflasem.

— Aud că prietenul tău, Cushman, pare să-şi fi ucis soţia, a început el.

— N-a facut-o el.

— Pe cât vrei să pariezi? m-a întrebat.

Afacerea lui Tommy, Private Security, era o agenţie care plasa bodyguarzi pentru celebrităţi şi oameni de afaceri în căutare de protecţie sau statut ori amândouă. Fratele meu profitase de contactele tatei mult mai mult decât o făcusem eu. După ce s-a uitat de jur-împrejur prin restaurant, Tommy mi-a spus:

— Dacă n-am fi fost la fel de mari şmecheri cum a fost tata, ne-ar fi luat mai mult timp să reuşim fără el.

— Aşadar, faci cu adevărat bine, Tommy? Mă bucur să aud asta.

— Sigur. Jumătate din oamenii de aici sunt pe listele mele, pentru Dumnezeu!

Tommy s-a lăsat pe spate şi m-a privit bănuitor în timp ce chelneriţa a aşezat pe masă farfuriile cu crab şi paste cu usturoi

şi a întrebat dacă mai aveam nevoie de altceva.

— Suntem bine, scumpete, i-a spus el chelneriţei, după care m-a luat la întrebări: Prin urmare, despre ce este vorba?

— Aud că încă mai pariezi, i-am răspuns.

— Cine ţi-a spus asta? Annie, tică…

— N-am vorbit cu ea.

— Ticăloasa aia josnică, a spus el despre mult prea răbdătoarea şi prea iertătoarea lui soţie şi mamă devotată a unicului său fiu. De ce ai sunat-o, Jack?

— N-am mai vorbit cu Annie de la Crăciun.

— Ar trebui să fie recunoscătoare pentru viaţa pe care i-am oferit-o, a continuat Tommy, în timp ce rupea crabul în două cu mâinile. Haine. Maşini. Oriunde merge, oamenii o tratează ca pe o regină. Mă văd obligat să-i explic din nou despre datul cu gura.

— Ştie că te-ai încurcat cu Mafia pentru şase sute de mii de dolari, Tommy? Pentru că sunt gata să pariez că nu i-ai spus partea asta.

— Asta nu este treaba ei, scumpule. De altfel, nici a ta. Indiferent în ce aş fi implicat, pot ieşi oricând. Crede-mă.

— Mi-aş dori să o pot face.

— Du-te naibii! Nu mă mai suna, bine? O felicitare de Crăciun e suficient, dar şi mai bine ar fi chiar fără nicio felicitare.

Tommy a aruncat şervetul cât colo pe masă şi a luat-o la fugă spre uşa principală.

Capitolul 34

Am lăsat două sute de dolari pe masă şi l-am urmat pe Tommy, ieşind pe Little Santa Monica Boulevard, o arteră principală supraaglomerată care îşi croia drum printr-un canion de clădiri de birouri şi afaceri colaterale: o farmacie, un magazin de telefoane AT&T[46], o diversitate de cafenele foarte moderne şi bănci destinate celor cu venituri mari.

— Tommy! Tom, am strigat după el. Vorbeşte cu mine, da? Hai să discutăm, Tom!

El s-a oprit brusc şi s-a întors, încruntat şi cu pumnii strânşi. Mai fusesem eu în confruntări directe cu fratele meu, dar, de data aceasta, lucrurile păreau mult mai serioase.

— Nu te băga în treburile mele, Jack! Am spus că pot să mă descurc. Îi cunosc pe tipii ăştia.

— Ai banii să-ţi plăteşti datoria? Pentru că eu aud că Mafia are de gând să-ţi rupă oasele, Tom. Asta exact înainte de a pune stăpânire pe maşina ta şi de a-ţi prelua afacerea.

— Dacă mă vor ucide, nu vor primi banii, nu-i aşa? a rânjit Tommy la mine. Nu te băga, Jack. Nu mă face să repet.

— E foarte amuzant, dar mă bag unde nu-mi fierbe oala pentru că totul are legătură cu Annie şi Ned.

— Da, acum chiar îţi văd nimbul strălucind. Nu-i cam demodat?

— Deci, decât să mă laşi să te ajut, preferi să fii un egoist şi-un afurisit scăpat de sub control, cu o mare dorinţă de moarte care-şi distruge familia! Am dreptate?

Tommy mi-a zâmbit amar.

— În consecinţă, ce oferi? Un credit punte dacă nu-mi mai sun niciodată agentul de pariuri? Nu eşti întreg la minte!

S-a întors şi a plecat de lângă mine, dar l-am ajuns din urmă şi mi-am pus mâna pe umărul lui.

Mă bătusem cu Tommy de atâtea ori încât i-am văzut venind pumnul trimis cu avânt chiar înainte de a-l proiecta în aer.

M-am ferit, mi-am băgat umărul în burta lui şi l-am culcat la pământ. Amândoi ne-am lovit de pavaj, dar căderea mea a fost amortizată de trupul pântecos al geamănului meu bine hrănit.

El şi-a eliberat un braţ şi a încercat să mă prindă de cap, dar eu l-am răsucit şi i-am ridicat braţul drept la spate. Apoi, i-am ridicat încheietura mâinii între omoplaţi.

— Auuu! Ascultă, idiotule, a mormăit el. Oricare dintre băieţii mei, să te vadă făcând asta, te-ar bate măr, iar eu nu-i voi împiedica.

— Te voi duce undeva, am spus eu. Vei veni cu mine deci şi vei fi un băiat de treabă.

— Eşti nebun. Auuu!

— Eu sunt cea mai bună şansă pe care o ai, tâmpitule. Întotdeauna am fost.

— Ticălosule, a mârâit el. Aş vrea să mori.

În clipa aceea, am avut o revelaţie. Cum de nu înţelesesem – sau înţelesesem, dar alesesem să ignor ceva ce sărea în ochi?

— Tu mă suni, nu-i aşa, Tommy? Zi şi noapte, tu mă suni şi îmi doreşti moartea.

— Ce? Au, *la naiba.* Niciodată. Absolut *niciodată* nu te-am sunat, ticălosule, a spus el, iar apoi, părăsit de energie, a început să plângă. Nenorociţii mi-au omorât câinele.

— Cine? Cine a făcut asta? Câinele tău? Câinele lui *Ned?*

— Mafioţii.

— Înţeleg. Îmi pare rău, Tom. Te las să te ridici acum. Nu mă mai loveşti, bine?

— Vrei să-ţi spun mulţumesc? Vezi să nu!

— Vreau să vii cu mine – şi nu-mi da de furcă.

— Bine! Cum vrei!

Totuşi nu l-am lăsat să se ridice.

— Jurământ cu degetul mic? am spus eu, prinzându-mi degetul mic de la mâna stângă de degetul lui mic.

A durat câteva secunde, apoi mi-a strâns şi el degetul şi a spus:

— Jurământ cu afurisitul de deget mic!

Capitolul 35

Desigur, Marguerite Esperanza i-a spus bunicii ei că se va întoarce în câteva minute. Fata a lăsat uşa cu plasă să se trântească în urma ei şi a părăsit căsuţa maro, tencuită cu stuc şi acoperită cu ţiglă roşie de pe Saint George Street, aflată la cinci minute de mers pe jos de magazinul cu casete video unde Marguerite mai fusese de sute de mii de ori.

Când a dat colţul pe Rowena, ea asculta ipodul. Şoseaua cu patru benzi era însufleţită de faţadele magazinelor: Pizza Hut, Blockbuster, Sushi-to-Go. Aglomerate şi totalmente neprimejdioase.

Nicio problemă la orizont. În plus, Marguerite era capabilă să rezolve problemele. Fără nicio umbră de îndoială.

Marguerite a făcut semn cu mâna spre doi copii pe care îi cunoştea şi a continuat să meargă mai departe spre sigla Best Buy, a cărei firmă sclipea intermitent la capătul străzii alăturate. Telefonul a bâzâit, anunţând-o că avea un mesaj.

N-a recunoscut numărul, deşi doar o singură persoană îi spunea Tigerpuss[47]. Acea persoană era Lamar Rindell, un tip superdrăguţ, mai mare decât ea ca vârstă, jucător de baschet, care flirtase cu Marg atât în carne şi oase, cât şi la telefon. Îşi petrecuse timpul cu el şi o mulţime de alţi copii, după orele de şcoală, dar Marg spera la mai mult.

Lam: Ce învârteşti, Tigerpuss!?

Marg: Caut un film. *New Moon.*[48] Ador vampirii.

Lam: Video World?

Marg: Da. Este aproape, bine?

Lam: Vrei să mergem la o pizza după?

Marg: Nu pot.

Lam: Nu-i nicio problemă.

Marguerite s-a rezemat de o cutie poştală în timp ce îşi cântărea alternativele. Bunica versus Lamar, iar ea n-ar trebui să aleagă. Pizza Hut era la doar o stradă depărtare. Nici măcar nu se întunecase încă, aşa că i-a scris lui Lamar:

„OK. Pe curând."

Apoi, a sunat acasă şi a spus:

— Mă opresc pentru o felie de pizza şi o Coca Cola. De fapt, poţi să şi vezi unde merg de pe geamul bucătăriei. Îl voi ruga pe Lamar să mă conducă acasă, bine?

Marg şi-a studiat atitudinea, hotărâtă să-şi fixeze în minte tot ceea ce ea şi Lamar îşi vor spune unul altuia ca să-i poată

povesti întocmai celei mai bune prietene ale sale, Tonya, de îndată ce va ajunge acasă. A zâmbit de una singură doar gândindu-se la acest moment.

Marg s-a îndreptat spre Video World să ia filmul cu vampiri. A pornit la pas şi mai apoi a început să sară de pe un picior pe altul.

Capitolul 36

O furgonetă Hyundai neagră, cu o emblemă a unei companii de cablu TV pe laterale, mergea cu viteză mică pe străzile din Los Feliz.

— Ţi-am prins porumbiţa în reţea, i-a spus Morbid tipului care stătea lângă el în spate. Tocmai a plecat de acasă. O să accepte minciuna ca fiind adevărată. Va pica în plasă.

— Sunt gata, a răspuns Jason Pilser jucând rolul lui Scylla[49], un afurisit de monstru grec cu şase capete. Hai să o fac! E doar a mea, nu?

Morbid i-a dat tastatura lui Scylla pentru a urmări pictograma care o reprezenta pe Marguerite Esperanza în timp ce călătorea pe harta GPS.

Scylla a lovit uşor tastele şi i-a trimis un mesaj lui Marguerite folosind numele acestui individ, Lamar, care îi tot scrisese fetei în ultimele două săptămâni.

Marguerite i-a răspuns.

După un scurt dialog şi o răzgândire, fata a acceptat. Avea să se întâlnească cu „Lamar” la Pizza Hut.

Scylla a simţit broboane de transpiraţie pe frunte. A bătut uşor cu palma peste buzunarul jachetei şi şi-a pus mănuşile noi.

A ascultat în difuzor apelul lui Marguerite către bunica ei, iar când adolescenta şi-a luat la revedere, Steemeleena a parcat furgoneta pe Rowena. Cam la vreo douăzeci de metri de pizzerie, nu mai mult.

În vremea asta, Scylla urmărea pe reţeaua GPS cum pictograma lui Marguerite se apropia de pictograma ce reprezenta furgoneta. A privit prin sticla întunecată a geamului lateral în timp ce fata venea pe trotuar pe lângă papetărie.

— Este o bunăciune, a spus el.

— Şi este numai a ta, Scylla. Este bunăciunea ta. Crezi că te descurci?

Pentru câteva secunde, Marguerite s-a aflat între curăţătorie şi furgonetă, la fel ca o eclipsă de lună.

— Scylla! Du-te, a spus Morbid. Du-te acum!

Scylla a deschis portiera furgonetei, trăgând cu putere şi, pentru prima dată, şi-a privit cu mare atenţie ţinta. Fata era mai mare decât îşi imaginase el.

Avea cel puţin cincisprezece ani şi părea să aibă muşchi puternici. Pentru că trebuia să ia imediat o hotărâre, Scylla a sărit pe trotuar, a ajuns în spatele ei şi i-a aruncat o sacoşă de pânză peste cap, strângând bine şiretul.

Ea a ţipat incredibil de tare şi s-a şi zbătut, dar Scylla i-a pus repede palma peste gură. Era atât de plin de adrenalină, încât a

fost o nimica toată pentru el şi Morbid să o ridice de pe trotuar şi să o arunce în spatele furgonetei.

Morbid a trântit uşile şi a lovit cu palma peretele despărţitor, indicându-i astfel lui Steem să plece fără întârziere. Apoi, el şi Scylla s-au aruncat peste fata care se zbătea.

— Te-am prins, a spus Scylla. Acum fii o fată bună.

Morbid a răcnit la ea.

— Dacă vei tăcea naibii odată, îţi vom da şansa să câştigi.

Lui Scylla i se uscase gura. Era extrem de agitat. Şi să fi vrut acum, nu mai exista cale de întoarcere.

— Ce vrei să spui? a întrebat fata. Să-mi daţi o şansă să câştig ce anume?

Capitolul 37

După un scrâşnet de frâne, furgoneta neagră s-a oprit cu o smucitură. Uşile s-au deschis cu un scârţâit, iar Scylla şi Morbid au săltat fata, apucând-o de braţele şi picioarele ei lungi. Au dus-o repede de pe stradă şi au aruncat-o pe pământ.

Brusc, lumea lui Marguerite s-a înceţoşat după ce fata şi-a smuls punga-glugă şi a sărit în picioare surprinzător de iute. A biciuit aerul cu mişcări rapide, hotărâtă să pună distanţă între ea şi atacatori, şi a dat cu ochii de Scylla, care stătea ghemuit destul de aproape, gata să sară la trântă.

El a rânjit, deşi mare parte din faţă îi era acoperită cu o mască de schi. Marguerite nu semăna deloc cu luptătorii cu care el se înfruntase la *Commandos of Doom.* Reacţia ei autentică era impresionantă şi tulburătoare, dar, mai mult şi mai mult, era o provocare.

— Hei, Tigerpuss! Aici, pis, pis, pis, i-a strigat el fetei.

— Cine eşti? a întrebat Marguerite.

— Eu sunt cel care o să te testeze, a venit răspunsul. Voi fi eu împotriva ta, Marguerite.

Fata s-a uitat în jur, iar Scylla a înţeles că observa cu atenţie locul. Se aflau pe Rowena, dincolo de mallurile şi magazinele luminate de neoane, chiar pe malul lacului de acumulare, un loc la fel de pustiu ca şi partea întunecată a lunii. Maşinile treceau în viteză dincolo de gardul care despărţea lacul de drum.

Morbid şi Steem dansau în jurul lui Marguerite, executând mişcările de arte marţiale pe care Scylla le folosise de nenumărate ori la *Commandos of Doom.* Asta nu numai că deconcerta ţinta, dar îi şi bloca evadarea.

Dar unde alte fete s-ar fi umilit şi ar fi plâns, aceasta riposta. Pe neaşteptate, s-a repezit la el, plesnindu-l cu dosul palmei peste nas.

El a dat înapoi urlând de durere şi şi-a cuprins faţa cu amândouă mâinile. Printre degete, a văzut cum fata se întorsese să fugă, evitându-i pe ceilalţi ca şi cum ar fi alergat în zigzag printre apărători pentru o aruncare la coş într-o partidă de baschet.

Pe fază, Steem a întins un braţ, a apucat-o pe fată de păr şi a tras-o cu totul, facând-o să-şi piardă echilibrul.

Apoi, i-a dat drumul şi a făcut un pas în spate. De fapt, nu era rândul lui.

Scylla şi-a închipuit că ştia avea de făcut. S-a dus drept spre fată, văzând cu ochii minţii cum o arunca la pământ şi o gâtuia cu o prindere a capului ca la lupte, dar Marguerite s-a dovedit a fi mult mai rapidă decât el.

Fata s-a învârtit în loc, atacându-l cu un soi de mişcare de judo, cu gând să-i tragă un şut în vintre. El a realizat că va fi lovit, aşa că a izbutit să devieze atacul, iar Marguerite l-a nimerit doar în coapsă. Chiar şi aşa, l-a durut ca naiba. O altă lovitură cumplită i-a aterizat pe neaşteptate pe antebraţ. Oare îi zdrobise un os?

Scylla a izbutit să evite alte câteva lovituri, iar când trupurile li s-au reîntâlnit, el a rămas în picioare, fără să se lase doborât. În realitate, durerea îl hrănea, era o durere adevărată şi un joc pe viaţă şi pe moarte adevărat. Durerea îi alimenta furia, în timp ce dansa în jurul fetei, pe care Morbid şi Steem o luau în derâdere, o înghesuiau, agitându-şi de zor braţele.

— Îmi voi aminti de voi, a strigat ea la ei, o adversară şi o luptătoare aprigă. De tine. De tine. Şi mai ales *de tine*, nemernicule!

În timp ce Scylla era cu ochii în patru, Marguerite s-a rotit şi a ratat. El a înţeles ocazia şi s-a repezit la ceafa ei cu cantul extern al mâinii. Apoi, a doborât-o cu lovituri de picior.

Trântită la pământ, Marguerite plângea.

— De ce… de ce?

O clipă mai târziu, însă, era din nou în picioare.

S-a repezit spre Scylla şi l-a lovit cu piciorul în gât. Acesta a căzut şi fata a zărit o gaură prin care să fugă şi să scape de ei.

Steem a strigat spre Morbid:

— Este prea bună pentru el.

Apoi a început să râdă. Totuşi, Marguerite era pe cale să scape, aşa că a scos o armă pe care o avea fixată la betelie şi a împuşcat-o în piept. Glonţul a nimerit-o, iar Marguerite s-a prăbuşit peste Scylla.

Fata a rămas nemişcată, în vreme ce Steem îi stătea alături.

— Ai fost grozavă, a spus el şi apoi a mai împuşcat-o şi în faţă.

De două ori, ca să fie sigur.

Morbid a păşit pe lângă el peste fata moartă.

— A fost super. *A fost* grozavă.

Capitolul 38

Jason Pilser – Scylla – a vrut să-şi ridice bărbia şi să urle. Durerea începea de la nas, i se răspândea în toate prelungirile celulelor nervoase ale trupului şi persevera în coapsa stângă şi în antebraţul drept, care probabil era rupt. Dacă durerea ar fi fost ceva vizibil, atunci cu siguranţă ar fi strălucit ca un blestemat de spectacol de lumini.

Dar mai exista şi dreptate pe lumea asta. Afurisita era moartă, iar el era însărcinat cu aranjatul cadavrului.

Scylla a legat capătul liber al unui cablu electric de mâna fetei, pe care i-a aşezat-o lângă cap, iar celălalt capăt l-a înnodat strâns în jurul gâtului, încât totul crea iluzia că se spânzurase de una singură.

Umor negru – şi planul iniţial înainte ca Steem să fi fost nevoit să o împuşte.

Dacă n-ar fi simţit durerile cumplite, ar fi fost realmente cât se poate de amuzant. Jason a scos adidaşii din picioarele afurisitei şi i-a aruncat în furgonetă. Trofeul lui. Adidaşii erau atât de mari, încât probabil aveau să-i vină şi lui. A dracu treabă, nu-i aşa?

Scylla era pe punctul de a-şi rosti gândurile cu voce tare, când şi-a ridicat privirea spre Morbid şi Steem. Obiectiv vorbind, ei erau cu adevărat sălbatici. Scylla era convins că ucideau din acelaşi motiv ca şi el.

Pentru senzaţii tari de neegalat. Era ca un drog. Iar ei erau suficient de deştepţi şi disciplinaţi ca să reuşească să o facă în zone populate precum cea de aici.

Rahat! El tocmai ucisese o femeie la doi paşi de traficul care se derula neîntrerupt de cealaltă parte a gardului.

În cele din urmă, Steemeleena a luat cuvântul.

— Scylla, o prestaţie foarte modestă, omule!

Lui Jason nu i-a plăcut expresia de pe faţa lui Steem. Faptul că se rănise îl costase puncte. La naiba, fata îl culcase la pământ.

— Glumeşti, nu? Se pricepea la judo.

— Băieţi, urcaţi în furgonetă, a spus Steemeleena. Scylla, vei mai face o încercare. Poate că data viitoare chiar vei câştiga.

Capitolul 39

Del Rio şi Cruz au lăsat Mercedesul în grija valetului de la Beverly Hills Hotel şi s-au îndreptat prin hol spre Polo Lounge. Majordomul le-a spus că domnişoara Rollins se afla în curtea interioară. Cruz şi-a suflecat mânecile jachetei şi l-a urmat pe Del Rio în lumina soarelui strălucitor.

După socoteala lui, Sherry Rollins arăta cam de vreo treizeci de ani, cu toate că în oraşul ăsta devenea tot mai dificil să apreciezi vârsta femeilor. Sherry purta o pălărie dintr-un material moale şi o rochie neagră strâmtă, cu garnitură albă. Semăna cu o tânără directoare de la unul dintre studiouri.

Ambii bărbaţi au dat mâna cu ea, s-au recomandat, iar femeia cu părul blond a mutat câinele de pe un scaun şi i-a invitat să ocupe câte un loc.

— Vă este foame? a întrebat ea. Salata de homar este foarte bună.

— Ceva de băut, poate, a spus Del Rio.

Chelneriţa a venit tropotind mărunt şi a luat o comandă de bere pentru Del Rio şi ceai pentru Cruz. Apoi, Cruz a deschis discuţia.

— Domnişoară Rollins!

— Sherry, a spus ea.

— Sherry. Noi investigăm moartea lui Shelby Cushman. Sunt sigur că ai auzit despre acest subiect.

— A fost o spargere, nu? Un hoţ a dat buzna în casă şi a împuşcat-o.

— De fapt, lucrurile nu stau chiar aşa, a spus Del Rio. Toate indiciile arată că Shelby Cushman a fost ucisă cu premeditare. Nu s-a luat nimic din casă. Absolut nimic.

— Asta-i o nebunie! a spus femeia. Sunt sigură că am auzit că a fost un jaf. Altfel de ce ar fi ucis-o cineva pe Shelby?

— Cât de bine aţi cunoscut-o? a întrebat Cruz.

— O cunosc de câţiva ani, a răspuns ea. N-aş spune chiar că îi eram o prietenă apropiată.

— Dar obişnuia să lucreze pentru tine, nu-i aşa? Era una dintre escortele tale.

Sherry Rollins nu s-a pierdut cu firea.

— Nu de când s-a căsătorit. În ultimele luni, lucra pentru altcineva. Cel puţin aşa am auzit. Îmi pare rău – este bulversant ce s-a întâmplat.

— Ne-ar ajuta cu adevărat dacă ne-ai spune tot ce ştii despre asta, a spus Cruz. Şi nu omite nimic. Încearcă să îţi stăpâneşti durerea.

— Nu ştiu mai mult decât v-am spus.

— Ba cred că da, Sherry, a intervenit Del Rio pe un ton hotărât, lăsând gluma la o parte. Ştii mult mai multe decât laşi impresia. Şi am să-ţi spun ceva. Ajută-ne cât suntem aici şi nu ne vom duce la poliţie. Nu le vom spune de ce credem că eşti suspectă în uciderea lui Shelby Cushman.

— Suspectă? Dar e absurd! De ce să vreau eu să o ucid pe Shelby?

— Nu ştiu de ce, dar celor de la poliţie le-ar plăcea să-ţi pună întrebarea asta – şi nenumărate altele despre diverse lucruri.

Femeia cu pălărie i-a aruncat o privire de gheaţă, dar el o prinsese şi ştia acest lucru.

Uneori, lui Del Rio chiar îi plăcea treaba cu care se îndeletnicea.

Până în momentul acela, el acorda zilei cinci stele.

Capitolul 40

Chiar după ora 16.00, soarele s-a transformat într-un disc albicios care strălucea pe un cer cenuşiu. Lacul de acumulare era acoperit cu alge, iar copacii semănau cu nişte cocoaşe enorme, îngrămădite ca nişte mamuţi lânoşi, care dădeau întregului loc un aspect preistoric.

Dacă te uitai în fugă, nici nu vedeai Los Angelesul şi puteai jura că tumultul traficului de pe Rowena era doar un vânt aprig.

Tocurile lui Justine Smith se cufundau în pământul moale, în timp ce cobora povârnişul spre banda care marca locul crimei şi care se întindea de la un arbore la altul ca un uriaş inel galben-aprins în amestecul de ceaţă, fum şi întristare.

Inspectorul Nora Cronin a ridicat banda pentru Justine, dar, în loc să facă o remarcă arţăgoasă, ca de obicei, s-a mulţumit să salute scurt. Ceva se schimbase, iar Justine îşi cam făcuse o idee despre ce putea fi vorba. Cronin ajunsese într-o stare atât de disperată, încât era gata să accepte orice fel de ajutor.

Chiar şi de la Private. Chiar şi de la Justine.

— Te caută comisarul Fescoe, a anunţat-o Cronin. Este *aici*.

Justine a încuviinţat din cap şi şi-a văzut de drum spre grămada de poliţişti adunaţi în jurul cadavrului.

La un metru şi nouăzeci de centimetri înălţime, Mickey Fescoe era întrucâtva deasupra celorlalţi. Era o raritate să îl vezi pe şeful poliţiei la locul unei crime, dar presupunea că şi asupra lui se faceau presiuni.

În decursul a doi ani muriseră treisprezece fete. Fescoe fusese promovat în toiul acestei frenezii ucigaşe, dar acum veştile proaste îl ajunseseră din urmă şi ameninţau să-l doboare. Părinţii fetelor omorâte formaseră un comitet de acţiune şi apăreau la ştiri în fiecare seară. Publicul era panicat şi inflamat.

Justine şi-a pus mâna pe braţul şefului de poliţie.

Fescoe s-a întors şi a salutat-o:

— Justine! Mă bucur că eşti aici. Priveşte, a adăugat el în timp ce îi oferea o pereche de mănuşi de latex. Situaţia ia proporţii, se înrăutăţeşte.

Justine s-a aplecat lângă trupul lui Marguerite Esperanza. În jurul gâtului fetei de şaptesprezece ani era înnodat un cablu-prelungitor care forma un laţ strâns cu putere.

Capătul liber al cablului era legat de mâna stângă, care era aşezată într-o poziţie neobişnuită deasupra capului. Partea cu adevărat ciudată era că fata fusese împuşcată cel puţin de două ori – în piept şi în faţă.

Scena fusese aranjată să arate ca şi cum fata se spânzurase din proprie iniţiativă. Ce naiba trebuia să însemne asta? Încă o dată, scena lăsa impresia unui ucigaş diferit.

Justine a întrebat:

— Martori? Ceva cât de cât?

— Pare că fata a fost ucisă chiar aici, i-a spus Fescoe. Terenul este răscolit tot, parcă a avut loc un fel de încăierare. Am descoperit sânge pe o grămadă de frunze. Al fetei sau al ucigaşului. Poate că amărâta a reuşit să adune ţesut sub unghii. Să sperăm că da. Hai să dăm băieţilor buni o şansă de data asta.

— Dar geanta ei? A fost găsită?

— Nu, a dispărut împreună cu pantofii. Aici e domeniul tău. Au descoperit-o doi puşti şi tot ei au sunat. Au spus că locul era pustiu când au ajuns aici în urmă cu aproape o oră.

Justine a atins obrazul rece al fetei. Marguerite fusese drăguţă şi, mai mult decât atât, arăta robustă. Pe braţe şi pe faţă avea contuzii. Înainte de a fi învinsă, fusese bătută fără milă.

— Poza este, în mod evident, teatrală, i-a spus Justine lui Fescoe. Acest MO[50] este altfel decât la celelalte crime, care, din nefericire, este *specificitatea* acestui şir de nenorociri. Mă întreb de ce a fost ucisă atât de repede după Connie Yu? Şi de ce au împuşcat-o şi apoi au aranjat-o ca şi cum s-ar fi spânzurat?

Capitolul 41

Apartamentul de lux al lui Scylla se afla pe Burton Way, într-una dintre cele patru reşedinţe elitiste a câte şase etaje construite în linie.

Locuinţa lui Jason era la ultimul etaj şi beneficia de o terasă panoramică, ce oferea o privelişte cuprinzătoare asupra dealurilor. Nu avusese niciodată prieteni adevăraţi, dar apartamentul îl ajuta să-şi facă unii superficiali şi chiar să aibă şi întâlniri.

În clipa aceea, Jason stătea pe terasă şi privea cum luminile oraşului se amestecau fără contenire cu cerul şi întregul univers. Priveliştea era grozavă, dar, de data asta, frumuseţea ei nu izbutea să-i distrugă sentimentul de teamă care pusese stăpânire pe el.

După o vreme s-a întors în apartament şi a deschis televizorul ca să urmărească cum Boston Celtics luau bătaie de la Lakers, deşi nu dădea nici doi bani pe cine câştiga jocul ăla idiot, atât de adorat de bărbaţii fără niciun fel de imaginaţie sau talent înnăscut în vieţile lor monotone.

Jason avea multe pe cap, dar era atât de ameţit de analgezice, încât se îndoia de capacitatea lui de a gândi raţional. Trebuia să le explice colegilor de serviciu ce-i cu leucoplastul lipit de-a curmezişul nasului, ochii învineţiţi şi braţul bandajat. Se tot gândea ce avea să le spună şi cum să scornească o minciună cât mai credibilă.

Până una-alta, Morbid venea să discute cu el despre o a doua şansă. Făcuseră schimb de mesaje, iar Morbid îi explicase cât de penibil se simţea de vreme ce el era cel care îl recrutase.

Exista o ameninţare neprecizată, dar în mod limpede şi o ofertă de reabilitare. Ca o favoare pentru Scylla, Morbid îl convinsese pe Steem să fie de acord cu o noapte neplanificată în oraş astfel încât nouvenitul să poată îndrepta nota proastă care îi fusese acordată.

Morbid îi spusese că îi aleseseră deja o muieruşcă, drăguţă, iar Scylla trebuia să aibă grijă de ea chiar în noaptea aceea.

— Aşa de curând? îndrăznise să întrebe Jason.

— Ai o problemă cu asta? replicase Morbid.

— Nu. În noaptea asta este perfect.

Soneria a sunat, iar Jason s-a ridicat de pe canapea. A mers şchiopătând spre hol şi a apăsat butonul de la inter fon.

— Sunt eu, a spus Morbid. E şi Steem cu mine.

— Urcaţi.

Jason urma să ucidă o altă fată – numai că de data asta nu mai părea o experienţă plăcută.

Capitolul 42

Scylla a deschis uşa, iar Steemeleena a intrat urmat imediat de Morbid. Amândoi păreau hotărâţi şi serioşi, iar Jason a avut sentimentul că partenerii lui de distracţie erau prieteni vechi, poate chiar din afara jocului. De fapt, era grozav că îl faceau şi pe el cât de cât părtaş.

— Cum e cu nasul? a întrebat Morbid instalându-se comod într-un fotoliu de piele şi întinzându-şi picioarele, în timp ce Steem cerceta rafturile cu cărţi.

— E bine. Vreţi o bere? a întrebat Jason.

— Pentru mine, nu, mulţumesc. Plăcut loc, Scylla. Priveliştea este grozavă de aici, a spus Steem îndreptându-se spre uşa glisantă care ducea spre terasă.

— Lasă-mă pe mine să fac asta, a spus Jason, şchiopătând după el. Gazda a deblocat uşa şi a deschis-o brusc. Este grozav – o panoramă de vreo cincizeci de kilometri, a spus el.

Steemeleena a fluierat admirativ.

— Hei, Morbid. Ar trebui să vezi asta. Vino aici, omule. Este ca într-un film. O vedere cinematografică.

Jason a mutat într-o parte scaunele de metal astfel încât toţi trei să se poată alinia la peretele terasei şi să se bucure de vederea întregului Los Angeles.

Steemeleena i-a spus lui Jason:

— Vezi aia? Şi a arătat spre o furgonetă de pe cealaltă parte a străzii. Cea cu emblema companiei Comcast. Aia este salvarea ta, partenere. Cursa din această noapte. Crezi că eşti pregătit pentru o a doua şansă?

— Sigur că da, a răspuns Scylla.

— Ei bine, *nu eşti*, *tâmpitule!* Tu eşti fraierul din seara asta.

Steemeleena s-a aplecat repede şi l-a apucat pe Scylla de genunchi. În acelaşi timp, Morbid i-a împins umerii astfel că Jason s-a trezit deasupra zidului, cu capul şi pieptul peste panta abruptă a terasei. Sub el erau aproape douăzeci de metri de aer.

— Nu, a strigat Jason. Vă rog, lăsaţi-mă jos. Vă rog…

— Nu te văita, jigodie mică. Doar întinde-ţi aripile şi zboară.

Abdomenul lui Jason a hârşâit betonul în timp ce era împins câţiva centimetri în plus peste zid. Pe strada de dedesubt, maşinile goneau nebuneşte. Sângele îi năvălise în creier, iar mintea i se învârtea. Ce putea să spună? Că ăsta era cel mai incredibil joc dintre toate?

Mintea lui Jason proiecta imagini incoerente. Mâna tatălui său ţinând un toc. Preotul care îi dădea prima împărtăşanie. Expresia de pe faţa lui Marguerite Esperanza în timp ce lupta pentru viaţa ei.

Propria voce îi răsuna strident în cap.

„Nu trebuie să mor în acest fel.

Nu trebuie să mor deloc.”

Era prea speriat ca să mai ţipe în timp ce cădea peste balustradă, dar l-a auzit foarte clar pe Steem strigând:

— *Fraierule!*

Capitolul 43

Ca să fiu sincer, de multe ori, visul care se repeta era mai real decât realitatea. Mai concentrat, mai amplificat şi, de obicei, în culori mult mai clare.

Traversam în fugă terenul denivelat către rampa din spate a unui CH-46. Oricât ar părea de ciudat, elicopterul ăsta puternic era pentru afgani cel mai uşor de doborât – rachetele lor căutătoare de căldură[51] urmăreau mai curând motoarele acestora decât lumina soarelui. Bărbaţi urlau de durere şi zgomotul surd al mortierelor care explodau îmi suna în urechi. Am rămas la marginea rampei şi m-am îngrozit când am privit înăuntru şi am văzut…

Iisuse, un bâzâit insistent m-a smuls din vis şi dintr-un fel de blocaj.

Am deschis ochii brusc şi mi-am zărit telefonul mobil, care vibra foarte aproape de faţa mea.

Am palmat telefonul şi l-am privit în timp ce inima continua să-mi bată cu un zgomot surd. Era ora 9.35. Numele apelantului: R. Del Rio.

Am pus telefonul la ureche.

— Rick! Am dormit prea mult. Nu prea mi se întâmplă.

— Nu-i nimic. Trebuie să-ţi spun ceva, amice, şi n-o să-ţi placă.

M-am aşezat pe marginea patului. Îmi simţeam genunchii nesiguri, de parcă chiar aş fi alergat peste pietre şi moloz. În gură aveam gust de praf de puşcă.

— Dă-i drumul! Ascult.

— Este vorba despre Shelby, a spus Rick. Nu era tocmai persoana pe care ţi-o imaginai tu că ar fi.

Brusc, am devenit extrem de atent.

— Ce vrea să însemne asta? Ce ai aflat? Fă-mă praf, Rick!

— Shelby era prostituată, i-a scăpat lui Del Rio. Mai degrabă o escortă de lux. În fine! Şi, atenţie, Jack, fata s-a întors la treabă după ce s-a căsătorit cu Andy Cushman.

— Asta-i o nebunie. Cine a spus aşa ceva despre Shelby?

— Jack, Jack, linişteşte-te! Nu te-aş minţi. Eu şi Cruz am discutat cu câteva surse credibile. Îmbracă-te. Voi fi în faţa casei tale în cincisprezece minute. Avem un martor de chestionat.

Zece minute mai târziu, mi-am aruncat servieta pe locul din spate al unuia dintre automobilele din flota de maşini a agenţiei, un Mercedes clasa S. Rick era la volan. Tot el mi-a dat un termos cu cafea.

— Shelby nu era prostituată. Sunt convins că nu era. Astea-s minciuni, am spus eu.

— Crezi că eu mint? De ce te-aş minţi, Jack?

— N-am spus asta.

— Pune-ţi centura, a zis el. Hai să lămurim povestea asta. Să descoperim cine sunt cei care au ucis-o pe Shelby şi de ce au facut-o.

Del Rio conducea maşina sus pe dealuri prin amestecul de ceaţă şi fum al dimineţii. Cartierul devenea tot mai somptuos pe măsură ce urcam.

Reşedinţe care valorau milioane erau aşezate pe terenuri ample cu privelişti aproape incredibile. După o vreme, Del Rio a încetinit şi a oprit la porţile înalte din fier forjat ale uneia dintre casele grandioase din Beverly Hills.

De la începutul anilor 1940, această reşedinţă de pe Benedict Canyon Road fusese, pe rând, căminul unui celebru cronicar monden, al unui regizor de Oscar şi al unei prinţese saudite.

Acum vasta vilă în stil mediteranean era cunoscută ca Benedict Spa.

Dar eu ştiam, LAPD ştia şi oamenii cu bani din toată lumea de asemenea ştiau că reşedinţa aceasta care te ţinea cu sufletul la gură era, de fapt, un bordel preamărit, în momentul de faţă ocupat de Glenda Treat, o matroană cu trecere la staruri şi creatorii de staruri. Proprietarul era nimeni altul decât Ray Noccia.

M-am auzit spunându-i lui Rick:

— Doar nu vrei să-mi spui că Shelby lucra *aici*, nu?

Rick a dat din cap o singură dată.

— Domnişoara Treat nu ne aşteaptă, a spus el. Trebuie să-i punem întrebări despre Shelby, să aflăm direct de la sursă. Îţi propun să afişezi acel zâmbet fermecător care te prinde atât de bine.

— Nu mă simt prea fermecător în această dimineaţă.

— Măcar încearcă, m-a îndemnat Del Rio.

Capitolul 44

La aproximativ optsprezece metri de aşa-numita intrare principală a spaului, pe deal în jos exista o poartă neîncuiată pe care am deschis-o. Cu Del Rio în spatele meu, am făcut o adevărată excursie prin curtea în pantă a Glendei Treat, ferindu-ne de ramuri, în timp ce ne croiam drum spre piscina din spate.

M-am oprit la marginea unei terase cu dale de piatră ca să îi permit lui Rick să mă ajungă din urmă şi, în acelaşi timp, să cuprind cu privirea locul.

Mai multe femei tinere, foarte drăguţe şi zvelte stăteau întinse pe şezlonguri de un albastru pal, cu picioarele îndreptate spre o piscină circulară. Mi-am amintit de un platou cu aperitive. *Chicks and dips*.[52]

— Aia este, a spus Del Rio, arătând cu bărbia spre o femeie de vreo patruzeci de ani, cu un păr blond-deschis strâns într-o coadă legată la spate. Cozorocul care îi ţinea umbră la ochi o facea să arate ca un crupier din Vegas.

În clipa când mi-am fixat privirea pe Glenda Treat, aceasta a ridicat ochii şi ne-a zărit pe amândoi.

Domnişoara Treat nu îmbătrânise mai deloc de când apăruse ultima oară la ştiri sub titulatura de „Matroana lui Don[53]", în urmă cu câţiva ani. Arestată pentru proxenetism, ameninţase cu dezvăluiri-bombă în presă despre cei care îi erau clienţi, o listă lungă de oameni importanţi, agenţi de bursă cu autoritate şi politicieni. În final, Glenda a lăsat tabloidele şi şi-a executat discret condamnarea de cinci ani. Când a ieşit, se spune că Ray Noccia i-a făcut cadou cheile acestui paradis în semn de preţuire pentru că nu se pierduse cu firea.

Am încercat să mi-o imaginez pe Shelby cu Ray Noccia şi Glenda Treat, dar, pur şi simplu, mi s-a părut absurd. Shelby nu era dură şi nici meschină, oricum nu Shelby pe care o ştiam eu. Femeia pe care o cunoscusem avea câte o replică amuzantă pentru fiecare situaţie şi ţi-ar fi dat şi cămaşa de pe ea. Prin urmare, poate că asta era problema.

Glenda Treat s-a desprins de pe şezlongul ei şi a venit spre mine şi Rick, în timp ce ne măsura cu privirea, iar eu faceam acelaşi lucru cu ea. În mod evident, era adepta chirurgiei cosmetice: pielea din jurul ochilor verzi fără riduri, slabă ca la Hollywood şi sâni ca nişte perne. M-am întrebat dacă putea oare să înoate în piscină sau dacă, la o adică, aceste „dispozitive" artificiale de plutire ar ţine-o la suprafaţă.

Domnişoara Treat ne-a oferit renumitul ei zâmbet captivant, care mie unul mi s-a părut întotdeauna cam patetic.

Bineînţeles, ne-a luat drept clienţi.

M-am prezentat, l-am prezentat pe Rick şi apoi i-am dat cartea mea de vizită.

— Nu port ochelarii, s-a scuzat ea.

I-am spus că reprezentam Private. Cunoştea firma. Toată lume o ştie. Chiar auzise şi de mine.

— Ce pot face pentru voi, domnilor? a întrebat Glenda cu zâmbetul care îşi cam pierduse strălucirea. Manichiură? Împachetări cu alge?

— Am avea nevoie de câteva informaţii despre Shelby Cushman.

Rămăşiţele zâmbetului ei de bun venit s-au transformat în amintire.

— Aud că e moartă, a spus matroana. Scuzaţi-mă, a adăugat, arătându-mi spatele şi o porţiune lungă de coapsă în timp ce se apleca pe jumătate să şoptească la urechea unei brunete de vreo douăzeci şi ceva de ani, aşezată la marginea piscinei. În secunda următoare, fata a luat un telefon mobil şi apoi s-a îndepărtat să vorbească.

Glenda s-a reîntors la noi:

— Trebuie să vă rog să părăsiţi proprietatea. Este… privată[54].

— Dă-mi doar un minut, te rog? am insistat. Este o problemă strict personală. Lucrez pentru soţul lui Shelby, iar ea a fost prietena mea.

— Domnule Morgan, Shelby a fost o maseuză minunată. Avea patru sau cinci masaje pe zi şi reuşea să facă pe toată lumea să se simtă deosebit. A început să lucreze aici după ce s-a căsătorit. Mi-a spus că se plictisea să stea singură acasă toată ziua. În legătură cu ceea ce i s-a întâmplat? Tot ce ştiu este ceea ce am citit în *LA Times.* Fără îndoială, ştim cu toţii ce ziar mizerabil este.

— Voia cineva să-i facă rău lui Shelby? am întrebat. A ameninţat-o cineva?

— Era o fată populară, a spus Glenda. Miss Simpatie. Toată lumea o plăcea, iar ea se considera prietenă cu toată lumea.

Ultima remarcă a fost făcută cumva peste umărul meu drept. M-am întors şi am dat cu ochii de trei bărbaţi care treceau de uşile de sticlă spre terasă.

Toţi trei erau îmbrăcaţi casual şi aveau protuberanţe sub axile. Pe doi dintre ei i-am recunoscut din noaptea când l-am întâlnit pe Ray Noccia la mine pe alee.

Tipul care părea şeful grupului purta o cămaşă neagră, pantaloni negri şi jachetă neagră fără cravată. Individul şi-a aţintit ochii asupra mea şi am înţeles că şi el mă recunoscuse.

— Ce faci aici, Morgan? Ai programare la masaj?

Am ridicat palmele ca să arăt că nu umblam după necazuri. N-a contat. Necazul mă găsise pe mine.

— Par eu ca unul care trebuie să plătească pentru un masaj? am întrebat.

Capitolul 45

Bărbatul care era îmbrăcat în totalitate în negru fusese, în general, o prezenţă umbrită pe aleea mea, poziţionându-se în spatele lui Ray Noccia când donul mă vizitase. Era bine făcut şi, în clipa aceea, am reuşit să-l studiez mai cu atenţie: se apropia de patruzeci de ani, era arătos, dacă îţi plăcea genul, zdravăn şi înarmat în exces.

Glenda a zâmbit în direcţia lui.

— Îl cunoşti pe Francis Mosconi, domnule Morgan? Activează într-o specialitate înrudită, a spus matroana.

— Ne-am mai întâlnit, am replicat. Francis, am salutat eu, dând din cap în direcţia lui.

L-am recunoscut şi pe bărbatul aflat chiar în spatele lui Mosconi. Era şoferul lui Noccia, gentlemanul de vreo cincizeci şi ceva de ani care mă sfătuise, probabil înţelept, să nu refuz o conversaţie cu şeful lui. Tipul era Joseph Ricci, vărul donului, am presupus.

Un al treilea bărbat i-a urmat pe Ricci şi Mosconi pe terasă. Era tânăr, blond, bronzat şi semăna cu un salvamar, cu tricoul lui galben pe gât şi pantaloni kaki.

Mosconi m-a bătut cu palma pe umăr. Puţin mai încolo, Salvamarul facea acelaşi lucru cu Del Rio, care l-a respins:

— Ia-ţi mâinile de pe mine! Chiar acum.

Salvamarul nu i-a acordat *nicio* atenţie lui Rick, l-a învârtit şi l-a împins lângă perete. N-a fost o idee prea bună.

Puştiul era mai tânăr şi posibil mai în formă decât Del Rio, dar asta nu a contat. Rick l-a lovit drept în nas cu o mişcare năprasnică, urmată de un upercut terifiant. Blondul nu mai era pe picioarele lui, iar eu am simţit dorinţa să aplaud.

În secunda următoare, Ricci a făcut o mişcare rapidă spre Rick şi l-a prins cu putere de spate, imobilizându-i braţele, în timp ce Mosconi i-a fixat un Beretta de nouă milimetri la tâmplă.

— Încetaţi, am strigat eu. S-a terminat!

Am ridicat mâinile. Le-am ţinut sus şi la vedere în timp ce Mosconi s-a apropiat de mine. Apoi, m-a lovit tare cu Beretta. Probabil că nu se terminase.

M-am prăbuşit. Abia atunci s-a terminat totul.

Capitolul 46

Câteva secunde mai târziu, Mosconi stătea aplecat peste mine, eclipsând soarele firav. În gură aveam un gust amar. Între timp, mă gândeam că nimeni nu ştia unde eram. Eu şi Del Rio eram depăşiţi numeric, dar şi ca forţă de foc. Era Dodge City[55], ziua în amiaza mare, iar sorţii de izbândă erau de partea răufăcătorilor.

Mosconi a vorbit încet, chiar cu amabilitate.

— Asta-i pentru modul cum ai vorbit cu domnul Noccia, a spus el. Acum, ridică-te naibii, Morgan.

M-am chinuit să fac ce mi se spusese şi de îndată ce am revenit la poziţia verticală, Mosconi mi-a tras un croşeu de dreapta în bărbie. M-am clătinat şi am căzut din nou, strivind un şezlong şi distrugând o masă. Pete de lumină îmi jucau înaintea ochilor.

— Asta-i pentru violarea proprietăţii, a spus Mosconi. Şi pentru că mi-ai spus Francis.

Am simţit metalul rece când mi-a băgat ţeava pistolului în ureche. Ceilalţi doi îl înghesuiau pe Rick înjurând şi urlând în timp ce îl loveau.

— Trebuie să învăţaţi respectul, Morgan. Tu şi prietenul tău.

— Înţeleg, am spus. Înţeleg. Îmi cer scuze. Acum ajută-mă să mă ridic.

Mosconi a râs de mine. A întins însă mâna, iar eu am apucat-o şi i-am răsucit încheietura până când zdrahonul a ţipat şi s-a prăbuşit secerat de durere la pământ.

Beretta a zdrăngănit pe dalele de piatră. Am sărit iute să apuc arma şi i-am presat gura ţevii în tâmpla lui Mosconi. Ce-i corect e corect.

— Puneţi-vă armele jos, am strigat la Ricci şi la Salvamar. Armele jos şi retrageţi-vă.

Joe Ricci a pus imediat pistolul jos. Apoi, şi Salvamarul.

— Morgan, a rânjit Mosconi. Gata. Ai câştigat de data asta.

— Încă nu e gata, am spus eu.

Nu voiam să fiu urmărit şi nici nu-mi doream un glonţ în spate, aşa că le-am ordonat celor trei să intre în piscină.

Ricci şi-a scos pantofii şi ceasul de la mână şi a coborât ca un gentleman pe treptele de la capătul cu apa mai puţin adâncă. Mosconi şi-a scos jacheta şi a facut-o ghem. Del Rio l-a împins cu dispreţ pe Salvamar peste margine.

— Nu uitaţi astea, am strigat eu spre ei şi le-am aruncat pistoalele în piscină.

Prostituatele au început să se strângă mai aproape. Una dintre ele şi-a pus mâinile pe genunchi şi a privit încruntată şi

cu dezgust spre Mosconi. Era o creatură neînsemnată cu ochi afurisiţi.

— Acum cum o să mai înotăm aici? a întrebat ea.

— Daţi din mâini şi loviţi cu picioarele, i-a răspuns Del Rio.

Glenda Treat a urmărit de la o fereastră acoperită parţial de viţă-de-vie cum eu şi Del Rio am părăsit curtea. I-am făcut cu mâna de rămas-bun şi, în mod previzibil, ea mi-a arătat degetul. Din păcate, asta era tot ce obţinusem la Benedict Spa.

Capitolul 47

— Consider că suntem chit, a spus Del Rio, în timp ce ţinea un teanc de şerveţele de hârtie la nasul însângerat, iar eu mă aflam la volan pe drumul de întoarcere către birou.

— Despre ce vorbeşti?

— Mi-ai salvat viaţa. Aşteptam ziua asta.

— Să nu exagerăm! Pur şi simplu ne deranjau. Eşti nebun!

— Rahat, a mormăit Del Rio.

— De ce lucra Shelby pentru Glenda Treat? am întrebat eu.

— Era prietena ta, Jack. Eu am cunoscut-o foarte puţin.

Din servieta mea, abandonată pe bancheta din spate, s-a auzit în surdină telefonul. L-am rugat pe Del Rio să mi-l dea şi s-a conformat. L-am deschis şi am văzut că aveam o mulţime de apeluri ratate. Am salutat-o pe Colleen.

— Unde ai fost, Jack? Te-am sunat şi tot sunat…

— Ştiu. Am fost la spa. Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

Falca îmi zvâcnea, ţeasta îmi era o bilă dureroasă, mândria îmi era făcută ţăndări.

— Justine vrea să vorbească cu tine.

— Dă-mi-o la telefon.

— O să o avertizez că eşti un piculeţ ţâfnos.

— Dă-mi-o pe Justine, Colleen. Starea mea emoţională e minunată.

Cuvintele lui Justine au năvălit peste mine într-un ritm grăbit şi agitat.

— Un nemernic i-a trimis primarului un e-mail prin care anunţa că a lăsat adidaşii lui Marguerite Esperanza într-o cutie poştală pe La Brea, m-a informat Justine. Laboratorul examinează adidadişii chiar acum. Jack, unde naiba eşti?

— Aşteaptă, am spus eu.

La colţul Sunset cu Fairfax, am ajuns la o staţie de benzină şi am oprit.

— Avem rezervorul aproape plin, a spus Del Rio.

— Du-te la toaletă. Spală-te de sânge pe faţă. Justine? Mai eşti pe fir?

— *Sânge?* Ce s-a întâmplat cu Rick? Ce se întâmplă? De ce nu sunteţi la birou? Ce-i cu spa-ul ăla?

Am ieşit din maşină şi am mers spre o zonă mai retrasă a parcării de beton a lui Chevron. I-am povestit lui Justine despre „petrecerea” de la piscină şi că Glenda Treat confirmase că Shelby lucrase acolo, dar nu spusese şi motivul.

— Tu eşti psihoterapeut, explică-mi şi mie, am spus eu. De ce era prostituată?

— Fără să o cunosc, nu cred că pot.

— Imaginează-ţi că faci un portret psihologic. Pur şi simplu, conturezi un portret din creion.

A urmat o pauză, apoi am auzit-o pe Justine:

— Shelby era o persoană plină de haz, nu?

— Chiar aşa!

— Perfect. Ei bine, dacă vei combina părţi egale de dragoste de sine cu ură de sine, ai putea descoperi un standup comic, dar la fel de bine şi o prostituată.

Cred că am oftat.

Justine a spus:

— Am fost prea aspră, Jack?

— Shelby trebuie să fi aflat ceva ce nu trebuia să ştie. Posibil despre familia Noccia.

— Îmi pare rău!

— N-am ajuns încă la capătul acestei poveşti!

— Ştiu. Jack?

— Da.

— Vii la birou? Eu şi Sci avem două abordări foarte diferite pentru cazul „Şcolăriţa”. Am nevoie de o altă opinie.

— Pare că progresăm, am spus eu. Ajung imediat.

Capitolul 48

Patru perechi de ochi s-au ridicat buimace şi poate chiar consternate când eu şi Del Rio am intrat în încăperea numită Centrul de comandă.

— N-a murit nimeni, am spus eu.

— Pentru că au fost prea mulţi martori, a adăugat Del Rio ca să facă haz de necaz.

Colleen a intrat să ia comenzile pentru prânz în timp ce eu îmi încheiam teoria despre legătura Shelby Cushman - familia Noccia. M-a privit cu ochii mari. Falca îmi era lovită destul de rău. Pe maxilar aveam o tăietură serioasă. Şi astea erau doar leziunile pe care le putea vedea.

— Am fost depăşiţi din punct de vedere numeric, am spus eu.

— Ca de obicei? m-a întrebat Colleen.

— Nişte cartofi prăjiţi în plus, am spus eu. Nişte gheaţă în plus.

După plecarea lui Colleen, i-am dat cuvântul doctorului Sci.

— Jack, eu şi Mo ne-am tot gândit. Suntem de aceeaşi părere. Dacă ucigaşul şcolăriţelor îşi ademeneşte victimele cu mesaje false înseamnă că are acces wireless la telefoanele lor mobile în timp real.

Mo-bot, pe care era greu să ţi-o imaginezi la Harvard, unde îşi dusese la bun sfârşit doctoratul, purta în ziua aceea un tricou fără mâneci, „cu vedere” la un amestec colorat de tatuaje. După ce şi-a scos ochelarii bifocali, s-a alăturat discuţiei:

— Ceea ce sugerează Sci este că noi credem că lepădătura aşteaptă într-un loc anume, probabil într-un vehicul care nu ar atrage atenţia. Să spunem o furgonetă. Tipul prinde semnalul şi accesează telefonul mobil al ţintei pe care, de fapt, îl donează. Astfel, devine capabil să trimită propriile mesaje folosind un nume de utilizator şterpelit de la unul dintre prietenii victimei.

— Dacă poate face asta, a continuat Sci, poate bloca toate celelalte mesaje, primite şi trimise. Din câte ştiu, nu există niciun program care să poată ataca wireless conţinutul telefonului mobil, a mai spus el.

— Dar este realizabil. Dacă ţi-l poţi imagina, poate fi realizat, a completat Mo-bot.

Capitolul 49

— Ţine-ţi ideea. Justine?

Justine avea cercuri negre sub ochi, dar arăta bine. Pe de altă parte, nu reuşeam să-mi amintesc ultima oară când o văzusem zâmbind. Acest caz exercita un soi de atracţie pentru ea şi nu l-ar fi abandonat pentru nimic în lume.

— De vreo două zile ceva nu îmi dă pace, a spus ea, şi în sfârşit, în această dimineaţă, am realizat despre ce e vorba. În urmă cu cinci ani a mai fost o fată găsită moartă pe aceeaşi alee unde a fost descoperită Connie Yu. Am căutat prin arhivele *LA Times* şi am dat de povestea ei. Fata se numea Wendy Borman şi avea şaptesprezece ani, a continuat Justine. Ca şi Connie Yu, a plecat de acasă pentru o scurtă plimbare către Hyperion Avenue şi nu s-a mai întors. Trupul ei a fost găsit în dimineaţa următoare.

— Wendy Borman este un caz nerezolvat?

Justine a dat din cap aprobator şi a adăugat:

— A fost omorâtă prin strangulare manuală. Avea o contuzie în spatele urechii, care provenea de la o lovitură violentă cu un obiect contondent. Nu au existat martori, nici abuz sexual şi nici vreo dovadă biologică. Vă sună cunoscut, nu? Şi cum vine asta? Geanta şi telefonul mobil i-au fost luate. În plus, fata purta un colier, de fapt, un lănţişor cu o stea de aur lucrată de mână. Când i s-a descoperit cadavrul, nu-l mai avea. Mama ei a spus că Wendy nu se despărţea niciodată de această bijuterie.

— În mod evident, scena a fost aranjată să semene cu o omucidere combinată cu jaf.

— Asta mă face să mă întreb de când au loc aceste crime gen „Şcolăriţa”. Oare câte fete a ucis acest psihopat? În câte feluri? A existat totuşi cineva înaintea cazului Borman?

În timpul prânzului, am trecut în revistă sarcinile şi volumul de lucru. Toţi cei din încăpere erau costisitori, dar mie nu prea îmi păsa. În mod evident, nici lui Justine.

— Practic, totul o să fie pus în aşteptare, în afară de Cushman, NFL şi cazul lui Justine, am spus eu. Asta e tot ce vom face până când toate cele trei cazuri vor fi rezolvate. Şi le vom rezolva.

Am urcat şchiopătând treptele spre biroul meu, iar Colleen m-a urmat îndeaproape.

— Ai primit un apel în această dimineaţă, a spus ea. Poate că este o farsă, dar e de *rău*, Jack. Ar trebui să asculţi. Serios.

Colleen a ridicat receptorul, a intrat pe robot şi a deschis difuzorul.

Mi-a părut rău că o obligam să asculte vocea electronică misterioasă care s-a auzit în telefon.

— *Eşti mort,* a rostit apelantul.

Colleen s-a arătat şocată, şi pe bună dreptate. Nimic legat de vocea aceea nu suna a farsă.

Am luat-o pe Colleen în braţe şi am ţinut-o lipită de pieptul meu. Ea a scos un sunet ca de pisicuţă care toarce şi apoi a râs de ea.

Ce aveam de gând cu această femeie drăguţă, foarte drăguţă?

— Colleen, încă nu. Încă nu sunt mort, i-am spus eu.

Partea a treia
CE LEGĂTURĂ ARE DRAGOSTEA CU ASTA?

Capitolul 50

Stăteam alături de Colleen la barul în formă de potcoavă, ceea ce amintea vag de o zi de muncă cinstită.

— Vin aici în majoritatea serilor după muncă, a spus ea despre Mike Donahue's Tavern.

Colleen purta un blazer roz peste o rochie înflorată, în timp ce părul lung îi cădea în valuri peste amândoi umerii. Deşi se străduia din răsputeri să devină cetăţean american, înţelegeam de ce acest bar întunecos, cu berea lui neagră, tare şi la halbă, precum şi chefliii săi irlandezi cu experienţă, o făcea să se simtă ca acasă.

Mă frământa ceea ce se petrecea între noi. Eu şi Colleen ne întâlneam de aproape un an şi amândoi percepeam acest fapt în două moduri diferite. Pentru Colleen însemna „momentul să progreseze".

În timp ce ne aşteptam masa, am băut un amestec de bere neagră cu bere blondă şi am aruncat săgeţi la ţintă, un joc pentru începători numit *Round the Clock.* Mâna cu care aruncam mă durea încă după bătaia cu Mosconi, aşa încât Colleen m-a înfrânt fără drept de apel.

— Nu ar trebui să mă *laşi* să câştig, Jack, a spus ea. Îţi dai seama că o să mă împăunez cu asta, nu?

— Doar nu-ţi imaginezi că pierd în mod voit, Molloy?

— Încearcă să atingi numărul opt, a spus ea, bătându-mă uşor pe şold.

Următoarea mea ploaie de săgeţi a ratat ţinta, dar am râs de mine, fascinat de Colleen, aşa cum stătea pregătită să arunce, arătând minunat din cap până-n picioare. Prima ei săgeată a aterizat pe douăzeci şi a încheiat jocul.

— Bănuiesc că asta înseamnă cina cu mine, am spus eu.

Ea a râs şi m-a sărutat în timp ce prietenul ei, Donahue, a ieşit din bucătărie. Donahue avea treizeci şi şase de ani şi purta barbă. Colleen îmi spusese că deja suferea de gută.

— Aşadar, acesta este bărbatul care ne-a înlocuit în inima ta, a spus el.

— Mike este un linguşitor, a replicat Colleen, cuprinzându-mi talia cu un braţ.

L-am urmat pe Donahue la o masă aflată într-un colţ retras al încăperii din spate. După ce am mâncat, chelnerul a apărut aducând un tort pe care ardeau nişte lumânări.

După ce toate aplauzele şi fluierăturile s-au încheiat, m-am aplecat peste masă pentru un sărut.

— Un „La mulţi ani!" întârziat, Molloy, am spus eu şi am împins spre ea o cutiuţă ambalată în auriu.

Colleen s-a luminat la faţă de îndată ce a desfăcut ambalajul şi a ridicat încet capacul cutiei.

— Mulţumesc, Jack. Este minunat, a spus ea, scoţând un ceas de mână din aur.

— Ţi se potriveşte, Colleen.

— Las-o mai moale, Jack. Nu trebuie să spui asta când, de fapt, gândeşti altceva, mi-a dat peste nas.

Mesaj comunicat tare şi răspicat. *Nu era un inel.*

Capitolul 51

Colleen închiriase un bungalow în Los Feliz, o comunitate artistică primitoare, cu clădiri joase şi locuinţe pentru o singură familie adunate laolaltă pe străzi încântătoare. Am zăbovit în maşină şi i-am explicat de ce nu puteam rămâne în seara aceea, chiar dacă sărbătoream ziua ei de naştere.

Oamenii îşi plimbau câinii pe stradă, copilaşii treceau în fugă strigând unul la celălalt. Momente idilice. Colleen a privit în jos la mâinile încrucişate în poală şi la micul ceas din aur care strălucea slab sub lumina felinarelor stradale.

— Eu şi Rick zburăm în Las Vegas peste o oră, i-am spus.

— Nu trebuie să dai explicaţii. Doar eu am făcut aranjamentele la McCarran[56], Jack.

— Sunt doar afaceri, Colleen. Nu merg la cazinou.

— Este în regulă, Jack. Oricum trebuie să învăţ în seara asta. Nu va fi prea amuzant. Mulţumesc din nou pentru minunata zi de naştere şi pentru cadou. Este cel mai frumos ceas pe care l-am avut până acum.

Colleen mi-a dat un pupic pe buze şi apoi a întins mâna să deschidă portiera.

— Te conduc până la uşă.

A rămas nemişcată până când i-am deschis portiera şi apoi a ieşit cu afectare. Am mers alături de ea pe lângă tufele de trandafiri şi lavandă înfoiate din grădina îngustă care mărginea drumul. Ea a cotrobăit după chei.

— Îţi doresc un zbor fără probleme.

— Ne vedem dimineaţă, am spus eu.

Apoi, am coborât pe aleea parfumată spre maşină. Mă simţeam îngrozitor părăsind-o în acea seară, dar trebuia să o fac.

Luminile s-au aprins în interiorul cabanei.

I-am urmărit mişcările de la intrarea în bucătărie până în micuţa cameră de zi, unde curând avea să se apuce de învăţat, având drept companie o ceaşcă de ceai şi radioul pornit.

Mi-o imaginam uitându-se la noul ei ceas, gândindu-se la toate lucrurile pe care poate mi le-ar fi spus şi la ceea ce avea să-mi spună a doua zi. Am pornit maşina şi m-am depărtat de bordură. La un stop, l-am sunat pe Rick.

— Ce faci? l-am întrebat.

De la incidentul petrecut la reşedinţa Glendei Treat, nu fusese într-o dispoziţie tocmai bună. Del Rio este cel mai dur tip pe care îl cunoşteam şi avea resentimente faţă de acea bătaie.

— Tocmai plecam, a spus el. Dacă nu am probleme cu traficul, ar trebui să fiu la aeroport în douăzeci de minute.

— Nu uita, am spus eu, să-ţi iei arma.
— Da. Şi tu, Jack, pe a ta.

Capitolul 52

Casa lui Carmine Noccia se afla în Las Vegas, la o jumătate de oră de Aeroportul McCarran şi la cincisprezece minute de Strip[57]. Am frânat automobilul închiriat în faţa intrării cu porţi înalte care se deschideau către o comunitate populată de celebrităţi, sultani, magnaţi ai cazinourilor şi alţi misterioşi bogaţi peste măsură care erau adeseori clienţi ai agenţiei Private.

Del Rio a coborât din maşină şi a rostit numele noastre la interfon. Porţile s-au deschis brusc.

Am condus maşina de-a lungul unui drum şerpuitor spre o altă poartă, aceasta cu numărul lui Noccia lucrat în fier forjat, alături de interfon. Del Rio a sunat, poarta s-a deschis larg şi am fost lăsaţi să intrăm.

Am parcat maşina pe alee şi aproape imediat am auzit o învolburare incredibilă de apă. Am traversat un pod peste un râu făcut de mâna omului, am trecut pe lângă terenuri de tenis şi grajduri şi, în final, am ajuns în curtea închisă a unei case în stil spaniol aflate faţă-n faţă cu nişte curmali iluminaţi de jos.

Era greu de crezut că această oază opulentă fusese construită pe nisip arid, dar exact asta se întâmplase.

Un bărbat în jeanşi şi o cămaşă roşie cu gulerul răsfrânt ne-a deschis monumentala uşă principală, ne-a condus în hol şi ne-a spus să ne lipim mâinile pe perete. Ne-a luat pistoalele şi ne-a căutat de aparate de ascultat.

L-am văzut pe Del Rio cum se întunecă la faţă. Pentru că îl simţeam tot mai nervos, l-am pus în gardă din priviri.

Potaia în cămaşa roşie a lătrat scurt:

— Pe aici.

Apoi ne-a condus printr-o serie de arcade şi încăperi cu tavanul înalt, pe lângă şmecherii care jucau biliard, spre o sală mare cu uşi de sticlă care dădeau spre o piscină.

Carmine Noccia stătea într-un fotoliu, în faţa unui şemineu şi citea o carte cu coperte cartonate.

Avea o constituţie medie şi, în ciuda celor doar patruzeci şi şase de ani, părul îi era cărunt. Purta un jerseu de mătase gri şi pantaloni scurţi şi largi, un stil lejer, dar care se remarca prin materialul şi croiala excelentă. În mod categoric, juca rolul unui *capo*[58] prosper, descendent al ultimei familii importante a Mafiei de pe Coasta de Vest, un bărbat care primea în mod ilegal câteva milioane pe săptămână.

Ştiam foarte multe despre Carmine Noccia. Absolvise cu onoruri Stanford[59] şi avea un masterat în marketing la UCLA[60]. După absolvire, îşi demonstrase abilităţile faţă de

tatăl lui şi, în decursul ultimilor zece ani, supraveghease reţeaua de prostituţie a familiei şi probabil şi traficul de droguri. Fiul donului nu fusese niciodată acuzat de crimă, dar se mai găsiseră în containere prostituate moarte. Un intermediar care importase fete din fostul bloc sovietic dispăruse şi el fără urmă. Iar pistolul meu şi cel al lui Del Rio se aflau pe un dulap străvechi din hol.

Am trecut pragul şi, imediat, Noccia s-a ridicat în picioare băgându-şi mâinile în buzunare. Ne-a rugat să luăm loc, iar eu şi Del Rio ne-am trântit pe canapeaua de piele aşezată vizavi de fotoliul lui.

— Ai adus banii să-ţi salvezi fratele? a şi întrebat Noccia. Sper că da. Altfel, cred că înţelegi că această întâlnire este o pierdere de timp.

M-am bătut cu palma peste un buzunar al jachetei şi am spus:

— Am nevoie de ajutorul tău pentru altceva. Cineva a ucis-o pe Shelby Cushman. Pare profesionist şi cam aşa consideră fapta şi cei din LAPD. Dacă ştii cine a împuşcat-o, aş vrea să ştiu. Îmi era prietenă.

În timp ce vorbeam, Del Rio s-a ridicat în picioare şi a început să se plimbe prin încăpere, cercetând fotografiile şi puştile care atârnau de cârligele fixate pe pereţi.

— Călăreşti caii din grajdul de acolo? l-a întrebat el pe Noccia.

— Nu ştiu cine a ucis-o pe Shelby, a răspuns donul, urmărindu-l pe Rick cu privirea. Pot să-ţi spun că o plăceam. Era o doamnă cumsecade. Foarte deşteaptă şi foarte amuzantă.

Am scos plicul subţire pe care îl aveam în buzunarul jachetei şi i l-am înmânat lui Noccia. El a deschis clapa şi s-a uitat la cecul de bancă în valoare de şase sute de mii de dolari.

Datoria lui Tommy la jocurile de noroc era acum plătită în totalitate.

— Voi da ăsta celor în drept, a spus Noccia şi a pus plicul între paginile cărţii pe care o citea: *The Audacity of Hope*[61].

Interesant! M-am întrebat dacă era pro sau contra lui Barack Obama.

— Dacă aud ceva despre Shelby, îţi voi da de ştire, a spus el. M-ai impresionat în această seară, Jack. Ai făcut ce trebuia pentru fratele tău.

Capitolul 53

În dimineaţa următoare, la Private, Andy Cushman ocupa un loc pe scaunul aflat de cealaltă parte a biroului meu. Faţa îi era rumenă, cu cercuri de un alb-deschis acolo unde fuseseră ochelarii, dovada unei şederi cam îndelungate în vecinătatea piscinei. Părul îi era pieptănat cu grijă, se bărbierise, iar hainele îi erau călcate şi curate. Andy nu arăta ca şi cum ar fi ajuns la capătul puterilor, dar ştiam că în următoarele câteva minute va fi copleşit.

— Ai veşti pentru mine, a spus el.

Colleen mi-a adus un Red Bull şi lui Andy un espresso. Amândoi i-am mulţumit.

— Andy, am să-ţi spun ceva şi n-o să-ţi placă.

— Nu-ţi face griji, Jack. Orice ar fi, pot suporta. De aceea sunt aici.

Am dat din cap ca şi cum aş fi fost de acord cu el şi, apoi, i-am spus vechiului meu prieten că aflasem unde lucrase Shelby înainte de a fi ucisă: la Benedict Spa.

Andy a sărit de pe scaun protestând zgomotos în timp ce străpungea aerul cu degetul arătător.

— *Ce naiba îmi spui tu mie? Shelby a lucrat acolo? Asta e o absurditate sută la sută! Este o minciună! Cineva te trage în piept*, *Jack!*

Am aşteptat ca Andy să se potolească şi să se aşeze la loc. Îi înţelegeam supărarea.

— Nu ţi-aş fi spus dacă n-aş fi verificat, Andy. Îmi pare rău, dar este adevărat.

Faţa prietenului meu era aproape stacojie de furie. Respiraţia îi era rapidă şi scurtă. Îmi făceam griji că ar putea suferi un atac de cord chiar în biroul meu, poate chiar unul fatal.

— Atunci spune-mi *de ce,* Jack. Spune-mi *de ce.* Avea tot ce îşi dorea. Iisuse, aveam o viaţă sexuală foarte activă, a spus el îndepărtându-se de lângă birou. Vreau dovada, am nevoie de ea. Asta este treaba ta, nu-i aşa? *Să dovedeşti că lucrurile sunt adevărate?* Dovada, Jack, dovada!

— Eu şi Del Rio am dat o fugă până în Las Vegas noaptea trecută şi ne-am întâlnit cu Carmine Noccia.

Andy a avut o reacţie întârziată.

— Şi ce legătură are el cu asta? Nu are niciun sens, Jack. Absolut niciunul.

— El este omul din spatele Benedict Spa. O cunoştea pe Shelby şi nu a contestat că a lucrat pentru el. Dar nu are nicio informaţie despre cine a ucis-o. Aşa susţine.

— Îmi spui că soţia mea a fost o prostituată şi o mincinoasă şi, ca să pună capac la toate, lucra şi pentru Mafie? Păi cum, Jack? Nu avea nevoie de bani.

— Îmi pare foarte rău, Andy, am repetat eu.

— Care va să zică există un ticălos jalnic, cu o armă care ar fi putut să o omoare? Asta ai aflat?

— Chiar acum ne ocupăm de asta. Toţi lucrăm la asta. Urmează să îl găsim pe individul care a facut-o.

Andy a bătut cu pumnul în biroul meu.

— Ştii ceva? Nu mă mai interesează cine a omorât-o, a spus el. Nu vreau să mai cheltuiesc nimic pentru ea. La naiba, Jack! La naiba!

Am clătinat din cap.

— Te rog, reconsideră situaţia. Dacă nu îl vom găsi pe ucigaşul lui Shelby, poliţia va continua să se concentreze asupra ta.

— Să se concentreze! Nu mă au cu nimic la mână şi nici nu vor obţine nimic. Iar tu tocmai ce-ai rămas fără contract, Jack! Eşti concediat!

Când s-a ridicat în picioare, Andy şi-a răsturnat scaunul şi apoi s-a evaporat din birou. La uşă, aproape că a dat peste Colleen, care intra.

— Am auzit bine? a întrebat ea, punându-şi o mână pe şold. Am observat că purta noul ei ceas. Te-a concediat?

— Nu! Mă rog, da! E supărat, dar este prietenul meu. Voi transfera cazul Cushman pe lista pro bono, am spus eu. Continuăm să lucrăm la el. Numai că acum o vom face pe gratis.

— Voi avea grijă de asta, Jack, a spus Colleen şi apoi a închis uşa biroului. Mai sunt prietena ta, Jack?

Capitolul 54

Cruz a parcat maşina în faţă la Benedict Spa şi a urmărit cum o tânără femeie blondă, absolut superbă, ieşea pe poarta principală şi cobora dealul spre punctul lui de observaţie.

Avea cam un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri înălţime, oase mici, o tunsoare băieţească scurtă şi purta pantaloni de bicicletă negri, un top verde de spandex şi pantofi fără toc. În timp ce Cruz se apropia, blonda şi-a dezactivat alarma de la Lexusul ei decapotabil.

— Bună, poţi să aştepţi o secundă? a spus el mergând spre ea.

Tânăra a urcat în maşină şi a blocat portiera.

Cruz şi-a scos insigna din buzunarul de la spate. I-a arătat-o rapid şi a făcut gestul universal prin care rogi pe cineva să deschidă geamul.

— Ce eşti? a întrebat ea. Agent FBI?

— Detectiv particular, a spus el zâmbindu-i. Nu te reţin mult. Lucrezi la spa, nu? Nu va fi dificil, promit.

— Nu pot să vorbesc cu tine. Te rog, fa un pas înapoi ca să nu te calc pe picioare.

— Mă numesc Emilio Cruz. Care e numele tău?

— Eu sunt Carla. Stabilim o întâlnire, bine? La *spa,* pot să discut cu tine tot ce doreşti. Şi patru ore, dacă vrei.

— Carla, rămâi în maşină. Nici nu e nevoie să descui portiera. Am două sau trei întrebări, asta-i tot.

Carla, cu nume de familie necunoscut, a băgat cheia în contact şi a pornit maşina. Cruz a trecut prin faţa capotei către locul pasagerului. Carla a întins mâna peste banchetă şi a apăsat butonul care bloca fereastra, dar geamul era pe jumătate deschis.

Profitând de această mică neatenţie, Cruz a băgat mâna în interior, a deblocat portiera şi a intrat în maşină.

— Ieşi sau ţip! Vezi că sun la reşedinţă şi imediat o să iasă cineva care o să te zvânte în bătaie, amice. Se pot purta foarte urât cu mare plăcere.

— Vin cu gânduri bune. Nu vreau să te supăr, a spus Cruz. Vreau doar să-ţi pun câteva întrebări despre Shelby Cushman.

— Dă-mi să mai văd o dată insigna.

Cruz i-a făcut pe plac.

— Sunt autorizat, a spus el. Dar nu sunt poliţist. Sunt aici pentru Shelby.

Dintr-odată, ochii femeii s-au umplut de lacrimi, fapt ce l-a uimit din cale afară pe Cruz.

— Am ţinut mult la ea, a spus Carla.

— Ştii, am auzit lucruri îngrozitoare despre Shelby.

— Plângea pentru tine când erai supărată. Îţi dădea şi cămaşa de pe ea – chiar dacă nu o doreai. Şi era foarte amuzantă.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea?

— Ce am auzit? Nu ştiu dacă e adevărat sau nu. Shelby era în dormitorul ei şi cineva a împuşcat-o. A tras în ea de două ori.

— Cum de ştii unde se afla când a fost împuşcată, Carla?

— Se vorbea pe la piscină. Stai! Cred că Glenda a spus-o.

— Glendei cine i-a spus asta? E foarte important.

— Nu ştiu. Şi nici nu ştiu pe nimeni care ar fi vrut să îi facă ceva rău lui Shelby, a adăugat fata. Dar mă bucur că încerci să descoperi cine a ucis-o.

— Între noi fie vorba, crezi că familia Noccia a avut ceva de-a face cu treaba asta?

Carla şi-a încrucişat braţele şi parcă s-a închis în sine.

— Chiar crezi asta?

— Te întreb.

— Shelby era o persoană care ştia să facă bani şi nu avea absolut nicio problemă. Pur şi simplu, nu înţeleg.

Carla devenea din ce în ce mai neliniştită şi agitată. Cruz i-a zâmbit.

— Aproape am terminat. Cine erau clienţii ei fideli? Ţi s-a părut vreunul instabil în mod special? Sau posesiv? Sau răzbunător?

— Nu tocmai. Dar erau câţiva ţipi care o angajau foarte des, a răspuns Carla. Doi dintre ei veneau de câteva ori pe săptămână. Shelby lucra numai ziua.

— Cine erau tipii? Ar fi foarte util să aflăm. Ţi-a vorbit Shelby despre ei, despre aceşti clienţi fideli?

— Tipi de la Hollywood. Unul este regizor de film. Celălalt este actor. Genul de băiat rău. Nu ştiu să spun cine erau. Dar poate că reuşeşti să te lămureşti. Îţi plac filmele?

— Sigur, cui nu-i plac?

— Ai văzut vreodată *Bat Out ofhell*[62]*?*

— Mulţumesc, Carla. Eşti grozavă.

— Pentru puţin, a spus ea şi a băgat motorul în viteză. Serios. Nu spune nimănui. Şi, te rog, nu mă vizita nici la spa, nici în afara spaului. Şi-aşa îmi forţez norocul, drăguţule. Nu vreau să o sfârşesc precum Shelby.

Capitolul 55

Cruz şi Del Rio au intrat împreună în biroul meu. Cruz îşi pieptăna părul cu degetele ca să-şi strângă mai bine coada de cal, în timp ce Del Rio a ridicat scaunul pe care îl răsturnase Andy şi s-a aşezat pe el.

— Aşadar, ne-a concediat? Cred că glumeşti!

— Am fost nevoit să-i spun despre Shelby şi spa. Nu i-a venit să creadă!

— Uf, a spus Cruz. Îl compătimesc pe tip.

— Şi eu! Îţi doreşti mereu să nu ai dreptate.

— Şi deci, ne-a concediat pentru că i-ai spus adevărul, nu? a mormăit Del Rio.

— Se va răzgândi în câteva zile.

— Crezi? a întrebat Cruz.

— Prin urmare, cum stăm? i-am întrebat eu. Continuăm să lucrăm la acest caz, nu? Vom afla cine a ucis-o pe Shelby.

Cruz şi-a băgat mâna în buzunar, a scos un carneţel îngust şi a început să ne povestească ce aflase. Reuşise să stea de vorbă cu o angajată de la spa-ul Glendei Treat, care îi oferise numele a doi dintre clienţii fideli ai lui Shelby Cushman.

— Amândoi lucrează în industria divertismentului, a spus Cruz. Am făcut câteva cercetări. De asemenea, am verificat la biroul din New York. Unul dintre tipi, Bob Santangelo, vine din Brooklyn. Îl cunoşti?

— Îi ştiu numele. Cred că l-am văzut în câteva filme.

— E genul de tip certăreţ din estul Statelor Unite. Unul dintre acei actori care nu dau interviuri la televizor. Îi place să facă pe grozavul.

— Se întâlnea des cu Shelby?

— De câteva ori pe săptămână, din câte se pare. Celălalt tip este Zev Martin, un regizor de categorie A, care lucrează des pentru Warner Brothers. În cazul lui, lumea spune că A vine de la *asshole*[63]. Cică este foarte îndrăgostit de sine însuşi.

— *Bat Out of Hell,* i-a picat fisa lui Del Rio. Horror clasic, o capodoperă nenorocită. L-am văzut de şase ori. Martin l-a regizat. Santangelo a jucat rolul băiatului rău.

— Amândoi sunt căsătoriţi, a continuat Cruz. Niciunul nu are cazier.

— Permis de portarmă? am întrebat eu.

— Negativ, a răspuns Cruz.

— Ai o preferinţă?

— Nu.

— Tu te ocupi de Santangelo, i-am spus lui Cruz. Păstrăm legătura.

Capitolul 56

Eu şi Del Rio ne-am deplasat cu maşina la Studiourile Warner Brothers din Burbank. Am prezentat insigna agenţilor de pază şi apoi le-am spus să verifice la şeful studioului, care era clientul nostru. Câteva minute mai târziu, conduceam maşina pe banda carosabilă largă, impecabilă, traversând studioul, pe lângă magazie şi platouri, până la capăt, spre bungalow-uri, a căror aşezare amintea de un campus universitar.

L-am descoperit pe Zev Martin meşterind la motocicleta lui în laterala unei case albe cu numele său imprimat deasupra uşii. Era un tip micuţ de statură, de vreo treizeci şi ceva de ani, cu o barbă tunsă scurt şi un tatuaj reprezentând sârmă ghimpată pe bicepşi.

L-am prezentat pe Del Rio şi apoi m-am recomandat şi eu, în timp ce Martin ne privea bănuitor.

— Despre ce e vorba? a întrebat el.

— Investigăm moartea lui Shelby Cushman, l-am lămurit.

Până acum, această replică se dovedise a fi un obstacol conversaţional. Nici de data aceasta lucrurile nu au stat altfel.

— Te întâlneai cu ea de câteva ori pe săptămână, l-a luat repede Del Rio. La Benedict Spa. Ţi-a spus vreodată ceva despre cineva care îi pricinuia neplăceri?

Martin s-a ridicat în picioare, şi-a şters mâinile cu o cârpă murdară şi a spus:

— Nu mergi să te întâlneşti cu astfel de fete ca să le asculţi problemele. De fapt, e o idee destul de amuzantă. Tu aşa faci? l-a întrebat el pe Del Rio. Plăteşti femeile să vorbească despre viaţa lor? De ce nu te căsătoreşti pur şi simplu?

Contuziile lui Del Rio, încă închise la culoare şi destul de ample, îl făceau să semene cu un pitbull care se înfruntase cu un egal şi câştigase.

— Eu nu plătesc femeile, a spus Del Rio. Mă întreb ce fel de individ face treaba asta.

— Rick, am intervenit eu, aşteaptă-mă în maşină, te rog.

Dar el nu m-a ascultat. L-a apucat pe Martin de cămaşă şi a tras cu putere de guler, strângându-l de gât. Motocicleta s-a răsturnat, îndoindu-se de la mijloc.

— N-avem nevoie de prostiile tale, i-a trântit-o Del Rio lui Martin. Spune-ne despre Shelby sau, după ce te snopesc în bătaie, îi voi spune personal nefericitei tale soţii despre vizitele la spa.

— Hei! Ce-i cu tine? a schelălăit Martin.

Am auzit bipul maşinuţei folosite de cei de la pază în timp ce veneau pe carosabil în direcţia noastră.

Martin s-a înroşit la faţă, în vreme ce Del Rio i-a smuls următoarele vorbe:

— Shelby era îndrăgostită de un tip. Nu de soţul ei, bine?

— Rick, am spus eu, apucându-l brusc de spate, lasă-l dracului!

— Cine era tipul de care se îndrăgostise? a întrebat Del Rio zgâlţâindu-l pe regizor.

— Nu ştiu. Era o bârfa printre celelalte fete. Shelby nu i-a pomenit niciodată numele.

L-am desprins cu forţa pe Rick de Zev Martin şi mi-am cerut scuze în timp ce colegul meu se îndrepta furios spre maşină.

— Eşti în regulă? l-am întrebat pe Martin.

— La naiba, nu, a răspuns el trecându-şi mâna peste gât.

— Del Rio este veteran, am spus eu, lăsând la o parte în mod voit că era şi fost puşcăriaş. Suferă de PTSD[641]. Îmi pare tare rău.

— Ar trebui să-l acuz de ultraj, a mormăit Martin, în timp ce maşinuţa folosită de paza studioului parca la bordură.

— Poate că mă înşel, dar nu cred că vrei să atragi şi mai multă atenţie asupra acestei situaţii, am spus eu.

Am evitat să privesc în direcţia celor de la pază şi m-am întors la maşină. Am intrat şi am trântit portiera.

— E mai bine să nu se afle că Shelby a fost îndrăgostită de *tine,* Jack, a mormăit Del Rio. *Prieteni apropiaţi,* aşa ai spus, dacă îmi aduc bine aminte.

Am pornit maşina şi l-am luat la rost pe Rick:

— Ce naiba se întâmplă cu tine? Ai renunţat la medicamente?

El se sprijinea prăbuşit pe portiera din dreapta.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, a spus el. Ai fost vreodată somnambul?

— Nu.

— Mă trezesc, sunt în spatele canapelei sau în dulapul din perete sau afară, pe pajişte. Habar n-am cum se întâmplă. Am coşmaruri, coşmaruri urâte.

— Ia-ţi liber restul zilei, Rick. Du-te acasă şi culcă-te înainte să ajungi să ne bagi pe toţi în groapă.

Capitolul 57

Justine îşi sorbea cafeaua la temperatura camerei dintr-o ceaşcă de carton.

Poliţistul căruia îi dăduse de urmă, inspectorul Mark Bruno, stătea în spatele biroului, într-o încăpere care dădea spre locul îngrădit al Diviziei Omucideri. Bruno avea aproximativ patruzeci de ani, era îndesat şi gânditor. În urmă cu cinci ani, se numărase printre poliţiştii care lucraseră la cazul lui Wendy Borman din East LA.

— Wendy murise de o zi când a fost descoperită pe aleea aceea, i-a povestit Bruno. Plouase. Asta, pur şi simplu, a amplificat tragedia. Orice urmă ar fi fost lăsată pe trupul ei s-a dus imediat pe apa sâmbetei.

— Care este teoria ta asupra acestei crime? a întrebat Justine.

— E mai mult decât o teorie. A existat un martor, a spus el. Cineva a văzut răpirea.

Justine a tresărit şi s-a foit în scaun.

— Stai! N-a fost niciun martor.

— Ba da, a fost. Ziarele nu au publicat povestea pentru că, printre alte motive, martorul avea unsprezece ani. O fetiţă, Christine Castiglia. Mult timp, mama ei nu a lăsat-o să vorbească cu noi, iar ceea ce a văzut nu a însemnat practic foarte mult.

— Caut cu disperare un indiciu, a spus Justine. Am nevoie de orice informaţie, oricât de insignifiantă ar putea părea.

— Nimeni nu a combinat vreodată cazul Wendy Borman cu şcolăriţele, s-a gândit Bruno. Ai fi o poliţistă grozavă – dacă ţi-ai putea permite o scădere de salariu substaţială.

— Mulţumesc, dar e posibil să mă înşel în privinţa acestui aspect.

— N-ai ce face decât să rişti, a spus Bruno. Eu unul n-am un dinte împotriva ta, doctor Smith.

— Justine.

— Justine. Nu-mi pasă cine îl prinde pe nemernic. De fapt, acum te încurajez. În mod evident, avem nevoie de tot sprijinul pe care îl putem obţine.

Justine a zâmbit.

— Povesteşte-mi despre Christine Castiglia.

Bruno şi-a rotit scaunul la o sută optzeci de grade, a deschis sertarul unui dulap din spatele lui şi a scos un carnet cu spirală pe a cărui copertă era înscris cuvântul Borman cu litere mari îngroşate. A rotit scaunul la poziţia iniţială şi şi-a frecat fruntea în timp ce a început să răsfoiască prin notiţele sale, scoţând din

când în când câte un „îhî” de confirmare înainte de a-şi ridica din nou privirea.

— Perfect, îmi amintesc destul de bine cam tot ce am aici. Pe scurt, Christine şi mama ei, Peggy Castiglia, se aflau într-o cafenea la colţul format de Rowena şi Hyperion. Fata stă cu faţa spre Hyperion şi vede doi tipi care aruncă o fată într-o furgonetă…

— Doi tipi?

— Aşa a declarat ea. Desigur nu avea cum să fie sigură că fata răpită era Wendy Borman. Şi nici noi n-am reuşit să stabilim cu exactitate momentul morţii lui Wendy, ca să spunem dacă a fost omorâtă în timp ce familia Castiglia mânca la restaurant.

Bruno a oftat.

— Dar Christine a văzut doi indivizi. În consecinţă, ăsta a cam fost începutul şi sfârşitul investigaţiei noastre. Nu s-a mai întâmplat nimic altceva.

— A reuşit Christine să facă o descriere a celor doi? A fiecăruia dintre ei?

Bruno a răsfoit paginile şi a scos un portret-robot aproximativ al unui tânăr cu părul creţ şi ochelari. Avea trăsături standard, aproape prietenoase. Slabe speranţe să fie de vreun ajutor.

Poliţistul a întors carnetul astfel încât Justine să poată vedea imaginea.

— Mie, desenul ăsta îmi spune că fata nu s-a uitat bine la chipul lui, a spus Bruno. Criminalul are părul negru şi ochelari şi asta-i tot ce a văzut ea.

— Al naibii de neplăcut, nu?

— Da, dar acum îmi amintesc. Christine a zărit şi spatele celui de-al doilea tip. Era mai scund şi avea părul mai lung şi mai drept decât primul individ. Ce veste minunată, nu? Care elimină aproape două milioane de masculi albi din Los Angeles.

— Dar Christine s-a uitat la fotografiile din arhiva poliţiei?

— Nu, n-am reuşit să o aducem. Mama şi-a zorit fiica să iasă de aici de parcă îi luase foc părul. Pentru nimic în lume nu am reuşit să o facem să se răzgândească.

— Atunci avea unsprezece ani, a spus Justine. Prin urmare, acum ar avea cam şaisprezece, ar fi elevă în clasa a zecea la liceu.

— Niciodată n-am încetat să mă gândesc la Wendy Borman, a spus Bruno. Iată adresa familiei Castiglia, ultima adresă cunoscută, adică.

— Mulţumesc, Mark, a spus Justine. Încă un lucru care m-ar putea ajuta. Mi-ar trebui o vorbă bună la cel mai iscusit poliţist

pe crime nerezolvate pe care îl cunoşti.

Bărbatul a încuviinţat încet din cap.

— Consideră ca şi făcut.

Capitolul 58

Aproape se întunecase când Cruz a ajuns undeva în apropierea starului de cinema Bob Santangelo – şi reuşise asta doar stând în expectativă dincolo de Teddys Lounge, ca un fan înfocat şi nătâng care aştepta ca actorul să iasă în stradă cu suita lui.

Cruz s-a strecurat prin spatele unui bodyguard de-a lungul mulţimii adunate. A ajuns la Mercedesul gri sidefat aflat la bordură chiar când acesta se pregătea să ruleze. Şi-a lipit insigna de sticla fumurie a parbrizului, iar maşina s-a oprit brusc.

Portiera din spate s-a deschis şi a coborât un bodyguard. Asiatic sau samoan. Uriaş.

— Ce doreşti, domnule?

— Am doar câteva întrebări, apoi domnul Santangelo poate pleca unde doreşte.

O voce s-a auzit din interior:

— Este în ordine.

Santangelo stătea pe bancheta din spate. Era bronzat, cu părul şaten tuns scurt şi barba crescută în timpul zilei, după bărbieritul de dimineaţă. Era îmbrăcat cu o geacă de pilot din piele maronie, precum cea pe care o purtase în *The Great Squall*[65]. Actorul a trecut pe locul de alături, iar Cruz s-a aşezat lângă el.

Încă o dată, sedanul gri s-a pus în mişcare.

— Mă numesc Emilio Cruz şi sunt detectiv particular.

— Ce naiba? a bombănit Santangelo. Am crezut că eşti poliţist.

— Regret că te dezamăgesc.

— Şi ce doreşti? Nu cumva te-a pus Ellen să mă urmăreşti?

— Nu-ţi cunosc soţia.

— Dar ştii că o cheamă Ellen. Spune-mi despre ce este vorba şi repede. Când ajungem pe Gower, acolo este şi capătul călătoriei noastre.

— Investighez moartea lui Shelby Cushman.

— Iisuse! Biata Shelby! Vorbesc serios. Nu mi-a venit să cred când am auzit.

— O cunoşteai de ceva vreme? De cât timp, Bob?

— Doar de două luni. Ai întâlnit-o vreodată pe Shelby? Ei bine, era o doamnă minunată. Plus că era veselă. Şi iată-mă, căsătorit, având tot ce îmi puteam dori, iar eu nu-mi doream decât să fiu cu Shelby! Mă îndrăgostisem de ea. Oricât ar părea de ciudat, mă îndrăgostisem.

— Unde erai când a fost ucisă? Îmi pare rău, dar trebuie să te întreb.

— Zburam spre New York cu Xo, a răspuns el, arătând spre musculosul de pe locul din faţă. În seara aceea, am luat cina cu Julia Roberts la Mercury. Verifică dacă este nevoie.

— Voi verifica. Dacă ar fi să numeşti pe cineva care şi-ar fi putut dori să îi facă rău lui Shelby, cine ar fi?

— Nu ştiu, omule. Dealerul ei? Parcă Orlando se numeşte. Odată, a împrumutat nişte bani de la mine să-l plătească. De fapt, nu l-am întâlnit niciodată pe ticălos. Tipul ăsta a plasat foarte multe fete la spa.

Actorul s-a aplecat spre şofer şi i-a spus să oprească.

— Până aici ai plătit, domnule, ah, Cruz.

Cruz a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Duceţi-mă înapoi la Teddys. Acolo am maşina parcată. Acum că suntem prieteni atât de buni.

— La Teddys, a indicat actorul şoferului. Iar pe tine nu vreau să te mai văd, i-a spus el lui Cruz.

— Poate doar la filme, omule!

Emilio Cruz s-a sprijinit de bancheta din piele pluşată. Cel puţin, cazul începea să capete sens. Shelby Cushman, fata cu inimă de aur şi un soţ bogat, avea şi un dealer de droguri. Poate că „lucra” ca prostituată ca să-şi poată susţine financiar obiceiul.

Cu siguranţă, vestea asta nu avea să îi facă plăcere lui Andy şi nici lui Jack. Nimănui nu-i face plăcere să afle că persoana iubită este narcomană.

Capitolul 59

Când am intrat în birou, unchiul Fred vorbea la telefonul mobil, sprijinindu-se de un perete, într-un colţ şi cu spatele la uşă. Trecuse aproape o săptămână de când el, David Dix şi Evan Newman mă convinseseră să accept un caz important, cu un bonus generos drept argument convingător. Deocamdată, aveam sentimentul că nu prea ne câştigaserăm arvuna.

În plus, Fred avea înfăţişarea unui om neliniştit. Fruntea îi era atât de cutată că mă ducea cu gândul la unul dintre câinii ăia din China, shar pei. Fotbalul nu era doar sursa lui de venit, era şi pasiunea lui, singurul lucru pe care descoperise că-l iubea în viaţă. Îmi spusese acest lucru de nenumărate ori chiar de când eram doar un puşti. Dacă jocul era aranjat, lumea lui devenea o hazna.

— Tocmai a intrat. Te sun eu, a spus el în telefon.

Tipul uriaş care obişnuia să-mi răvăşească părul când eram copil a venit spre mine cu un mers şchiopătat, care îi trăda genunchiul bolnav. Mi-a strâns mâna cu amândouă mâinile şi apoi s-a aşezat cu greutate într-un fotoliu.

— Parcă trebuia să ne întâlnim vineri, am spus eu.

— Am primit un apel noaptea trecută, Jack. N-am vrut să-ţi zic despre el la telefon, a adăugat el şi a băgat mâna în buzunar, de unde a scos un pachet de ţigări, pe care l-a pus înapoi replicând: încerc să le răresc. Nu te ajută cu nimic.

Colleen a intrat să spună noapte bună.

— Am pus numărul de telefon al domnului Moreno în servieta ta. Ai un apelant la biroul din Roma, mâine la ora şapte dimineaţă. În legătură cu avansul pentru Fiat. Mai ai nevoie de altceva, Jack?

— Mulţumesc, nu. Noapte bună, Molloy.

Ea a închis uşa biroului.

— Aşadar, cum merge cu proiectul nostru? m-a întrebat Fred. Te rog, spune-mi că am ajuns la un rezultat oarecare.

— Facem progrese. Cred că Del Rio e pe cale să descopere ceva interesant. O să-i ia vreo două zile să verifice. Povesteşte-mi despre apelul telefonic.

— Barney Sapok, a spus Fred. Îl cunosc, nu ştiu, cred că de vreo cincisprezece ani. Nu m-a sunat niciodată acasă.

Fred a întins din nou mâna după ţigări, dar a rezistat tentaţiei.

— Barney a afirmat că prietenii noştri din industria jocurilor de noroc spionează şi au ajuns la aceeaşi concluzie la care am ajuns şi noi. Ceva nu este cuşer în acest sezon. Ar fi trebuit să vin la tine mai devreme, Jack. Pur şi simplu, nu am vrut să cred. Acum am mafioţi care pun întrebări comisarului care ar fi

trebuit să întrebe. Dar nu a întrebat. Indiferent de ceea ce se va întâmpla, trebuie să ştiu înaintea lor.

— Nu am de gând să te dezamăgesc. Întreaga agenţie este la dispoziţia ta.

— Ştiu. Eşti ca băiatul meu. Întotdeauna ai fost cel deştept.

Am mers cu unchiul meu spre lift şi m-am întors când uşile s-au închis.

Am rămas pe loc pentru o clipă şi am urmărit cum cifrele de deasupra liftului numărau descrescător. M-am gândit la Mafie, cum examina acele jocuri îndoielnice, care trimiseseră scorurile finale în groapă, în ultimele momente ale partidelor, momente care probabil costaseră crima organizată foarte multe milioane. Cineva avea să plătească pentru asta.

Dar cine fusese suficient de inteligent să măsluiască jocuri profesioniste având nenumărate camere de luat vederi şi milioane de martori care urmăreau atent orice mişcare suspectă? Pentru nimic în lume nu reuşeam să-mi imaginez cum se putea aşa ceva.

Capitolul 60

Apartamentul lui Sci se afla la ultimul nivel al unei clădiri oarecum deteriorate care adăpostise cândva o tipografie. Asta demult, pe vremea când oamenii din Los Angeles mai citeau, totuşi.

Spaţiul era deschis, iar tavanul înalt se sprijinea pe nişte coloane de metal. Pe pereţii albi se proiectau fotografii într-o succesiune de imagini desfăşurate în cerc: Vaticanul noaptea, râul Tatshenshini, în pustietăţile din Alaska, curtea Universităţii Harvard, aurora boreală şi un cadru cu Zidul Plângerii din Ierusalim, surprins de la un etaj superior al hotelului King David. Unul dintre lucrurile la care lui Sci îi plăcea foarte mult să privească.

Un rechin-tigru de vreo trei metri şi jumătate stătea suspendat de tavan cu nişte lanţuri ataşate la un cadru de lemn.

Trixie, maimuţa salvată din laboratorul lui Sci, stătea cocoţată pe cuşcă, mâncând cu lăcomie felii subţiri de banană în timp ce stăpânul ei, aflat în faţa computerului personal, vorbea de una-alta cu iubita lui, KitKat, pe internet prin webcam.

Faţa ei drăguţă şi trupul masiv umpleau tot ecranul.

— Eşti foarte neliniştit în seara asta, a observat ea. Cazul ăsta te indispune serios, nu-i aşa?

— Nu este vorba decât despre fantezii bolnave care s-au transformat în crime reale. Sună oarecum corect, nu, Kat?

— *Ja*[66]. Aşa acţionează aceşti ucigaşi nenorociţi. Aşa se întâmplă peste tot în lume.

— Numai că, de data asta, nu vedem niciun tipic.

Sci ştia că iubita lui, Kat, era biochimistă. De asemenea, mai ştia şi că era căsătorită şi locuia la Stockholm, dar nu-i ştia numele real. De altfel, nici nu aveau intenţia să se întâlnească, pentru că asta ar fi distrus totul, nu-i aşa?

— Am sunat pentru că am aflat ceva pentru tine, Sci. Este doar un zvon. Nu-l pot confirma. Este vorba despre un program *spybot*[67] wireless care îşi are originea în Statele Unite. Acesta permite ca utilizatorul să prindă semnalul unui anume telefon mobil şi să îl doneze. Fără să poată fi detectat.

Sci a simţit cum inima îi pompează nu sânge, ci un aleluia pur, lichid. Deseori îşi imaginase un astfel de program, iar acum Kat îi spunea că şi exista.

— Povesteşte-mi tot, Kat, dulcea mea fată.

Trixie maimuţa a ţipat, şi-a aruncat gustarea şi a alergat de-a lungul frânghiei. A făcut un salt pe umărul lui Sci, unde s-a

ghemuit şi a murmurat ceva de neînţeles spre imaginea lui Kat de pe ecran.

— Bună, frumoasă Trixie… Oricum, programul ăsta îmi suna cunoscut, Sci, aşa că am urmărit unul diferit care are deja câţiva ani, dar poartă aceeaşi semnătură. Programul acela era creat de un jucător numit Morbid. Iubitule, te rog, nu considera asta mai mult decât este. Adică, o presupunere a unui om educat, dar care a fost întemeiată pe un zvon. Cu toate acestea, am căutat *peste tot.*

— Kat, n-am cuvinte să-ţi mulţumesc. Ăsta e cel mai apropiat lucru de găsirea unui indiciu.

— Trebuie să plec în câteva minute, a spus femeia. Dar am suficient timp să…

Kat a început să se descheie la bluză, în vreme ce din boxe se revărsa o melodie elaborată cu un ritm vibrant. Gândurile lui Sci despre programul spy s-au retras imediat undeva într-un cotlon al minţii. S-a ridicat să o încuie pe Trixie în cuşcă, apoi s-a întors la Kit-Kat.

Femeia foarte solidă şi foarte drăguţă şi-a scos o agrafa din părul blond şi des şi a început să se dezbrace.

— Spune-mi, iubitul meu, ce vrei în seara asta, a spus ea. Apoi, voi face întocmai.

Capitolul 61

Mai târziu în aceeaşi seară, Sci stătea în umbra rechinului fioros şi nemaipomenit, cu degetele pe tastatură şi ochii pe ecran.

De când se deconectase de Kit-Kat, căutase întruna numele Morbid prin browser, descoperind două trupe trash, Morbid Angel şi Morbid Death, plus cuvântul *morbiditate* în toate combinaţiile posibile şi imposibile.

Când a epuizat Google şi Bing, a trecut la forumul de discuţii pentru pasionaţii de calculatoare, căutând informaţii despre un program spybot care clona telefoane mobile wireless şi despre un programator numit Morbid.

Deşi a scotocit cu îndârjire prin toate forumurile la care se abonase, căutarea a fost în van. De asemenea, i-a trimis un mesaj electronic bunului său prieten, Darren, în India. Darren lucra pentru un furnizor important de internet şi a răspuns la mesajul lui Sci cu linkuri la siteuri exclusiviste la care aveau acces doar profesionişti de cel mai înalt nivel. De asemenea, Darren i-a trimis lui Sci şi ID-urile lui cu parolele respective.

Sci a făcut cafea şi apoi a pornit după pradă prin cotloanele ascunse ale internetului. A avut noroc pe o platformă de jocuri pentru experţi de care nici nu ştiuse măcar că exista, iar lucrul în sine era o noutate. A dat de numele Morbid într-o serie de mesaje recente, printre care şi unul care spunea: „Morbid cel Mare a ieşit în stradă. Se zvoneşte că este un pion-cheie într-un joc de luptă care în viaţa reală se numeşte Noaptea Monştrilor”.

Sci s-a prins efectiv de scaun, cuprins de emoţie, dar şi speriat în acelaşi timp că acest indiciu ar putea să nu ducă nicăieri de fapt. *Acesta* era motivul pentru care Private era cea mai bună agenţie – cei de la Private aveau cele mai bune resurse, nu erau restricţionaţi aşa cum erau cei de la poliţie şi acţionau cu propriul simţ de dreptate.

Folosind ID-ul prietenului său, Sci a postat o întrebare despre Noaptea Monştrilor şi a primit imediat un mesaj de la un membru care a crezut că vorbea cu Darren.

— Darren, omule! Să-ţi spun ceva. Noaptea Monştrilor este sinistră de-a dreptul, este ieşită din comun. Duce fantezia la un nou nivel – viaţă reală.

— Cum de ştii toate astea?

— Un jucător numit Scylla a postat de vreo două ori pe *Extreme Combat.* Zice că a fost recrutat în timp ce juca. Ar putea fi o aiureală totuşi. Am încercat să mă infiltrez. N-am primit niciodată răspuns.

— Aud pentru prima dată de asta, a replicat Sci luat drept Darren.

— Pentru că trăieşti în temniţa aia din Mumbai. LOL[68]. În majoritatea locurilor, crima nu este un joc. Chiar aşa stând lucrurile, cred că Scylla era drogat când a scris mesajul ăla.

Sci a salvat la preferinţe site-ul, presupunând că da, Scylla *era* într-adevăr drogat. Ca mulţi jucători dependenţi, nu mai separa viaţa reală de cea virtuală – sau chiar nu mai ştia diferenţa. El începuse să fie numele lui de utilizator, invizibil şi invincibil.

Sci a cercetat platforma jucătorilor *Extreme Combat* până când a găsit un mesaj de la Scylla. „Jocul nostru este războinici versus târfe", scrisese el. „Veniţi sâmbătă noaptea, gândiţi-vă la mine!"

O serie ulterioară de mesaje era începută de un membru numit Trojan: „Sâmbătă *petrece.* Duminică *plăteşte.* Scylla a zburat de pe propria terasă. Să zbori este simplu. Greu este să te loveşti de caldarâm".

Sci a deschis paginile din site cu profilul utilizatorului şi a aflat că Scylla trecuse în dreptul numelui Jason, iar ca adresă, Los Angeles.

Era ora patru dimineaţa când un administrator al platformei a observat că „Darren" folosea o adresă IP neaprobată şi i-a blocat accesul lui Sci.

Acesta şi-a făcut o altă cafea. Degetele îi erau înţepenite, iar mâinile îi tremurau.

Şi-a făcut mâinile căuş şi a apucat cana ţinând-o strâns până când degetele i s-au relaxat şi apoi a căutat un site de ştiri respectabil care să relateze despre un bărbat numit Jason care căzuse de pe o terasă din Los Angeles în noaptea în care Marguerite Esperanza fusese omorâtă.

A găsit un articol în varianta online a ziarului *Times*, l-a citit de două ori şi apoi a sunat-o pe Mo-bot.

Ea a mârâit la el.

— Mă înnebunesc după apelurile telefonice venite la ore târzii din noapte, Sci. Mai ales după ce mi-am prins sânii ca într-un sandvici la mamografie.

Sci i-a povestit despre ceea ce descoperise, iar ea a ascultat până la capăt înainte de a spune:

— Prin urmare, cine este acest Morbid? Eu sunt gata de atac. Îl sun pe Jack.

— Lasă-l să doarmă. Cred că problema asta poate să aştepte până dimineaţă.

Capitolul 62

Am ridicat telefonul, am urlat în el *„Nu încă!”* şi apoi, l-am aruncat înapoi pe noptieră.

Visam cum mă uitam cu ochii larg deschişi la acel CH-46 doborât. Mă aflam în cală. Aproape că reuşeam să-mi *percep* subconştientul şi să iau o hotărâre în legătură cu pasul următor.

Acum, visul se făcuse nevăzut.

Despre ce era vorba?

Ce hotărâre luasem?

Telefonul a sunat din nou. Insuportabilul meu apelant care mă ameninţa cu moartea nu revenise *niciodată* cu un alt apel odată ce îi răspundeam şi închideam.

De data asta, m-am uitat la ecran. Era Sci.

— Am un indiciu în cazul „Şcolăriţa”, a spus el.

Capitolul 63

Jumătate de oră mai târziu, eram la Starbucks împreună cu Sci şi beam un Vivanno de portocale şi mango. El purta pantaloni de pijama evazaţi, albaştri şi imprimaţi cu feţe zâmbitoare, plus un tricou *Life Is Good*[69] cu o inimă roz pe mijlocul pieptului. Părul îi era turtit şi luase forma unui castron din cauza căştii de motociclist. L-aş fi luat peste picior din pricina ţinutei, dar eram încă istovit, iar el era cât se poate de serios.

Mi-am agitat sucul de fructe pasate cu un pai şi am încercat să mă concentrez asupra lucrurilor care îl preocupau.

— Treaba este că, mi-a spus Sci, un tip pe nume Jason a dat ortul popii de pe propria terasă exact după ce Esperanza a fost găsită moartă. Conform LAPD, a fost sinucidere.

— Jason ăsta este programator?

— Lucrează în relaţii publice. *Lucra.*

— Nu pricep. Explică-mi din nou care e legătura.

Sci a oftat. Ştia că nu eram ca el. Ştiu să mă descurc cu un computer, dar nu sunt vreun expert.

— Fii atent, a încercat el să mă lămurească, luând într-o mână un borcan cu praf de scorţişoară, iar în cealaltă, unul cu pudră de ciocolată.

— Scorţişoara este un program wireless care poate clona telefoanele mobile, trimite şi primi mesaje, bine? Ciocolata este un joc de luptă – în viaţa reală. Se numeşte Noaptea Monştrilor.

Sci a ciocnit cele două shakere şi a spus:

— Ce au aceste două articole în comun este un jucător care foloseşte ID-ul Morbid.

— Explică-mi din nou partea legată de jocurile pe computer.

— Majoritatea celor cu adevărat îndrăgite sunt jocurile de război. Mo-bot joacă unul dintre ele. *World of Warcraft*[70] Este un MMORPG[71], un foarte cunoscut joc de simulare online cu jucători multipli, care se desfăşoară douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru pe toată planeta. Are unsprezece milioane de jucători pe lună.

— Jocuri de război pe computer! Crede-mă, asta trebuie să fie mai grozav decât în realitate.

— Cea mai mare parte a acestor jocuri vizează războaiele mari. Jucătorii dau frâu liber imaginaţiei şi iau în stăpânire ţări sau planete. Acţiunea se petrece în trecut, prezent sau viitor. Participarea creează dependenţă, dependenţă la modul cel mai serios cu putinţă. Ai senzaţia că e real. Înţelegi asta? M-ai urmărit până acum?

— Da, am răspuns.

— Câteva jocuri sunt individuale, iar jucătorii luptă precum samuraii sau războinicii romani. Uneori, au coechipieri sau aliaţi, tovarăşi de arme, cum ar veni.

— Ştiu că asta duce undeva, Sci, că altfel nu m-ai fi sunat la ora cinci şi jumătate dimineaţa.

— Eşti atent la mine, bine, Jack? Eu nu am dormit deloc.

— Sunt atent. Sunt aici.

— Perfect. Imaginează-ţi un jucător al cărui nume de utilizator este Scylla, care se laudă că joacă un joc de luptă în viaţa reală, denumit Noaptea Monştrilor, şi pe care îl prezintă sub numele de „războinici versus târfe”.

— În viaţa reală.

— Bravo, Jack. Şi în noaptea în care Marguerite Esperanza a fost omorâtă, Scylla – al cărui nume real este Jason – a făcut săritura îngerului de pe propria terasă. Am găsit o poveste în *Times* online. Un bărbat pe nume Jason Pilser s-a sinucis în noaptea aceea.

— Să recapitulăm, am spus eu, un programator care foloseşte numele Morbid a creat un program de donare wireless cu ajutorul căruia intră în telefoanele mobile ale oamenilor.

— Aşa sugerează dovezile.

— Şi este şi el jucător în acest joc de luptă offline numit Noaptea Monştrilor, nu?

— Offline. Foarte bine, a spus Sci.

Am ridicat borcănaşul cu scorţişoară şj am adăugat:

— Iar un tip purtând numele de Scylla, în realitate Jason Pilser, individul de la relaţii publice, era şi el jucător de Noaptea Monştrilor, iar sâmbătă noaptea, acesta s-a sinucis…

— Asta-i ceea ce am înţeles, Jack. N-am pus încă totul cap la cap, dar parcă povestea asta începe să prindă contur. Sunt prea multe legături ca să fie simple coincidenţe. Chiar şi mort, Jason Pilser este un indiciu cu picioare. Cred că ne apropiem foarte tare.

— Aşadar – *fii atent!*

— Fii foarte atent.

Capitolul 64

Am început să fiu foarte atent chiar de acolo, din blocul de apartamente de pe Burton Way, Beverly Hills, unde se afla şi locuinţa lui Jason Pilser. Este ceva neobişnuit să găseşti şiruri de blocuri exclusiviste în Beverly Hills, dar această stradă era o excepţie.

Clădirile de pe această parte a bulevardului Burton aveau terase şi ofereau o priveliştе încântătoare asupra dealurilor.

Am numărat până la balconul de la etajul al şaselea. Uşile glisante erau închise în spatele zidului terasei.

— De ce crezi că a sărit Jason Pilser? l-am întrebat pe Sci.

— Remuşcarea, poate? Nu, mă îndoiesc.

În ultimele câteva ore reuşisem să adun ceva informaţii despre Pilser. Avea douăzeci şi patru de ani şi era reprezentant de vânzări la o firmă importantă de relaţii publice. Câştigase probabil cincizeci de mii de dolari pe an, destul de bine pentru un tip tânăr, în vremurile astea dificile, dar nu genul de venit care să-ţi permită să locuieşti la această adresă. Am presimţit un „cont de economii" sau poate nişte părinţi bogaţi şi divorţaţi.

În timp ce meditam asupra acestui subiect s-a auzit un scârţâit de cauciucuri şi am văzut maşina lui Bobby Petino oprindu-se la bordură. Bobby a coborât în costumul său de mătase neagră de trei mii de dolari şi a pus sub ştergătorul de parbriz o carte de vizită pe care scria că se afla acolo în calitate oficială.

Ne-a salutat pe mine şi pe Sci, a fixat alarma la maşină şi a spus:

— În sfârşit, un indiciu grozav de bun. Frumoasă treabă, Sci! Jack, ce a spus Justine despre toate astea?

— Ea lucrează la caz dintr-o altă perspectivă. Oricum, acoperim cât putem.

— În regulă. Încep să mă simt optimist, firеşte, cu moderaţie, a spus Petino. Simt aşa o gâdilătură în urechile mele supradimensionate.

Am urmat urechile lui Bobby traversând holul pavat cu marmură neagră spre biroul persoanei care asigura paza şi pe care trona un buchet uriaş de flori exotice, făcut cu mare pricepere. Petino ne-a prezentat pe toţi portarului, Sam Williams, un bărbat între două vârste care purta uniformă, apoi i-a arătat mandatul.

— A fost cineva în apartamentul domnului Pilser în afară de poliţie? l-a întrebat Petino pe Williams.

— Doamna Costella, de la 6-A, şi-a recuperat ficusul. Mi s-a spus să încui după asta şi să o aştept pe mama domnului

Pilser să sosească de la Vancouver.

— L-ai văzut cumva pe Jason Pilser în noaptea în care a murit? am întrebat.

— Deloc. Era acasă când am sosit eu. Am trimis sus un băiat care livrează marfa de la drogherie şi, pe la unsprezece, domnul Pilser a sunat să spună că aştepta nişte prieteni.

— Prietenii lui Pilser, am îngânat. A pomenit vreun nume? I-ai văzut?

— Nu. A spus doar „prieteni". Şi cred că au venit după ce s-a terminat schimbul meu, la miezul nopţii.

Nu este nimeni de serviciu până la venirea lui Ralph la şase dimineaţa.

— Aveţi camere de supraveghere? am întrebat.

— Cea de acolo. Are un ciclu de patruzeci şi opt de ore, ceea ce înseamnă că a înregistrat deja peste sâmbătă noaptea. Dar despre ce este vorba, vă deranjează să-mi spuneţi? Credeţi că nu a fost sinucidere?

— Mulţumesc pentru ajutor, i-a tăiat-o Bobby lui Williams. S-ar putea să dorim să discutăm cu tine din nou când vom reveni.

Portarul a dat din cap aprobator.

— Ştiţi unde să mă găsiţi.

Eu m-am gândit la o nouă întrebare:

— Domnule Williams, între noi fie vorba, care era părerea dumitale despre Jason Pilser?

El a încuviinţat din cap şi apoi a spus pe o voce joasă:

— Un nemernic. Foarte mare.

Am discutat cu Bobby în timp ce mergeam spre lift.

— Îţi propun să pregăteşti terenul pentru ca Private să percheziţioneze apartamentul lui Pilser. Dacă le dau drumul lui Sci şi echipei lui, vom avea totul procesat până la ora asta mâine, iar tu vei avea un raport la îndemână până la sfârşitul zilei.

— Consideră ca şi rezolvat, a spus Bobby. Hai să aflăm de ce era capabil nemernicul ăsta.

Capitolul 65

Ca pilot de elicopter şi puşcaş marin, fusesem antrenat să am o privire ageră şi încă mă mai puteam baza pe ea. Am făcut fotografii cu unghi larg de cuprindere, dar şi prim-planuri cu apartamentul lui Jason Pilser, începând cu holul şi ferindu-mă din calea lui Sci cu grijă să nu distrug dovezile, în caz că în acel apartament se comisese o crimă.

Doctorul Sci era tăcut când lucra. El şi oamenii lui îşi vorbeau lapidar, în timp ce foloseau echipamentul nostru de expertiză criminalistică de ultimă generaţie, care costase o avere, dar îşi merita fiecare bănuţ. Din locul unde stăteam, nimic nu părea deranjat, ceea ce putea însemna ceva.

Când Sci mi-a spus că era posibil, l-am urmat din cameră în cameră prin apartamentul simplu cu un dormitor modern mobilat.

Canapeaua şi pernele de la fotoliu erau ordonate, în chiuvetă nu erau pahare, patul era făcut, dulapul din dormitor se afla într-o ordine pretenţioasă. Şi n-am văzut nici vreun bilet lăsat de sinucigaş.

Am observat un sacou aşezat pe un suport de haine din dormitor. Pe chiuveta din baie am găsit o rolă de bandaje şi iod.

— Medicul legist a spus că în stomacul lui era un amestec de nuci, două martini şi analgezice, a spus Sci. Poate că a luat cina cu prietenii lui. Sau cu ucigaşii lui, mi-a spus Sci. Urmele de julituri de pe abdomenul lui s-au potrivit întocmai cu sângele şi pielea de pe zidul terasei. A alunecat peste acest zid – ceea ce este puţin probabil sau cel puţin neobişnuit.

— Sau a fost împins peste, cu ridicări repetate până când a ajuns în aer, m-am gândit. Mi se pare mult mai verosimil.

— Avem câteva amprente, i-a spus din hol asistenta de laborator Karen Pasquale lui Sci. Trei seturi deocamdată.

— Excelent, a răspuns el. Acum, unde îi este computerul?

— N-o fi ăla? am întrebat eu, arătând spre servieta aproape invizibilă în întuneric, înghesuită între scaunul biroului şi perete.

Sci a ridicat geanta cu mâinile înmănuşate, a pus-o pe birou şi i-a desfăcut cu zgomot încuietorile.

Servieta s-a deschis brusc.

Deasupra laptopului era o cravată. În buzunarul lateral se afla un teanc de hârtii.

Plus un telefon mobil.

— Ăsta mă va ţine ocupat, a spus Sci. Încă o noapte de nesomn.

— Te deranjează dacă arunci o privire la telefon acum? am întrebat eu.

— Deloc.

Sci a deschis telefonul şi a observat:

— Bateria e aproape dusă, dar voi face o încercare.

Am rămas în spatele lui Sci, uitându-mă peste umărul lui cum căuta printre mesaje. Deodată, l-am văzut înlemnind.

— Sci?

S-a întors şi mi-a arătat pe telefonul lui Pilser textul unui mesaj care fusese primit miercurea trecută. Era scurt şi la obiect.

„Începe Noaptea Monştrilor, Scylla. Pregăteşte-te. E rândul tău.”

Era semnat de cineva care folosea numele Steemeleena.

— Stai aşa, i-am spus eu lui Sci. N-ar putea să fie de la Morbid? El este legătura, nu? Cine este Steemeleena?

Sci şi-a mişcat maxilarul în tăcere de câteva ori şi apoi a mormăit:

— Cine este Steemeleena? Oricât de genial aş fi, mă văd nevoit să revin asupra acestei chestiuni.

Capitolul 66

Exclusivistul şi astronomic de scumpul centru de reabilitare a persoanelor dependente de droguri, unde era internat Tommy, se numea Blue Skies[72] – probabil găselniţa plină de speranţă a vreunui specialist în marketing.

Complexul se găsea în Brentwood, la nord de Sunset şi se întindea pe o suprafaţă de vreo cincizeci de mii de metri pătraţi, oferind o perspectivă extraordinar de detaliată asupra munţilor Santa Monica. Din biroul administraţiei te puteai uita spre canion să vezi oamenii călărindu-şi caii la trap pe potecile care le traversau terenurile forestiere din spatele caselor.

Nu-l mai văzusem pe Tommy de când îl lăsasem la Blue Skies, iar acum aveam obligaţia morală să mă asigur că se simţea bine acolo.

L-am găsit pe un şezlong la marginea piscinei. Purta un slip albastru-verzui sub un halat de baie alb şi pufos.

Arăta sănătos şi bronzat. Oarecum liniştit. Odihna îi prindea bine. În orice caz, aşa speram.

Când umbra mea l-a acoperit, m-a privit cu ochii întredeschişi, improvizând o vizieră cu mâna, şi mi-a spus:

— Să nu-ţi imaginezi că îţi mulţumesc pentru asta, frate. Tocmai mă întrebam cum naiba să evadez îmbrăcat doar într-un halat de baie.

M-am aşezat pe şezlongul alăturat.

— Vrei să-mi mulţumeşti pentru că am mers la Carmine Noccia şi i-am dat un cec pentru şase sute de mii de dolari?

— Sigur! Mulţumesc!

— Este un împrumut, Tommy. Ca să ştii! Şi nu i-am spus lui Annie că Mafia era cât pe ce să-ţi transforme maşina într-o bombă. Sau să-ţi arunce casa în aer.

— Nu te doare niciodată capul? Cu aura aia care-ţi stă tot timpul în jurul urechilor.

— De fapt, da. Ar trebui să mă laşi să fiu măcar o dată geamănul rău. Mi-ar plăcea.

— Unchiul Fred a fost aici, mi-a spus Tommy. M-a anunţat că mă aşteaptă ceva grozav – dacă o să mă port frumos.

— La o adică, ce problemă ai tu cu Fred? N-am înţeles niciodată.

— Când eram puşti, şi-a băgat mâna în pantalonii mei scurţi. Şi mi-a frecat cuculeţul.

— Să te ia naiba, Tom!

— Vorbesc serios! Jur în faţa lui Dumnezeu, Jack! Pe ochii mamei noastre!

M-am ridicat, l-am apucat pe Tommy de reverele halatului şi i-am tras una în falcă de mi-au scârţâit oasele de la mână.

Şezlongul s-a răsturnat în timp ce Tommy a căzut grămadă.

Un tip robust într-un trening alb, care urmărise scena de pe partea cealaltă a piscinei, a luat-o la fugă spre noi.

Tommy a ridicat o mână, indicând că situaţia era sub control. S-a ridicat înecându-se cu hohotele de râs.

— Eşti al naibii de blând, Jack. Ademeneşti cu momeala şi sari din apă direct în barcă. Ia mai lasă-mă! O să-ţi murdăreşti aripile!

— Retrage-ţi cuvintele!

— De acord. Mi le retrag. Poate că a fost tata cel care m-a molestat. Sau poate tu?

— Cum te poţi suporta? l-am întrebat.

— Grăsanul de Fred ţi-a spus despre datoria mea, nu?

Încheieturile îmi tremurau.

— Mă bucur întotdeauna să ne vedem, Tommy. Ai grijă de tine!

— Pa-pa, Jacko.

Tommy încă mai râdea în hohote când şi-a îndreptat şezlongul.

M-am întors la sediul administraţiei şi am plătit factura lui Tommy pentru restul lunii. Fata din spatele biroului era foarte drăguţă şi m-a întrebat cum se simţea fratele meu. N-am fost în stare să-i spun o vorbă. I-am dat doar cartea mea de credit şi, după ce a rezolvat cu plata, am plecat fără să mă mai uit în urmă.

Să-ţi urăşti propriul frate este un lucru foarte greu de înţeles.

Capitolul 67

M-am oprit acasă să-mi schimb aripile şi să-mi lustruiesc aura. Apoi, am plecat cu maşina în Beverly Hills.

Aveam nevoie de un moment doar pentru sufletul meu, aşa că am mers la Mastros, unul dintre cele mai bune restaurante de la vest de Kansas City. Ambianţa de aici era retro şi romantică şi nu doar pentru că cineva cânta la pian *My Way.*

L-am zărit pe Joseph Ricci într-un colţ, angajat într-o discuţie cu Frank Mosconi. Ei nu m-au observat. I-am spus şefului de sală că doream o masă liniştită la etajul al doilea şi, după ce m-am aşezat, am comandat un cocteil de whisky şi am studiat meniul cu extravaganta carne de vită de cea mai bună calitate pentru care restaurantul era recunoscut pe drept.

Alcoolul, de asemenea de cea mai bună calitate, mă liniştea. Îmi adusesem cu mine o carte, o ediţie de buzunar cam obosită a romanului *Me Talk Pretty One Day,* de umoristul David Sedaris, un scriitor brutal de onest şi amuzant cât să râzi în hohote, a cărui viaţă de familie pare să fi fost cel puţin la fel de răvăşită ca a mea.

Nici nu mă aşezasem bine, când am primit un telefon de la directorul biroului nostru din Londra. I-am comunicat opţiunea mea pentru funcţia de director adjunct şi apoi m-am întors la carte.

Începeam să mă simt ca un prinţ, ca unul dintre puţinii privilegiaţi ai sorţii. Nu mi-am ridicat ochii de pe carte până când antricotul de vită cu garnitură de rapini[73] nu s-a arătat pe masă.

Odată ce am pus cartea jos, mintea a început să revină în lumea reală.

M-am gândit la fratele meu, mai mare decât mine cu doar trei minute, atât de asemănător cu tata că îl antipatizam tocmai pentru asta. Tommy era, fără nicio îndoială, la fel de narcisist cum fusese tata, la fel de arogant şi se simţea la fel de îndreptăţit să facă numai ceea ce voia. Nu cred însă că fusese întotdeauna aşa.

Am fost inseparabili de la grupa mică de grădiniţă până în clasa a noua. Îmi amintesc chiar că aveam anumite semne cu mâna şi cuvinte secrete. Ne faceam confidenţe, ne apăram unul pe celălalt şi ne obţinuserăm centurile negre în aceeaşi zi. Şi, după aceea, tatăl nostru a început să ne stârnească unul împotriva celuilalt. Am devenit competitivi şi totul s-a schimbat.

În mod limpede, tata îl preferase pe fiul care îi purta numele şi împărtăşea aceeaşi părere cinică despre lume. Eu eram mai atras de unchiul Fred. În timp, Tom a devenit crud cu mama, la

fel cum era şi tata. Eu am încercat să o protejez şi, după asta, eu şi Tom am devenit adevăraţi duşmani.

Chelnerul mi-a întrerupt gândurile şi m-a întrebat dacă mai doream încă un pahar. I-am răspuns afirmativ.

Un cuplu a intrat în restaurant şi s-a aşezat la masa de lângă mine. Erau la prima întâlnire, se vedea. Cei doi au schimbat o privire sugestivă care spunea că tot ce vedeau unul în celălalt era fascinant şi că, mai mult ca sigur, aveau să termine seara aceea în pat.

Am mai băut un pic şi gândurile mi s-au îndreptat spre Colleen. I-ar fi plăcut acest restaurant. M-am gândit să o duc la casa pe care cândva o împărţisem cu Justine. Nu o dusesem niciodată acolo pe Colleen ca să rămână peste noapte. Eram încă foarte confuz. O plăceam pe Colleen foarte mult şi nu voiam să o rănesc, deşi ştiam că uneori o faceam.

Îi spusesem că locuinţa mea nu era în întregime sigură şi că descoperisem că era mult mai relaxant să petrec noaptea în cuibuşorul plăcut unde locuia ea. Colleen ştia că o ţineam la distanţă, dar accepta, sperând că aveam să mă schimb, ceea ce doar îmi înmulţea vina, dar şi confuzia în legătură cu ceea ce ar trebui să se întâmple cu noi doi.

Aveam mâna pe telefon. Am început să formez numărul lui Colleen, apoi, am închis încet şi am băut restul paharului. Nu eram cinstit cu ea. Aveam de gând să pun capăt acestei legături, dar nu-mi puteam imagina cum aveam să-i produc atâta durere şi, pe deasupra, să o şi pierd.

Am achitat nota de plată, am lăsat un bacşiş generos şi am pornit la drum reflectând. *Du-te naibii*, *Jack!*

Capitolul 68

Justine nu-şi putea scoate din minte cazul „Şcolăriţa”, chiar dacă îşi dorea asta cu disperare.

În clipa aceea, asociata mea se deplasa pe un coridor neprietenos, dotat cu instalaţii fluorescente. Când a ajuns în dreptul uşii pe care scria 301, s-a oprit şi a intrat. Agentul Charlotte Murphy ocupa unul dintre cele patru locuri din încăperea spaţioasă, cu pereţii pătaţi de inundaţii, dintr-o aripă dosită a secţiei de poliţie, locul unde crime nerezolvate vieţuiau şi mureau.

— Charlotte, s-a prezentat agentul, strângându-i mâna lui Justine.

Charlotte Murphy purta pantaloni bărbăteşti bleumarin şi o cămaşă cu gulerul răsfrânt. O insignă aurie îi atârna la gât. Expresia ei era a unui om prudent, dar severitatea era compensată de ochii albaştri, extraordinar de frumoşi, şi de un zâmbet atrăgător.

Murphy a prezentat-o pe Justine colegilor ei şi apoi i-a oferit un scaun.

— Am avut câteva ore să aduc lucrurile personale ale lui Wendy Borman de la arhivă. Vrei să te uiţi mai întâi la dosarul de caz? Nu te grăbi! Am o mulţime de alte cazuri disperate de rezolvat.

Agentul Murphy a împins către Justine un caiet gros cu trei găuri pentru arhivare.

Justine s-a grăbit să îl deschidă, hotărâtă să cerceteze totul în amănunt ca să nu piardă nimic.

Paginile erau plicuri de hârtie pergamentată, al căror conţinut era catalogat şi aşezat în ordine cronologică.

Primele câteva pagini erau fotografii cu Wendy Borman care zăcea moartă pe aleea de lângă Hyperion, la mare distanţă de locul unde fusese găsit trupul lui Connie Yu. Fata avea toate hainele pe ea, părul ud fleaşcă şi braţul stâng ascuns sub o grămadă de saci de gunoi.

După fotografii, urmau schiţe de la locul crimei şi o fotocopie a unui raport de şapte pagini întocmit de medicul legist. Cauza morţii: strangulare manuală.

După asta, veneau transcrieri ale observaţiilor făcute de agentul Bruno, pagini capsate împreună şi băgate într-un singur plic, urmate de reproducerea interviului cu unicul martor al tragediei, Christine Castiglia, în vârstă de unsprezece ani.

Mai departe, Justine s-a uitat peste lista cu obiectele personale furate şi o prezentare a conţinutului rucsacului lui

Wendy Borman. Mai fusese însuşită o bijuterie artizanală, un lănţişor de aur cu o amuletă tot de aur, în formă de stea.

Către finalul dosarului se găsea o fotografie cu Wendy Borman purtând acel lănţişor în timpul vieţii. Stătea aşezată între părinţii ei. Era deja mai înaltă decât ei şi îşi întinsese braţele cuprinzându-i pe cei doi pe după umeri. Wendy fusese o fată zâmbitoare, cu părul blond şi o constituţie atletică. Avea aerul că moartea n-ar fi ajuns-o niciodată. Foarte trist!

— Sunt gata pentru cutia cu probe, a anunţat Justine. În orice caz, aşa cred.

Agentul Murphy i-a oferit lui Justine mănuşi de latex şi pe urmă a folosit un briceag ca să taie banda roşie care înconjura cutia simplă de carton. Poliţista a înlăturat capacul şi a ridicat o pungă mare de hârtie de pe care a tăiat sigiliul.

Justine s-a simţit cuprinsă de un val de adrenalină şi o stare de agitaţie generată de o presimţire optimistă pe care nu o putea controla. Exact acesta era sentimentul care o făcuse să pătrundă în medicina legală şi să devină expertă în domeniu.

Poate că probele din cutie aveau să-l deconspire pe criminal.

Justine a băgat mâna în pungă şi a scos o pereche de jeanşi stretch, mărimea treizeci şi şase, şi un top de jerseu împletit, albastru-deschis, cu o răscroială adâncă la gât.

A mai vârât o dată mâna în pungă şi a scos o pereche de adidaşi Nike şi o pereche de şosete albastru-deschis.

A împrăştiat îmbrăcămintea, examinând locurile unde fuseseră tăiate mostre de către laboratorul criminalistic din Los Angeles.

— Presupun că sângele aparţinea victimei.

Murphy a dat din cap aprobator.

— Trebuie să împrumut hainele, a spus Justine.

— Comisarul Fescoe şi procurorul Petino au aprobat deja eliberarea lor, a venit răspunsul lui Murphy. Iar tu eşti omul indicat.

Poliţista a împins un formular spre Justine şi i-a dat un stilou.

— Braţul stâng al lui Wendy, a spus Murphy. Era sub nişte saci cu gunoi. Ploaia nu a udat mâneca. Poate ar fi bine ca laboratorul tău să arunce o privire. Tehnologia este mult mai avansată acum. Mai ales la un laborator ca al vostru, de la Private.

— Să nu ne pierdem speranţa, a zis Justine.

— Şi să-l prindem pe nenorocit, a adăugat detectivul Murphy, zâmbind din nou, dar arătându-i lui Justine în acelaşi timp cât de dură şi neînduplecată era.

Capitolul 69

— Îţi aminteşti de cazul Wendy Borman? a întrebat Justine.

Aerul mirosea a peşte prăjit, a ceapă prăjită şi a cartofi prăjiţi. Justine stătea la o masă mică, pătrată, vizavi de Christine Castiglia, în cantina liceului Belmont. Singura martoră la răpirea lui Wendy Borman avea acum şaisprezece ani. Era o minionă care stătea cu braţele încrucişate uitându-se la Justine cu ochi mari, pe jumătate ascunşi de bretonul şaten şi des.

Nu trebuia să fii psiholog ca să înţelegi că lui Christine îi era teamă. Justine ştia să fie cu băgare de seamă, deşi nici ea nu se simţea foarte sigură. Dorea însă cu disperare ca fata să-i spună ceva care putea să conducă spre ucigaşul din cazul „Şcolăriţa" înainte ca acesta să lovească din nou.

— Aveam doar unsprezece ani când s-a întâmplat, a spus Christine. Ştii asta, nu?

— Ştiu, a răspuns Justine, învârtind un pai în ceaşca ei de plastic cu gheaţă şi cola dietetică. Poţi să-mi spui ce ai văzut, totuşi? Trebuie să o aud de la tine.

— Crezi că tot băieţii aceia – presupun că acum sunt bărbaţi – le-au omorât pe fetele de pe aici?

Cineva a scăpat fără să vrea un lighean cu vase în spatele meselor pe care se aflau tăvile cu mâncare caldă. Un zăngănit înfiorător şi exasperant.

Justine a aşteptat să treacă aplauzele copiilor înainte de a continua:

— Este posibil. Între Wendy Borman şi Kayla Brooks a fost o pauză de trei ani. De aceea nimeni nu s-a gândit să facă o legătură între ele. Şi tot din acest motiv este foarte importantă scena la care tu ai fost martoră. Dacă Wendy Borman a fost prima lor crimă, atunci se prea poate ca ei să fi făcut o greşeală.

— Era o furgonetă neagră uni, a spus Christine. S-a oprit într-o intersecţie de lângă Hyperion şi, când m-am uitat din nou, doi tipi o apucaseră brusc pe fata asta. Cred că le-a luat doar o secundă. Iar ea se zbătea sau ceva de genul ăsta. Tipii au aruncat-o în furgonetă, unul dintre ei a urcat pe locul şoferului şi au plecat. Am povestit poliţiei cum arăta şoferul.

— Wendy Borman a fost ucisă cu un pistol cu electroşocuri, a spus Justine. De-asta se zbătea, aşa cum ai văzut tu. Mama ta nu a văzut nimic?

Christine a clătinat din cap.

— Nu eram sigură de ceea ce văzusem. Ar fi putut fi o reclamă care mi se strecurase printre gânduri – atât de repede s-a derulat totul. Am îngheţat, iar când mama s-a întors să vadă

la ce mă uitam, furgonetă dispăruse. Nu m-a crezut – sau nu a vrut să mă creadă. Dar când s-a dat şi la TV, a sunat în cele din urmă la poliţie. Mama i-a crezut pe cei de la televiziune, dar nu şi pe mine.

Copiii treceau pe lângă masă, privind fix la femeia îmbrăcată în taior, care avea o discuţie misterioasă cu o copilă de la liceul lor.

— Povesteşte-mi despre băiat – cel a cărui faţă ai zărit-o.

— În desenul care s-a făcut la poliţie, semăna cumva cu Clark Kent din filmul cu Superman. Dar nu arăta tocmai aşa. Parcă avea nasul un pic mai ascuţit. Iar urechile erau clăpăuge. Adică – da, *categoric*, erau clăpăuge.

— Ai văzut cumva numărul de pe plăcuţa de înmatriculare de la acea furgonetă? Măcar una sau două cifre ne-ar prinde bine.

Fata a făcut o pauză, privind în stânga sus, în timp ce căuta să-şi aducă aminte.

Apoi, a sunat clopoţelul, zgomotos şi strident. Copiii s-au ridicat în masă şi vreo doi dintre ei au lovit-o peste braţ pe Justine şi au dat peste servieta ei în drum spre coşurile de gunoi şi apoi spre ieşire.

— Pe geamul din spate al furgonetei era un abţibild pe care scria *Gateway*. Parcă la fel cu firma aia de computere, dar fără niciun imprimeu cu pete de vacă[74].

— Ai spus asta celor de la poliţie?

— Aşa cred. Mama s-a panicat. Nu a putut să mă ia de la poliţie pe cât de repede şi-ar fi dorit.

Justine a privit-o cu atenţie pe Christine şi, pentru o clipă, fata i-a susţinut privirea.

— Crezi că poţi desena abţibildul acela? a întrebat Justine şi i-a dat fetei PDA[75] —ul şi stylus[76]-ul.

Fata şi-a supt cu asprime buza de jos, în timp ce schiţa o formă ovală şi cuvântul *Gateway* în litere legate.

— Cred că asta este. Nu ştiu de ce îmi amintesc atât de bine, dar îmi amintesc.

Justine a privit desenul grosolan. Logoul aducea cu cel de la o şcoală privată din Santa Monica numită Gateway. Pe vremea când lucra la secţia de psihiatrie a Spitalului Municipal, trecea cu maşina pe lângă Prep[77] Gateway când ţinea conferinţe la Stateside, cunoscut sub numele de California State Hospital for the Criminally Insane[78].

Încă îşi aducea aminte foarte clar de toţi pacienţii ei, de cei care dăduseră foc la case, îşi omorâseră fraţii, îşi împuşcaseră părinţii ori luminaseră curţile şcolilor cu explozive. Fusese o muncă devastatoare şi demoralizantă care o iniţiase în privinţa

modului în care gândeau câţiva dintre cei mai odioşi oameni de pe pământ.

Justine se gândise atunci la contrastul dintre Stateside şi Gateway Prep, aflate la doar un kilometru şi jumătate distanţă din punct de vedere geografic, două lumi cum nu se poate mai diferite din toate celelalte puncte de vedere. Acum se gândea la abţibildul cu înscrisul Gateway.

În dosarul lui Wendy Borman nu exista nicio menţiune despre cuvântul acesta.

Chestia cu abţibildul era o noutate. Trăsăturile faciale erau o noutate. Poate toate astea duceau undeva. Dacă era vorba despre aceiaşi băieţi.

Capitolul 70

Acesta era un alt motiv pentru care Private era cel mai bun loc de muncă pentru Justine sau locul ideal pentru investigarea unei crime. În laboratorul municipal o analiză ADN dura o veşnicie din pricina duratei procesului în sine, dar şi din pricina volumului mare de cazuri. La Private, avea să dureze douăzeci şi patru de ore de la bun început pentru că laboratorul criminalistic era doar al agenţiei, iar cazul lui Wendy Borman avea prioritate.

La ora patru dimineaţă, demisolul strălucea de la lumina artificială. Echipa lui Sci lucra de douăzeci şi patru de ore fără întrerupere, trecând cu pământuful peste hainele lui Wendy Borman care fuseseră depozitate în arhiva LAPD timp de cinci ani.

Îmbrăcămintea fusese împachetată corect după ce trupul fetei fusese descoperit, dar ploaia şi gunoiul contaminaseră deja probele. De la această crimă apăruseră totuşi echipament mai sensibil şi o nouă formă de culegere de probe care se numea „tuşeu ADN”.

Sci credea în finaluri fericite, iar optimismul lui îl purta pe deasupra deşertului sarcinilor repetitive, al rezultatelor neconcludente şi al constatărilor negative.

El comandase ca îmbrăcămintea lui Borman să fie periată atent cu pământuful sub mâneca stângă a cămăşii şi în cuta şosetei, locuri care nu fuseseră înmuiate de ploaie.

După ce a separat ADN-ul de substrat şi l-a copiat într-un termociclator, Sci a trecut eşantioanele printr-un instrument de mărimea şi forma unui xerox, metodă denumită electroforeză capilară. Prin această procedură, materialul era trimis printr-un capilar care separa ADN-ul cu ajutorul unei soluţii-tampon în funcţie de mărime şi sarcină electrică. Rezultatul avea să fie prezentat ca o electroforegramă, gata să fie comparată cu baza de date naţională de ADN.

Imaginea lui Kat a apărut pe unul dintre monitoarele din spaţiul de lucru al lui Sci. El a privit în direcţia ei să-i spună cum mergea treaba.

— Mai eşti cu mine, iubito?

— Ai uitat de diferenţa de fus orar, a spus ea. Mai am şi alte lucruri pe care ar trebui să le fac.

— Ca de pildă? Dă-mi un exemplu.

— Orice ar fi mai productiv, iubitule. Să-mi defragmentez hard-drive-ul. Să-mi pun în ordine chitanţele de la plata taxelor. Să iau un minunat prânz cu Helga, pe care ştii bine că o dispreţuiesc. Sci, uită-te la integrator. Ai ceva acolo!

Sci s-a uitat la documentul tipărit. Era un set de valori maxime – şi apoi *un altul. Un* miracol absolut: fuseseră identificate *două* eşantioane de la o singură sursă, ambele cu cromozomii Y.

De fapt, asta era o bombă.

Sci s-a întors cu faţa spre Kit-Kat, tot un zâmbet.

— Doi bărbaţi au atins hainele lui Wendy Borman. Îţi vine să crezi, Kat? Avem dovada. O dovadă solidă, frumoasă.

— Cred că eu îţi aduc noroc, s-a alintat Kat.

— Iubito, iubito, ce talisman eşti!

— Aşadar, să îţi fie de bine, dar voi pleca acum.

— Rămâi prin preajmă în timp ce trec profilurile prin sistem.

— Cauţi acul în carul cu fân! Şi după cum se vede treaba, carele cu fân nu se prea zăresc la orizont.

— Oricum, ne putem petrece timpul împreună, a insistat Sci. Îmi place când eşti aici cu mine.

— De acord. Hai să dansăm, arătosule, a spus Kat zâmbind.

Capitolul 71

Toată lumea de la Private era implicată în cazul „Şcolăriţa” şi toţi se interesau îndeaproape de povestea asta. Mo-bot era în cotlonul ei din laborator, la capătul holului, puţin mai încolo de Sci. Îşi personalizase spaţiul fără ferestre cu un scaun rabatabil, eşarfe care împodobeau lămpile, o succesiune de imagini reprezentându-i pe copiii ei pe monitorul din stânga ei, un acvariu cu crapi japonezi în dreapta şi tămâie care ardea permanent.

Laptopul lui Jason Pilser era deschis în faţa ei.

Mo folosea un program unic pe care chiar ea îl crease şi îl botezase „Cheia universală”. Cu ajutorul lui începuse deja să selecteze parolele lui Pilser, să-i cerceteze cu de-amănuntul hard-drive-ul şi să răscolească prin rămăşiţele creierului lui electronic.

— Am pătruns în adresa de e-mail, a strigat ea către Sci. Sunt cea mai bună! De acord, Sci?

— Eşti mama tuturor experţilor în calculatoare, Mo, a venit imediat răspunsul.

— Ai spus-o foarte bine. Urmăreşte-mă acum!

Jason Pilser fusese foarte strângător când venea vorba de comunicarea electronică. Nu ştersese nimic şi folosise câteva nume de utilizatori. Mo i-a deschis cu uşurinţă contul şi a parcurs în grabă mesajele către şi de la şefii şi colegii lui. Acestea însă nu dezvăluiau nimic, nu aveau nicio valoare şi nu duceau nicăieri, aşa că Mo a mers mai departe.

Cutia poştală pentru *Commandos of Doom* a lui Pilser era înregistrată sub numele de utilizator Atticus. Mo-bot a atacat parola, iar atacul a dat roade. Apoi, a cercetat dosarele suspectului. Pilser se folosise de „Atticus” ca să intre pe forumul de discuţii al jucătorilor şi să trimită mesaje private în timp ce devasta regate şi masacra inamici în infernul virtual al lui *Quarazizy cam 2409. Ce jeg nenorocit trebuie să fi fost individul ăsta!*

Mo a luat notă de prietenii şi duşmanii lui din *Quaraziz* şi apoi, cu cheia ei electronică universală, a accesat pagina Mybook a lui Pilser.

Pe pagina lui, Jason postase fotografii personale, făcuse cronici de film şi îşi vizitase şi spionase „prietenii” de pe Mybook. Nimic însă nu era mai sinistru decât invectiva politică. Niciun nume de utilizator nu trecea de la *Commandos of Doom* la Mybook, aşa că Mo nu a descoperit niciun indiciu că Jason Pilser fusese deprimat. *Chiar dacă era cu adevărat deprimant să-i cercetezi viaţa.*

După ce a închis dosarele de corespondenţă, Mobot a dat clic pe pictogramele din bara de instrumente a lui Pilser. Una i-a trezit curiozitatea – un fulger grafic care iradia dintr-un deget arătător şi sub care scria Scylla.

Mo-bot a dat clic pe un link şi s-a dus la o nouă pagină de web. Pilser intitulase pagina *Vieţile lui Scylla.* Era o uşă spre jurnalul personal al lui Pilser. Inima lui Mo aproape că s-a oprit în loc.

A citit repede, a dat clic pe link-uri şi apoi a descoperit o trecere între lumea virtuală şi cea reală.

S-a împins cu scaunul de lângă birou, iar acesta s-a rotit la loc. O clipă mai târziu, Mo stătea în uşa biroului lui Sci.

Acesta parcă se uita prin ea.

Ce naiba se întâmpla cu el? Nu pricepea? Dezlegase blestematul ăla de plan de asasinat. Era Sherlock Holmes-ul feminin al zilelor noastre.

— În mai puţin de o săptămână, a spus ea, urmează să fie o Noapte a Monştrilor. Mă auzi, Sci? Aşa numesc ei jocul lor ucigaş. Jason Pilser ar fi fost parte din el – dacă ar fi trăit.

— Îmi pare rău. Sunt neatent. Urmăresc ADN-ul…

— Ascultă cuvintele care îmi ies din gură, a insistat Mo. Sunt două: Monştrii Străzilor. Nenorociţii ăştia îşi spun Monştrii Străzilor. Numele lor de utilizatori sunt Morbid şi Steemeleena şi deja şi-au ales ţinta. Fata locuieşte în Silver Lake şi îşi spune Lady D. Sci, pricepi? *Peste cinci zile*, ăştia doi *o vor ucide*.

Capitolul 72

Jack sunase din timp la noul birou Private de pe Coasta de Est. Un agent principal, Diana Dicarlo, aştepta deja la poartă când Emilio Cruz a debarcat pe Aeroportul Internaţional Miami.

Instruită de CIA, Dicarlo era foarte eficientă. Ea i-a încredinţat lui Cruz o servietă cu tot ce avea nevoie: armă, echipament de supraveghere, chei de maşină şi numere de telefon ale informatorilor Private din toată South Florida. În plus, i-a comunicat lui Cruz şi unde se aflau subiecţii.

Cruz s-a cazat la Biltmore, într-o cameră chiar deasupra bărbaţilor pe care îi urmărea. Şi-a montat microfoanele şi s-a pus pe ascultat.

Mai târziu, a urmărit subiecţii de la hotel până la cluburi şi restaurante şi chiar şi atunci când au făcut pariuri pentru cursele de câini în Hialeah.

Aşadar, Emilio Cruz se afla la treabă pentru trei zile în South Beach, cea mai sclipitoare şi mai atractivă parte din vechiul Miami.

Detectivul stătea pe un zid de coral, iar plaja se întindea din faţa lui până la marginea oceanului. Era îmbrăcat astfel încât să se piardă în peisaj cu un maiou sub cămaşa descheiată, purta ochelari de soare negri, panoramici, şi părul strâns cu un elastic la ceafă.

Părea o persoană absorbită de formularul de curse cotidian, care era însă doar un element de recuzită. Cruz avea o cameră mobilă încastrată în ramele ochelarilor, care nu doar înregistra imaginile retrimise mai apoi unui satelit aflat la o oarecare distanţă, ci şi transmitea imagini şi sunet la biroul din Los Angeles.

La vreo nouă metri distanţă, chiar pe direcţia detectivului, trei bărbaţi stăteau pe o bancă. Erau cu spatele la Cruz şi feţele spre Ocean Drive.

Cei trei erau prinşi într-o conversaţie, dar privirile nu li se dezlipeau defel de fetele tatuate şi pe jumătate dezbrăcate care patinau pe trotuarul fierbinte de culoarea prunei.

Indivizii pe care îi urmărea Cruz erau Kenny Owen şi Lance Richter. Amândoi erau arbitri NFL. Owen era chel şi pistruiat. Richter era mai tânăr cu douăzeci şi cinci de ani, avea păr şaten şi des, era proaspăt bronzat şi purta un ceas Rolex grosolan, care cântărea pe puţin cinci sute de grame.

Cu cinci minute în urmă, arbitrii se întâlniseră cu Victor Spano, unul dintre locotenenţii familiei Marzullo, clanul mafiot care făcea legea în Chicago.

— *Doamne sfinte!* îi scăpase lui Cruz aproape cu voce tare.

Capitolul 73

Spano arăta proaspăt ieşit de sub duş şi îşi purta pistolul într-un toc de umăr pe sub jacheta lui albastru glaciar. El le povestea arbitrilor despre cât de bine petrecuse noaptea trecută peste drum, la Nautilus Hotel. Nu exista în America niciun oraş mai atrăgător ca Miami, nici măcar Vegas.

— Mama arăta un pic mai bine decât fata. Dar fata era mai înfocată.

Richter a ridicat din umeri nedumerit:

— Domnule Spano, nu asta e, ca să zic aşa, incest?

— Nici vorbă, a răspuns Spano. Era mama vitregă. Ce îţi imaginezi? Că sunt vreun pervers?

Toţi trei au izbucnit în râs, după care puştiul cu păr şaten a spus:

— Acum, vorbind serios, domnule Spano, hai să revenim la sarcina pe care o avem săptămâna asta. Să facă Tennessee şaptesprezece puncte la Oakland? Şaptesprezece puncte nu este deloc floare la ureche, aşa că am putea fi supuşi la presiuni.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, Lance, a spus Spano, dar ştii ce se spune. Presiunea este ceva autoindus. Voi, băieţi, sunteţi profesionişti. Nu văd nicio problemă.

Un adolescent fără adăpost, dar cu siguranţă consumator de metamfetamină, îmbrăcat cu un slip şi o cămaşă verde şi murdară, s-a apropiat de Cruz şi i-a cerut nişte mărunţiş pentru fondul lui de studii.

— Îmi iei soarele, i-a spus Cruz.

Puştiul – deja un vagabond – a replicat:

— De-aia i se spune *mărunţiş,* frate. Că nu-i vei duce dorul.

În timp ce puştiul ameţit se îndepărta, Spano şi arbitrii terminaseră întrunirea şi se despărţeau, primul întorcându-se la hotelul art deco de peste drum, iar ceilalţi doi urcând într-un taxi care mergea spre centrul oraşului.

Nu avea importanţă. Cruz aflase ce-l interesa. Titans[79] erau ajutaţi să-i secere pe Raiders[80]. Arbitrii trebuiau să împiedice un masacru şi să garanteze acea diferenţă de şaptesprezece puncte. Dacă reuşeau, cineva urma să facă nenumărate milioane.

Cruz a atins uşor butoanele iphoneului său şi l-a sunat pe Jack.

— Veşti bune, veşti *foarte* bune. Am înregistrat măsluirea. Mă recepţionezi, căpitane?

— Clar şi răspicat. Am recepţionat totul. Audio şi video. Cine era ăla cu jacheta albastră?

— Victor Spano. Din Chicago. Familia Marzullo.

— Incredibil, a spus Jack. Bună treabă, Emilio! Vino acasă. Avem nevoie de tine aici.

Capitolul 74

Justine se afla la Beso, spectaculosul restaurant deţinut de Eva Longoria şi Todd English, un uriaş spaţiu boltit, renumit pentru reinterpretarea originală a bucătăriei mexicane.

Separeul circular în care fusese condusă permitea să cuprindă cu privirea întreaga sală, dar ea nu obişnuia să viseze cu ochii deschişi. Nu era stilul ei.

Preferase, în schimb, să îşi petreacă timpul răsfoind printr-un teanc mic de albume şcolare anuale de la Gateway Prep. Chelnerul a strâns masa şi i-a adus nota de plată.

— Totul în regulă, doctor Smith? V-a plăcut limanda[81]?

— Da, Raphael. Practic, sunt dependentă de limandă. Totul a fost perfect.

În realitate, nimic nu era perfect, nimic altceva decât peştele. Descoperise vreo zece băieţi, absolvenţi Gateway din 2004 până în 2006, care într-o oarecare măsură se potriveau cu descrierea Christinei Castiglia. Unii aveau nasurile ascuţite, alţii urechile clăpăuge, dar niciunul nu avea cazier.

Justine a achitat nota de plată şi în timp ce aştepta ca valetul să-i aducă maşina, a deschis telefonul să-şi verifice mesajele. A văzut că o sunase Bobby şi la fel şi mama lui Christine Castiglia, Peggy.

Să fie oare posibil? Să îşi fi amintit oare Christine ceva important? Justine a atins uşor butonul ca să o sune înapoi pe Peggy Castiglia. A murmurat încontinuu „Haide, haide” până când numărul sunat a răspuns la al cincilea apel.

— Lasă-mi fiica în pace, i-a spus mama Christinei. Este un copil neliniştit şi acum s-a întâlnit cu tine ca să o neliniştească şi mai mult. Nu te poţi baza pe nimic din ce spune, înţelegi? Pentru că nu vrea să te dezamăgească. Acum stă în camera ei şi plânge.

Justine a blocat traficul şi trecătorii de pe trotuar. Privea fix spre pantofii ei albaştri de lac în timp ce îi spunea lui Peggy Castiglia că îi părea rău, că nu voia să o supere pe Christine, dar că era necesar să o implice în povestea asta.

— *Necesar?* Nu pentru Christine, i-a tăiat-o Peggy Castiglia.

Capul lui Justine zvâcnea. A strâns telefonul în mână şi a insistat:

— Peggy! Cineva deja a ucis treisprezece fete – asta-i ceea ce ştim. Christine este singura noastră pistă reală deocamdată. Chiar vrei să împiedici prinderea unui ucigaş?

— Nu-mi permit să-mi fac griji pentru alte fete, doctore Smith. Dacă ai avea o fiică, poate că ai înţelege. Stai departe de Chrissy. Nu mă face să apelez la autorităţi.

— Eu reprezint autorităţile. O pot interoga ca martor, a spus Justine, iar vocea i-a răsunat strident şi spart. Te rog, a implorat-o pe Peggy Castiglia. Nu mă face să o forţez să discute cu poliţiştii.

— Numai să încerci, doctor Smith. Voi lupta până la ultima suflare, a încheiat Peggy Castiglia şi a închis telefonul.

Capitolul 75

Justine clocotea de furie în timp ce se îndrepta spre casă pe autostradă. Sci obţinuse ADN-uri viabile de pe hainele lui Wendy Borman, dar nu existau potriviri în baza de date. Iar fără asta, nu îl puteau identifica pe ucigaşul lui Wendy Borman.

Erau foarte aproape şi, în acelaşi timp, foarte departe.

Şi exact acum, Monştrii Străzilor plănuiau un alt asasinat.

Justine a observat semnul de ieşire de pe autostradă şi a luat o hotărâre neprevăzută. A virat brusc şi a pornit în direcţia casei lui Bobby, care ştia cum să îi potolească neliniştea.

Poate reuşea el să discute cu Peggy Castiglia. Dacă nu, oricum avea posibilitatea să înceapă procedurile legale pentru a o determina pe Christine să colaboreze.

Î*n regulă, bine.*

Maşina lui Bobby era parcată pe locul de un singur automobil aflat în imediata apropiere a aleii care cobora spre casă. Justine şi-a lăsat Jaguarul la marginea dealului, a intrat pe poartă şi a sunat la sonerie. Când a văzut că Bobby nu răspunde, a luat-o pe ştiuta alee de piatră care înconjura imensa pajişte din spate, cu extraordinara ei privelişte spre canion.

Şi-a scos pantofii ca să-şi lase picioarele să simtă iarba luxuriantă.

Apoi, l-a zărit pe Bobby. Era în jacuzzi, aşa că l-a strigat:

— Bob. Îţi răspund la apel.

El s-a ridicat într-o poziţie ghemuită şi stângace, moment în care Justine a observat-o pe femeia care se afla în cadă alături de iubitul ei.

Capitolul 76

Justine a înţeles totul pe dată. Femeia din cadă a ţipat şi pe urmă şi-a acoperit sânii mici cu amândouă mâinile. Faţa lui Bobby s-a crispat de mânie în timp ce i-a strigat:

— Justine, rămâi acolo.

El a pipăit uşor marginea bazinului după ochelari, în timp ce „companioana" lui, roz intens din cauza căldurii, a strigat la el:

— Dă-mi halatul! Te rog, am nevoie de halat!

Justine a recunoscut-o imediat pe femeia goală.

Era soţia lui Bobby, Marissa, femeia de care se despărţise în urmă cu un an, cea pe care nu o mai iubea, cea care se mutase în Phoenix şi era gata să semneze actele de divorţ în orice clipă.

Vitejia lui Justine s-a topit şi apoi a îngheţat. Era foarte dezamăgită şi la fel de rănită.

Dorea să fugă, dar era mai bine să facă ce era mai greu. Să înfrunte adevărul. Să obţină răspunsuri.

Avea o bănuială în legătură cu motivul pentru care Marissa Petino se afla în acea casă, dar trebuia totuşi să întrebe.

Picioarele au dus-o suficient de aproape de jacuzzi încât să fie auzită.

— Eu sunt Justine Smith, i-a spus ea Marissei Petino. Îmi pare rău să vă întrerup. Am crezut că Bobby era singur.

Marissa a apucat halatul, ţinându-l strâns la piept, în timp ce şi-a aţintit ochii strălucitori asupra soţului ei.

— Bobby, *cine este asta?*

— Eu şi Bobby ne întâlnim de – de cât timp, Bobby? De aproape un an?

În vremea asta, Bobby reuşise să-şi înfăşoare un prosop în jurul taliei. Ochelarii îi stăteau cocoţaţi pe nas oarecum pieziş şi îl făceau să arate ca şi cum şi-ar fi pierdut calmul în jacuzzi, senzaţie care îi displăcea profund. Bărbatul trebuia să deţină controlul.

— Justine, fir-ar să fie! Îţi dai seama că e al naibii de *absurd?* Să mergem. Te conduc la poartă.

Justine însă l-a ignorat pe Bobby şi s-a adresat Marissei.

— Scuză-mă, te rog! Bobby ţi-a spus cumva că va candida pentru funcţia de guvernator?

— Ce vrei să spui? Sigur că mi-a spus. Stai un pic, adică tu te vezi cu el acum?

Bobby stătea între cele două femei şi era atât de roşu la faţă, încât Justine s-a gândit că o să se repeadă cu pumnii asupra ei.

— Nu ţi-aş fi spus în felul ăsta, a îngăimat el. N-ar fi trebuit să vii aici fără să dai un telefon.

— Te-am iubit, a spus Justine. Am crezut în tine.

— Nu ţi-am promis niciodată nimic. Nu te-am minţit niciodată.

În secunda următoare, Justine i-a tras o palmă şi imediat a văzut urma loviturii ei pe obrazul rămas fără culoare.

— *Totul* a fost o minciună, i-a strigat. Nici măcar atâta lucru nu ai înţeles!

Marissa Petino şi-a apucat strâns halatul şi s-a întors cu faţa spre soţul ei.

— Acum mi-a căzut fisa, Bobby. Să candidezi pentru funcţia de guvernator alături de *soţia* ta sună mai bine decât să candidezi alături de *iubita* ta.

— Te rog, Marissa, te rog, să discutăm mai târziu despre asta, a spus Bobby.

— Nu vreau niciun „mai târziu”. Şi mulţumesc, Justine. Apreciez că mi-ai reamintit ce şarpe este viitorul meu fost soţ.

— Plăcerea a fost de partea mea, a răspuns Justine.

— Poţi să mă duci cu maşina undeva? a întrebat-o Marissa pe Justine. Maşina mea este la Beverly Hilton. Mă îmbrac în două minute. Bobby, sper să te îmbolnăveşti de lepră şi să mori.

— Maşina mea este parcată la marginea drumului, i-a indicat Justine. Un Jaguar albastru. Te voi aştepta, a spus ea şi s-a întors cu faţa spre Bobby. Noroc cu carul în cursa pentru postul de guvernator, Bob. Să nu mă mai suni niciodată.

Partea a patra
LUNETISTUL

Capitolul 77

Un carton cu NU DERANJAŢI atârna de clanţa uşii de la apartamentul pe care Andy îl ocupa la etajul al treilea al celebrului sau poate doar rău famatului Chateau Marmont, de pe Sunset. Era aproape unsprezece dimineaţă când am bătut insistent la uşa solidă de lemn.

— Andy! Sunt Jack. Lasă-mă să intru!

— Pleacă, mi s-a răspuns de dincolo de uşă. Indiferent ce vinzi, nu cumpăr.

— Haide, omule! Oricum i-am spus managerului că eşti monitorizat pentru tendinţe suicidare, iar el îmi va descuia uşa dacă nu vrei să o faci tu de bunăvoie.

În cele din urmă, uşa s-a deschis.

Andy era într-o pijama şifonată şi avea în mână o sticlă de Chivas pe jumătate plină, pe care o ţinea de gât. Părul îi stătea drept şi ţeapăn de parcă nu se mai pieptănase sau spălase de o bună bucată de vreme.

— Te-am concediat, nu-i aşa?

— Da, m-ai concediat, ticălosule! Nu te mai taxez. Am venit pentru că sunt cel mai bun prieten al tău.

L-am urmat pe Andy în living, o încăpere întunecată, cu draperiile trase astfel încât să acopere complet ferestrele.

La televizor, rula un film vechi cu Harrison Ford, *Martorul*[82]. Apartamentul semăna cu un decor din anii 1930 sau cu un apartament din West Side, New York. Singurul element care trăda faptul că ne aflam în o cu totul altă perioadă era cutia de pizza deschisă de pe un scaun de lângă televizorul cu un ecran foarte mare. Am dus cutia în bucătărioară şi am aruncat-o la gunoi. Apoi, am revenit în living şi m-am aşezat.

— Ce faci? am întrebat.

— Sunt bine mersi, nu se vede?

— Îmi pare rău, am spus.

Andy a luat o înghiţitură din sticlă şi m-a repezit:

— Acum ce mai e, Jack? Ultima dată când te-am văzut, mi-ai spus că soţia mea era o târfă. Ce altceva ai mai aflat pentru mine?

— Shelby consuma droguri.

— Poftim? Ce-ai spus?

— Era dependentă de cocaină. Poate şi de heroină.

— Hei, la naiba, Jack! Ah, pentru numele lui Dumnezeu. Totuşi, cui îi mai pasă? E moartă, Jack! Moartă! Şi uite ce mi-a lăsat pe cap! Zi şi noapte am numai poliţişti la uşă. Prietenii mă evită, pe bună dreptate, cred. Iar nenorocitul ăsta de apartament costă cât nu face. Şi totul din cauza soţiei mele, care era narcomană şi târfă.

— Andy, faptul că era consumatoare de droguri ar putea lămuri câteva lucruri despre Shelby. Motivul pentru care avea o viaţă secretă, de pildă. Motivul pentru care avea nevoie de bani. Şi poate chiar şi motivul pentru care nu a fost capabilă să-ţi spună adevărul.

Andy a luat telecomanda televizorului şi a început să schimbe canalele în timp ce vorbeam. Privirea îi era lipsită de expresie, iar el părea deja un suflet rătăcit.

— Mai există şi un aşa-zis indiciu, i-am spus. Avem deja informaţii despre dealerul ei. Aşa cum spuneam, dacă vom afla cine a ucis-o pe Shelby, tu vei înceta să mai fii suspect.

În cele din urmă, Andy a ridicat privirea spre mine.

— Vino aici, Jack! Vreau să-ţi dau o sărutare sănătoasă şi umedă.

M-am ridicat şi i-am luat telecomanda din mână. Am închis televizorul.

— Nu eu ţi-am făcut răul ăsta. Eu doar încerc să te ajut.

— Cum să nu!

— Aşa cum m-ai ajutat şi tu în şcoală. Când fata aia cu care mă întâlneam s-a dovedit că o facea cu Artie Deville pe la spatele meu.

— Parcă Laurel o chema…

— Exact. M-ai ajutat să termin cu Laurel Welky şi m-ai împiedicat să-l ucid pe tipul ăla, Andy. Să-l ucid, Andy, îţi dai seama! Dar îţi aduci aminte când am intrat cu maşina într-o cabină telefonică din cartierul Providence? Tu l-ai împăcat pe decan, dar şi pe ăl bătrân.

— Ha-ha, a râs Andy. Ăl bătrân!

Era anemic, dar era un râset. Şi într-o oarecare măsură, l-am recunoscut pe vechiul meu prieten Andy.

— Am de gând să-l înhaţ pe tipul ăsta, omule.

— Ştiu. Eşti bun, Jack. Private este bună, mai bună decât a fost sub mâna tatălui tău.

— Hai să cinăm împreună în seara asta, i-am propus eu. Ştiu un loc super. Sus pe coastă.

— Mulţumesc, a spus şi ochii i s-au umezit.

Ne-am îmbrăţişat la uşă şi ne-am bătut pe spate unul pe celălalt de câteva ori.

— Îmi pare al naibii de rău pentru ea, a spus el şi a început să plângă. Era în iad şi nu mi-a spus. De ce nu mi-a putut spune? Eram soţul ei. Eram *soţul* ei, Jack.

Capitolul 78

Potrivit clientului ei, star de cinema şi posibil iubit, dealerul lui Shelby era un fost escroc pe nume Orlando Perez.

Îi citisem dosarul de infractor. Era un pungaş pus pe harţă, care avea la activ arestări pentru violenţă conjugală şi diverse alte condamnări pentru agresiune, totul culminând cu o condamnare de trei ani la Chino pentru posesie de droguri. Tipul fusese suficient de inteligent sau norocos încât să rămână în afara închisorii, după ce îşi luase diploma din acel loc mizerabil în 2008.

În prezent, Perez trăia cu soţia şi copilaşii lui într-o vilă în valoare de două milioane de dolari pe Woodrow Wilson Drive, de fapt, o imitaţie nereuşită de Renaştere greacă. Pe aleea din faţa casei erau două automobile: un Beemer model recent şi un Escalade negru cu jantele aurii.

Del Rio îl urmărise pe Perez în ultimele patruzeci şi opt de ore, monitorizându-i conversaţiile cu o antenă parabolică de mărimea unei jumătăţi de grepfrut şi cu un microfon-lavalieră Sennheiser MKE 2. Puţin îmi păsa ce cheltuieli trebuia să facă Private pentru acest caz.

Potrivit lui Del Rio, Perez folosea mai multe telefoane cu cartelă ca să-şi aranjeze afacerile neprevăzute cu droguri care aveau loc în parcări şi la margini de drumuri. Clienţii lui erau administratori de companii, precum şi modele sau starlete, care, din câte se pare, obţineau reduceri de preţ pentru favorurile acordate pe locul din faţă al SUVului lui Perez.

La un moment dat, uşa din faţă s-a deschis şi din casă şi-a făcut apariţia o brunetă drăguţă, cu un bebeluş în braţe şi un ţânc care abia începea să umble agăţat de mână. Grupul a urcat în Beemer şi apoi a trecut drept pe lângă noi.

— Soţioara, a spus Del Rio cu un zâmbet atotcunoscător, apoi şi-a pus casca şi mi-a spus că Perez era singur. Dealerul vorbea la telefon cu o clientă iritată pe nume Butterfly, căreia îi spunea să respire adânc, în curând avea să ajungă la ea şi să aducă ce îi trebuia.

— În regulă, peste douăzeci de minute, tipul se întâlneşte cu Butterfly în parcarea de la Holiday Inn, de pe Cahuenga, a anunţat Rick.

— Nu, nu se va întâlni. Să mergem.

Am coborât din maşină şi am mers spre uşa principală a casei. Am sunat la sonerie de două ori şi apoi am strigat:

— Deschide, Perez! Ai câştigat zece milioane de dolari de la Publishers Clearing House[83].

Tocmai îi spusesem lui Del Rio să meargă să stea lângă Escalade, când muşteriul nostru a deschis pe neaşteptate uşa.

Era desculţ, iar părul alb-decolorat şi lung până la umăr contrasta cu tenul bronzat şi mustaţa neagră Fu Manchu[84]. O cicatrice îi brăzda mustaţa, sporindu-i expresia de „am să ţi-o trag eu” care îi trona pe faţă.

Oare a lui să fi fost ultima mutră pe care o văzuse Shelby Cushman? Nu aş fi fost deloc surprins dacă lucrurile ar fi stat aşa.

Oare nemernicul ăsta o omorâse pentru că rămăsese în urmă cu plăţile? I-am arătat insigna lui Perez şi, pentru că ne-a luat drept poliţişti, lepădătura a ezitat.

— Aveţi nevoie de un blestemat de mandat, a îngăimat Orlando Perez cu faţa contractată într-o grimasă şi cu cicatricea albită.

Del Rio şi-a lipit viguros umărul de uşă şi imediat am pătruns în casă.

Capitolul 79

— Vezi, nu avem nevoie de niciun mandat, a spus Rick.

Orlando Perez a urlat acoperind muzica ambientală:

— Ieşiţi din casa mea! Ieşiţi de aici!

Del Rio şi-a scos arma din centură şi mi-a spus:

— Jack, mi-am lăsat cartea în maşină. Cea cu negocierea, intitulată *Getting to YES*[85]. Crezi că poţi să mi-o aduci?

— Hai să improvizăm fără carte, am intrat imediat în joc.

— Da, a aprobat Del Rio. Sigur. Ne descurcăm şi fără carte. Să vedem cât de mult ne amintim.

Pupilele lui Perez se măriseră, iar el era incapabil să se concentreze.

— Hei! a strigat el către arma lui Del Rio. Am spus afară!

Am scos din priză sistemul de sunet.

— Nu suntem poliţişti, l-a lămurit Del Rio. Dar după ce vom sta de vorbă, dă-i bice şi cheamă-i.

Dealerul a întins mâna după arma care se afla pe un şezlong şi a strâns-o bine în palmă. În timp ce ridica gura armei semiautomate, l-am lovit peste genunchi şi l-am doborât.

A urmat o descărcare violentă de focuri. Unul a explodat pe lângă urechea mea, dărâmând o lampă cu abajur de sticlă şi tabloul ce înfăţişa un toreador de deasupra poliţei şemineului.

Del Rio a lovit cu piciorul arma din mâna lui Perez, iar eu l-am răsturnat pe dealer şi mi-am plasat cu străşnicie genunchiul pe spatele lui. Apoi, i-am pus cătuşele.

Când m-am ridicat, Del Rio mi-a dat arma nenorocitului. Pe urmă, l-a apucat cu amândouă mâinile pe dealer şi l-a târât de părul lui alb şi betelia jeanşilor pe podeaua de marmură lustruită, pe lângă piscina interioară în formă de bong până în bucătăria de inox modern utilată, care era realmente foarte frumoasă.

— Hei, au, au, auuuu! Ce faci? Termină cu prostiile!

Del Rio l-a ridicat pe dealer în picioare şi i-a împins faţa spre aragaz la foarte mică distanţă de primul ochi.

— De ce ai ucis-o pe Shelby Cushman? a strigat Rick în urechea dealerului de droguri.

— Nu cunosc nicio Shelby.

Del Rio a rotit brusc butonul de la aragaz. Flăcări albastre s-au înălţat în salturi.

— Nu ştii ce fel de ticălos sunt, omule!

— Idem, a răspuns Del Rio şi a făcut şi mai mare flacăra. Părul alb al dealerului a început să sfârâie, să se prăjească şi să se pârlească.

— Auuu! Închide-l, omule! Te rog, închide-l!

Del Rio l-a înşfăcat pe dealer de guler şi i-a ridicat capul de pe aragaz, apoi a repetat întrebarea.

— De ce ai ucis-o pe Shelby?

— *Nu eu am ucis-o!* Îmi datora câteva mii. Vreo patru. Dar avea să plătească. Era o doamnă cumsecade. O plăceam pe Shelby – toată lumea o plăcea pe Shelby.

— Dă-mi voie să-ţi explic cum se joacă jocul ăsta, a insistat Del Rio. Tu minţi în continuare şi eu îţi pun din nou faţa pe aragaz. E clar?

Perez a încercat să lovească şi să se zbată, dar nu a reuşit să se desprindă din strânsoarea lui Del Rio, care a învârtit din nou butonul de la aragaz. Căldura ce îi pârlea mustaţa l-a făcut pe dealer să se gândească mai bine.

Eram la un pas să îl desprind pe Rick de Perez când dealerul a strigat:

— Ascultaţi-mă. *Nu eu am ucis-o!* Poate că ştiu cine a facut-o.

Del Rio l-a tras brusc pe ticălos în poziţie verticală, l-a răsucit şi l-a avertizat:

— Ai grijă să fie adevărul, altfel te întorci pe plită!

— Aşa se bârfeşte. Cică a fost un asasin plătit. Tocmit de Mafie.

— Numele lui?

— Nu-l ştiu. De unde să-l ştiu? Auuu, a strigat el, în timp ce Del Rio îşi înfipsese din nou mâna în părul lui alb şi îl împingea pe dealer cu nasul în plită.

— Monkey! Monty! Ceva de genul ăsta.

Del Rio mi-i prezentase odată pe scurt pe criminalii plătiţi celebri, iar Bo Montgomery, zis şi Monty, era din zonă, ceea ce îl plasa drept în fruntea listei.

— Montgomery, i-am spus eu lui Del Rio.

— Ăsta-i, a strigat Perez. Acum, închide gazul, omule.

Del Rio l-a tras pe nenorocit de lângă aragaz şi i-a spus:

— Să te faci băiat cuminte, că altfel mă voi întoarce într-o nouă vizită. Şi să ştii de la mine că îmi ţin promisiunile, omule.

Capitolul 80

Acum aveam un fir, iar eu şi Rick eram foarte entuziasmaţi. De la vila de doi kilometri a lui Perez, era un drum de douăzeci şi cinci de minute până la ferma de cai a ucigaşului plătit din Agoura Hills, la nord de Malibu.

Calea de acces era un drum nepavat şi prăfuit, care trecea prin iarba înaltă şi maronie în paralel cu un şir de copaci marcaţi cu însemnele „Intrarea interzisă". La un moment dat, strada facea o buclă, apoi mergea drept către o gospodărie cu acoperiş de ţiglă arsă de soare spre o nuanţă de gri-argintiu.

În spatele casei, se vedea un hambar nou şi un padoc unde un catâr şi trei mustangi de un castaniu-închis de la cap la coadă şfichiuiau muştele sub un copac. Dincolo de padoc, se afla o pistă de călărie care urca un deal cu pantă lină aflat la patru sute metri depărtare.

Del Rio a oprit maşina, iar strălucirea luminii care venea de la geam m-a făcut să ridic privirea.

Am zărit forma de dom a unei camere de supraveghere Avigilon de şaisprezece megapixeli montată sub streşinile casei. M-am gândit să montez şi pentru mine acelaşi sistem de supraveghere. Motivele erau evidente: imagine clară, color, la rezoluţie înaltă, unghi vizual larg şi mod de filmare pe timp de noapte în infraroşu.

O balama de uşă a scârţâit şi un bărbat a ieşit din casă cu un AK-47 în braţe şi un câine care mârâia alături de el. Bărbatul era vânos, fără să aibă nimic remarcabil la care să te uiţi, ceea ce, probabil, îl ajuta în munca lui. Câinele avea un cap de mărimea unui pepene mare. S-a încordat şi a continuat să mârâie în timp ce coboram din maşină.

Eu am rămas cu ochii pe câine în timp ce faceam prezentările, simulând o nepăsare pe care, de fapt, nu o simţeam. Monty era un ucigaş cu ani de experienţă şi, pe deasupra, mai avea şi o armă care te putea face ciur în doar câteva secunde.

În acelaşi timp, eram conştient şi că îl aveam alături pe mult prea irascibilul meu amic. Del Rio avea o armă încărcată vârâtă în spatele pantalonilor. La o adică, nu avea cum să o scoată mai repede decât Monty, dar asta nu însemna că nu putea să încerce. Am simţit broboane de transpiraţie deasupra buzei superioare.

— Ce vreţi? a întrebat Monty cu o voce stridentă, aproape băieţească.

— Sunt Jack Morgan, de la agenţia Private. Soţul lui Shelby Cushman este clientul meu, am spus eu. Nu avem nicio

problemă cu tine. Vrem doar să ştim cine a vrut-o pe Shelby moartă.

— Am auzit de tine, domnule Morgan. Nu cunosc pe nimeni cu numele Cushman.

Am continuat să vorbesc.

— Dacă lovitura dată cu Shelby a fost personală, dacă uciderea ei a fost un mesaj pentru clientul nostru, dorim să lămurim situaţia.

Buzele subţiri ale lui Monty aproape că nu s-au mişcat când a rostit:

— Repet, nu cunosc pe nimeni cu numele Cushman. Şi chiar dacă aş fi ştiut că acea Shelby obişnuia să tragă un pui de somn la ora patru după-amiaza, tot n-ar fi fost de ordin personal, plus că eu nu transmit mesaje. Acum, daţi cu spatele încet să nu-mi speriaţi caii.

— Mulţumesc, Monty, eşti un adevărat profesionist, am spus eu şi apoi, împreună cu Del Rio, ne-am întors la maşină.

Am urcat la volan şi am ieşit încet cu spatele, apoi am luat-o de-a lungul aleii, ridicând nori de praf în urma noastră.

Capitolul 81

Lucrasem la cazul „Şcolăriţa” cu toate puterile – pentru fete, pentru Justine, puţin din amândouă şi, în cele din urmă, reuşisem să aţipesc. Bâzâitul telefonului m-a smuls brusc dintr-un vis. Inima îmi bătea atât de tare încât credeam că-mi va plesni o valvă. Am deschis telefonul şi nici măcar nu m-am deranjat să-i îngădui apelantului să vorbească.

Am strigat *„Nu încă”* şi pe urmă am trântit telefonul pe masă.

Ticălosul! Eram atât de aproape să pun mâna pe el. Atât de aproape să dezleg misterul. Aproape că ajunsesem. Ce îmi scăpa în legătură cu Afganistanul şi cu acel elicopter care explodase?

Mi-am lăsat din nou capul pe pernă. Visul era încă viu în mintea mea şi se desfăşura ca un film pe ecranul alb al tavanului.

Visul se potrivea cu ceea ce îmi aminteam despre ziua aceea. Stăteam la bordul elicopterului CH-46. Auzeam artileria care se descărca din mitraliera de calibru 50 în timp ce elicopterul ardea. Oamenii urlau.

Danny Young stătea culcat pe spate în întuneric. Costumul lui de zbor era îmbibat cu sânge, foarte mult sânge, deşi eu nu reuşeam să văd locul unde fusese rănit.

I-am strigat numele. Apoi, totul s-a oprit. În urechi auzeam un zgomot ca de paraziţi şi apoi, vederea mi s-a înceţoşat.

Am încercat, dar nu mai reuşeam să văd nimic. Nu aveam niciun fel de idee despre ce se întâmplase. Totuşi nu fusesem inconştient decât câteva secunde.

Apoi acţiunea a început din nou.

În viaţă, ca şi în vis, îl trăsesem pe Danny afară din aparatul de zbor, îl aruncasem pe umăr şi începusem să alerg cu el peste câmpul de luptă acoperit de flăcări şi fum.

L-am pus jos în siguranţă şi apoi… ce a urmat?

Eram la pământ, pe spate, iar Danny zăcea fără viaţă la foarte mică distanţă de mine. Murisem şi revenisem la viaţă. Cu ajutorul lui Del Rio.

Mi-am pus perna peste faţă şi imaginile cu Danny s-au înmulţit, împresurându-mă în timp ce stăteam în patul meu moale.

Danny venea dintr-un orăşel texan şi fusese producător de lactate. La fel ca tatăl şi ca bunicul lui. Se înrolase la puşcaşii marini pentru că simţise că era de datoria lui. Şi pe lângă asta, putea, în sfârşit, să scape naibii de hambar. Şi eu procedasem la fel, dar ca să scap de taică-meu.

Exista ceva atât de cinstit în felul de a fi al acestui puşti, ceva atât de grozav în toate, că trebuia să-l iubesc. Nu avea nicio urmă de şiretenie. Şi, cu toate că era cât se poate de inocent, era şi foarte conştient de cuvinte şi de sentimente.

Am fost împreună în serviciul militar timp de şase luni chiar înainte de moartea lui, dar în aceste şase luni el a fost singurul, în afară de Del Rio, cu care eu am putut sta de vorbă în escadron. Singurul tip care nu m-a văzut ca pe un privilegiat, ci m-a lăsat să fiu eu însumi.

Când m-am întors în State, m-am grăbit să mă întâlnesc cu soţia lui Danny, Sheila. Era o femeie cu părul roşcat şi ochii cenuşii. Îmi amintesc cum am stat într-un mic salonaş întunecat din casa lor. Oglinda era drapată cu o pânză neagră. Mobila de dimensiuni mici era lipsită de confort şi părea nefolosită.

I-am povestit sărmanei Sheila că fusesem alături de Danny când îşi dăduse duhul. I-am spus că fusese inconştient, că nu suferise şi că dăduse dovadă de un mare curaj. Că toată lumea îl iubise. Şi nu minţeam.

Sheila şi-a strâns mâinile peste abdomenul umflat. Nu a plâns cu suspine, dar lacrimile i-au curs fără încetare pe faţă.

— O să mai avem o fetiţă, a spus ea.

Paraziţii mi-au invadat din nou mintea. Aveam acel gol de memorie care îmi spunea că lipsea ceva. Altceva se întâmplase. Dar ce anume? Ce nu ştiam?

Afurisitul de telefon a început din nou să sune.

Capitolul 82

Telefonul îmi vibra în pumn. Pe ecran scria 7.04. Apel de intrare: T. Morgan.

Am pus mobilul la ureche şi i-am răspuns fratelui meu:

— M-ai sunat acum un minut?

— Te-am sunat aseară. Nu ai primit mesajul meu? Psihanalistul meu doreşte să ne vadă împreună. În dimineaţa asta, la nouă.

— Astăzi? Glumeşti? Eu am o afacere de condus, ştii asta?

— Bineînţeles. Pe vremuri era afacerea lui Tommy Senior, a spus el. Este important, dar, hei, fă cum crezi.

Mă aflam acum într-o cameră de primire la Centrul de Reabilitare a persoanelor dependente de droguri Blue Skies, o încăpere fără ferestre, vopsită albastru-deschis, cu un tablou mural din plăci de ceramică reprezentând nişte păsări în zbor şi o elegantă garnitură de mobilă scandinavă.

Eram supărat că fusesem convocat chiar în dimineaţa întâlnirii, dar al dracului să fiu dacă aveam de gând să îi ofer lui Tommy o scuză pentru a rata recuperarea. Cu puţin noroc, aveam să ajung la birou până la 10.30. Cazul „Şcolăriţa" clocotea – şi la fel şi cazul cu NFL.

În timp ce aşteptam, am participat la o teleconferinţă cu unul dintre clienţii noştri de la biroul din Londra şi apoi m-am deconectat chiar în timp ce una dintre nenumăratele uşi de pe hol s-a deschis. A intrat un bărbat şi a venit spre mine. Era deşirat, cărunt, purta un pulover galben şi pantaloni călcaţi la dungă, iar în jurul gâtului, pe un lanţ, avea atârnată o pereche de ochelari de citit.

Mai mult decât atât, zâmbea. M-am ridicat să-i strâng mâna, iar el s-a clătinat şi a fost literalmente aruncat la podea.

Dintr-odată totul a început să lunece într-o parte. M-am apucat de fotoliu şi m-am prăbuşit peste el.

Ce naiba?

Corpurile de iluminat de deasupra se balansau în timp ce umbrele se prăvăleau asupra mochetei de culoare deschisă. Se auzea un vuiet ca de vânt – dar nu era niciun vânt.

Podeaua se unduia asemenea unui râu.

M-am agăţat de braţele fotoliului, care se zgâlţâia de parcă era viu şi încerca să se descotorosească de mine.

Bărbatul cu puloverul galben îşi acoperise ceafa cu mâinile. Tabloul mural se crăpase pe centru şi nişte flori roşii fuseseră aruncate dintr-un vas ca proiectilele. Ferestrele se spărseseră şi apoi s-a stins lumina.

O mulţime de oameni alerga în devălmăşie prin camera de primire cufundată în beznă, scoţând ţipete stridente.

Mă ţineam strâns de fotoliu, incapabil să mă mişc. Groaza pusese stăpânire pe mine de parcă mă aflam în preajma unui stâlp de electricitate prăbuşit în timpul furtunii. Camera se învârtea şi eu eram din nou *acolo.* Elicopterul se rotea într-o spirală a morţii, prăbuşindu-se din înaltul cerului. Iar eu n-am putut face nimic ca să împiedic nenorocirea asta şi pierderea tuturor acelor vieţi.

Capitolul 83

Mi-am dat seama că fiara monstruoasă care zdruncina clădirea ca pe o cârpă era un cutremur. Trebuia să fie un cutremur. Dar în întuneric, în timp ce fotoliul sărea, iar podeaua se legăna în valuri sub picioare, am fost smuls din prezent şi aruncat în timp, în urmă cu şapte ani.

Eram în carlinga lui CH-46 când o rachetă sol-aer a pătruns prin cală şi a ieşit pe la cutia de viteze. Zgomotul, aşa cum răsuna prin cabină, era ca urletul omenirii ajunse la capătul existenţei ei.

În timp ce elicopterul se ducea în jos rotindu-se cu viteză, eu eram ţintuit de partea stângă a scaunului. Am deconectat motoarele ca să reduc rotaţia violentă pe dreapta. De anulat gravitaţia n-aveam cum.

M-am ţinut strâns de manşa de pas ciclic în timp ce simţeam cum umerii îmi erau aproape smulşi din articulaţii şi am încercat să menţin aparatul de zbor orizontal.

Aveam un singur gând, să aterizez cu pasărea întreagă, dar maşinăria se lupta cu mine fără rezerve. Mă ţineam strâns de manşă, privind prin tunelurile duble ale ochelarilor mei de protecţie cu vedere nocturnă cum configuraţia abstractă a terenului care se rotea ca un vârtej se apropia rapid, gata-gata să se năpustească asupra noastră.

Când ne-am lovit, trenul de aterizare a pătruns prin geamul de plexiglas bombat spre exterior şi mi-a ajuns la picioare. Forţa mă ameţise, îmi dădea o senzaţie foarte neplăcută şi îmi zdruncinase toate oasele – dar aparatul de zbor era intact.

Mi-am desfăcut centura, am întins mâna şi l-am zgâlţâit de umăr pe Rick.

El s-a întors şi mi-a apucat braţul spunând:

— Vijelioasă aterizare, Jack! Al naibii de vijelioasă.

Artileristul şi şeful de echipaj au ieşit repede pe uşa echipajului aflată în spatele meu. Rick s-a deplasat printre cele două scaune şi i-a urmat, coborând pe trepte în noapte.

Aş fi putut ieşi prin fereastra din dreptul meu, dar bănuiesc că m-am întors în cală pentru că îmi amintesc că am văzut cabina distrusă, jumătate din ea sfâşiată de un proiectil. În urma acestuia, trupuri moarte de puşcaşi marini zăceau împrăştiate peste tot.

Era cu adevărat un tablou de groază.

Paisprezece oameni, care glumiseră şi se înveseliseră în timpul decolării din urmă cu douăzeci de minute, erau acum terminaţi şi aruncaţi grămadă în partea stângă a cabinei.

Danny Young zăcea separat de ceilalţi, plin de sânge. I-am căutat pulsul, dar mâinile îmi erau amorţite şi tremurau. N-am

reuşit să simt nimic.

L-am strigat pe nume de câteva ori, dar nu mi-a răspuns. Oare îi tremurau pleoapele? Nu eram foarte sigur.

Am înaintat puţin câte puţin prin aparatul de zbor, trăgându-l pe Danny după mine. L-am ridicat pe umăr când am auzit pe cineva strigându-mi numele. Am întors capul şi l-am văzut pe caporalul Jeffrey Albert, culcat către partea din spate a cabinei, unde era sufocat de trupurile celor decedaţi.

Caporalul urla de durere.

În carlingă se pornise focul. Pe măsură ce cabina se lumina de la flăcări, abilitatea mea de a vedea cu ochelarii de protecţie se diminua.

Jeff Albert a răsucit capul să mă vadă. Am făcut rapid o evaluare disperată. Jeff nu era doar ţintuit în loc, dar avea şi picioarele rupte în urma impactului violent, iar oasele îi ieşeau prin costumul de zbor. N-aş fi reuşit să-l scot de acolo de unul singur.

— *Scoate-mă de aici*, *căpitane! Nu mă lăsa aici să ard*, a strigat el.

— Revin, i-am strigat lui Albert. Revin cu ajutoare. Mă întorc imediat.

— *E mort, căpitane! Danny e mort! Te rog, ajută-mă,* a mai ţipat Albert.

Capitolul 84

Luminile din camera de primire a centrului de reabilitare au pâlpâit şi apoi s-au aprins, aproape orbindu-mă cu strălucirea lor albă.

Când am cuprins scena cu privirea, am observat că pereţii se crăpaseră precum cojile de ouă şi că mocheta era plină cu fel de fel de resturi de ipsos şi sticlă. Eram în acelaşi timp şi la Blue Skies, şi în Afganistan, iar amintirile se revărsau în mintea mea precum benzina care se împrăştia peste pustietatea aspră.

Oameni alergau spre mine, siluete verzi fosforescente pe fundalul întunecat al nopţii. L-am aşezat pe Danny Young jos, pe pământ, şi apoi o mare gaură s-a căscat în memoria mea. Eram acolo. Şi totuşi, nu eram.

Eram plecat din lumea celor vii şi mai apoi am revenit printre ei. Pentru care motiv anume, habar nu aveam.

Simţeam în piept o presiune intensă şi dureroasă, iar Rick Del Rio era în faţa mea.

— Jack, ticălosule!

Rick habar n-avea că îl lăsasem pe Jeff Albert să moară.

Habar n-avea – şi nici eu, de altfel. Nu fusesem în toate minţile, halucinam că eram într-un bar. Îl lovisem pe Rick. Acum îmi aminteam pentru prima dată în timp ce mă prăbuşeam prin golul de memorie spre chinul mistuitor.

Tot ce crezusem despre mine s-a dezintegrat în faţa acestui adevăr cumplit. Lăsasem în urmă un om. Îi promisesem că aveam să mă întorc, dar îl abandonasem. Îmi doream ca Rick să nu mă fi readus la viaţă.

Îmi doream să fi rămas mort.

O voce m-a strigat:

— Jack. Jack, te simţi bine?

Rick? Unde naiba sunt?

L-am privit pe bărbatul cu părul cărunt a cărui faţă era foarte aproape de a mea. Cine era? De unde ştia cum mă numesc?

— Sunt Brendan McGinty, terapeutul lui Tommy. Gemeai. Eşti rănit?

— Sunt… bine. Doar…

Am făcut eforturi să mă ridic, iar doctorul McGinty mi-a întins mâna să mă ajute. M-am prins de antebraţul lui şi m-am ridicat în picioare. În perechi şi grupuri, oamenii alergau în dezordine pe lângă noi.

McGinty vorbea pe un ton liniştitor.

— O să fie bine. Voi chema un doctor să te vadă, Jack.

— Nu, sunt bine. Chiar mă simt bine.

— Tommy, trebuie să amânăm întâlnirea. O vom reprograma.

Mi-am ridicat privirea şi mi-am văzut fratele la mică distanţă de mine.

— La naiba, nu! Nu trebuie să amânăm nimic, a spus el. Jack a trecut prin furtuni de foc pe partea întunecată a lunii. Un mic cutremur nu o să-l deruteze acum. Corect, Jacko?

Îmi doream să sar în Lamborghini şi să apăs pedala până în podea. Voiam să conduc până în clipa când aveam să adorm la volan. Voiam să fac orice ar fi putut să mă rupă de vină şi de durerea insuportabilă pe care o simţeam acum, după ce îmi adusesem aminte în cele din urmă. Cărasem pe umăr un prieten care nu mai era în viaţă, îl scosesem dintr-un elicopter în flăcări şi lăsasem în urmă un alt prieten.

— Eşti bine, nu? a întrebat Tommy. Ce dracu! Eşti deja aici. Doar eşti un bărbat activ, cu o afacere de condus, ai uitat?

Eram atât de buimac că nu mai eram în stare să vorbesc, dar am reuşit să îngaim:

— Hai să o facem, am spus eu.

Capitolul 85

Lumea din afara minţii mele părea neînsemnată, ca şi cum prezentul ar fi fost un vis, iar amintirile mele, mult mai puternice şi mai vii în momentul de faţă.

Zgomotele erau irelevante: sirenele care sunau ascuţit pe autostradă, vocea stridentă din megafoane sau vocile lui Tommy şi doctor McGinty, care discutau în timp ce mergeau pe hol, iar eu mă târâm în urma lor.

Mi-am ferit capul la intrarea în biroul doctorului McGinty.

Încăperea era mică, iar cutremurul aruncase tablourile şi cărţile pe podeaua din lemn de esenţă tare. McGinty a reaşezat un lampadar în poziţie verticală şi l-a aprins.

— Jack, a spus el, sincer, putem face asta altă dată.

— Sunt bine, am răspuns eu. Serios. Aş vrea să discutăm acum.

Am eliberat mijlocul încăperii şi am pus două fotolii de lemn identice, unul lângă altul, vizavi de scaunul rabatabil al lui McGinty. Simţeam prezenţa lui Jeff Albert care mă fixa cu privirea dintr-un colţ al camerei în timp ce eu şi Tommy ne ocupam locurile în cele două fotolii, iar McGinty se aşeza comod în confortabilul lui La-Z-Boy[86]. Mă bântuia un gând nebunesc de-a dreptul, dar nu mă puteam abţine – *nu cumva Jeff Albert era cel care mă suna în fiecare zi ca să-mi spună că sunt mort?*

— În orice caz, nu cred că statul California s-a desprins de continent, l-am auzit pe Tommy.

Eram îmbrăcaţi la fel. Cămăşi albe, jachete albastre peste jeanşi. Eu, pantofi fără şireturi, Tommy purta mocasini. Rânjetul de pe faţa lui nebărbierită îl făcea să semene un pic cu tipul din *Mad Men*[87].

Aroganţa fratelui meu nu era deloc dobândită. Sentimentul de om încrezut şi de persoană invincibilă îl moştenea de la tata. Tommy avea drept fundament în viaţă indecenţa lui Tommy Sr.

McGinty a întrebat dacă aveam nevoie de ceva şi apoi, a început şedinţa propriu-zisă:

— Jack, sperăm că poţi să ne oferi detalii suplimentare despre personalitatea tatălui vostru.

Vorbeşti de lup.

— Cum l-ai descrie?

Tata era plecat în lumea celor drepţi de peste cinci ani, dar pentru mine, nu murise niciodată de-adevăratelea.

— Era un om crud. Asta era trăsătura lui dominantă.

Doctorul McGinty a zâmbit şi pe urmă, a întrebat:

— Poţi să-mi povesteşti mai mult, Jack?

— Ah, la naiba, ore în şir! Tot timpul folosea în relaţia cu mama un limbaj injurios. Ne stârnea, pe mine şi pe Tommy, unul împotriva celuilalt, pentru amuzamentul personal. Nu se oprea până când unul dintre noi nu sângera sau plângea. Nu greşea niciodată în nicio privinţă – sport, fire umană, vreme. În mintea lui, era o creatură perfectă, asemănătoare divinităţii.

Psihoterapeutul a dat din cap aprobator.

— Ceea ce numim noi, cei din branşa mea, „un adevărat ticălos", a spus el şi s-a uitat spre fratele meu. Tommy, tu ce crezi despre tatăl vostru?

— Jack vede chestiunea în felul lui. Nici Jack nu greşeşte niciodată. Tata încerca doar să ne călească, a răspuns fratele meu.

Rânjetul îi dispăruse, că doar atacasem un lucru pe care el îl apărase toată viaţa lui.

— Tata nu voia ca lumea să profite de noi.

Ascultam cu greu cum Tommy găsea scuze pentru brutalitatea tatălui nostru.

— Jack nu îi recunoaşte niciodată meritul. Tata a dorit ca noi doi să reuşim. L-a încurajat pe Jack să joace fotbal şi să fie şi bun la acest joc. Eu şi Jack am avut centurile negre înainte de a împlini treisprezece ani. Şi când Jack a devenit puşcaş marin? Tata se lumina când vorbea despre fiul lui, eroul de război. Era cu adevărat mândru, i-a povestit Tommy lui McGinty.

Mă uitam peste capul doctorului şi vedeam faţa lui Jeff Albert prin ochelarii mei de protecţie cu vedere nocturnă. Percepeam teama şi agonia, îi zăream oasele rupte care ieşeau prin pantaloni şi îl auzeam ţipând „Nu mă lăsa aici să ard!"

— La ce te gândeşti în clipa asta? m-a întrebat McGinty.

Imaginile irupeau asemenea gloanţelor de calibru cincizeci. Reprimasem adevărul ca să mă protejez. Acum nu mai aveam unde să mă ascund. Nu eram cine crezusem eu că eram.

— A fost o greşeală. Locul meu nu este aici. Trebuie să plec.

Capitolul 86

M-am ridicat din fotoliu şi m-am îndreptat spre uşă. Când eram cu mâna pe mânerul sferic, Tommy a strigat:

— Hei, Jack! Indiferent ce-ar fi, trebuie să rămâi. Acceptă şedinţa mea, frate. Bine, doctore McGinty?

— Desigur. Te rog, Jack. Stai jos!

Nu voiam să las demonul să scape. Era prea mare şi încă foarte necivilizat. Cum puteam spune unui străin ce reuşisem să ascund în toţi aceşti ani? Cum îi puteam spune lui Tommy?

— Aici este un loc sigur, a încercat McGinty să mă convingă.

Doctorul se înşela. Nu era deloc un loc sigur. Să las garda jos cu Tommy cerea mai mult decât curaj. Era un pariu de risc maxim cu şanse slabe şi un dezavantaj irecuperabil. În acelaşi timp, forţa care mă facea să vorbesc se baza pe o nevoie impetuoasă de a recunoaşte ceea ce făcusem.

— Zburam într-o misiune de transport de la Gardez la baza din Kandahar, am rostit eu cu vocea sugrumată de emoţie. Aveam în spate paisprezece puşcaşi marini, în cala unui CH-46 poţi auzi şi o şurubelniţă scăpată din mână, aşa că atunci când proiectilul a pătruns prin podea… zgomotul… aparatului de zbor distrus…

Am văzut cu ochii minţii puşcaşii marini morţi îngrămădiţi în partea stângă a cabinei.

M-am forţat să continui. Am descris accidentul şi consecinţele lui cumplite: cum am privit interiorul cabinei prin ochelarii de protecţie pentru vedere nocturnă, cum i-am descoperit pe cei morţi şi pe prietenul meu plin de sânge.

— L-am ridicat pe Danny pe umăr – la fel cum fac pompierii când salvează răniţii – şi apoi, l-am auzit pe caporalul Albert. Mă implora să nu-l las acolo să ardă. Deja îl ridicasem pe Danny. Trebuia să-l transport într-un loc sigur. Albert era pe jumătate îngropat sub victime. Picioarele îi erau făcute praf. Aveam nevoie de ajutor ca să-l scot de acolo. I-am promis că mă voi întoarce.

Cuvintele mă împiedicau să respir.

— Eşti bine, Jack?

— Jeff Albert mi-a spus că Danny Young era mort.

— Crezi că era? Cum ar fi putut şti cu adevărat Albert?

— Nu ştiu. Era noapte… Danny nu vorbea… Eu nu i-am putut simţi pulsul pentru că aveam mâinile… amorţite. Instrucţiunile care ni se dau înaintea fiecărui zbor… sunt să iei pe cineva cu tine. Mai întâi îi scoţi pe cei răniţi grav. Dacă sunt morţi, nu mai este nevoie să fie salvaţi – toată lumea înţelege

asta. Dacă Danny era mort, asta înseamnă că am salvat un om mort şi am lăsat unul viu să ardă. Nu m-am mai întors.

A urmat o pauză lungă până când, în sfârşit, McGinty a vorbit din nou.

— De ce nu?

— Am murit, am răspuns.

Nu mai plânsesem de când eram mic, să fi avut patru sau cinci ani. N-am plâns nici când tata a murit, nici măcar pe ascuns. Dar în clipa de faţă, durerea că îl părăsisem pe Jeff Albert părea de neoprit. Mi-am pus capul în braţe şi durerea, pur şi simplu, a erupt.

Îl auzeam pe Tommy explicându-i doctorului McGinty că, în urma exploziei, o bucată mare din elicopterul prăbuşit s-a izbit violent de vesta mea de protecţie şi inima mi s-a oprit. A fost nevoie de resuscitare cardio-respiratorie ca să o ia iar din loc.

În timp ce Tommy vorbea, am văzut faţa lui Rick Del Rio ca şi cum ar fi fost în încăpere. L-am auzit râzând şi spunând: „Jack, ticălosule, te-ai întors!" Am auzit apoi elicopterul explodând şi am simţit căldura toridă venind în valuri de-a curmezişul câmpului. Psihoterapeutul m-a provocat:

— Erai *mort,* Jack. Spune-mi ce-ai fi făcut să-l salvezi pe acel om.

Gura mi s-a mişcat, dar nu am reuşit să vorbesc. M-am ridicat şi la fel a făcut şi Tommy. M-a înconjurat cu braţele şi m-a strâns cu putere la piept. Nu mai făcuse asta de când aveam zece ani. Am plâns pe umărul lui, iar el m-a consolat.

Ăsta era fratele meu. Din clipa când am fost aduşi acasă de la spital, noi împărţiserăm aceeaşi cameră. Îl cunoaşteam aşa cum mă cunoşteam pe mine însumi, poate că pe el îl cunoşteam chiar mai bine. Trebuia să accept că în ciuda ostilităţii, eu şi Tommy ne iubeam încă unul pe celălalt. Era un moment extraordinar între noi doi.

M-am repezit să spun că era bine că-i pot povesti ce mi se întâmplase, dar a vorbit el mai întâi.

— Ei, nu-i aşa că-i genial? Şi tata care credea că eşti perfect. Socotesc că greşea, frate Jack. Nici pomeneală de perfecţiune.

Tommy mă păcălise. Şi acum răsucea cuţitul în rană.

Furia s-a născut imediat şi în mod copleşitor. L-am împins cu toată puterea şi l-am urmărit cu privirea izbindu-se de o bibliotecă şi apoi venind de-a dura pe podea.

— Ce mai ai nevoie să ştii, doctore McGinty? am întrebat. Cred că ai auzit suficient.

După asta, am părăsit clădirea.

Capitolul 88

Mă simţeam destul de rău. Mă simţeam trădat de propriul frate. Goneam nebuneşte pe autostradă îndreptându-mă bezmetic spre nord, aproape fără să observ indicatoarele pe lângă care treceam ca o săgeată.

Viteza îmi dădea un sentiment de evadare, dar gândurile mele se învârteau în cerc asemenea unui vultur năuc. Puteam să fug, dar nu puteam să mă ascund de acest cumplit sentiment de vină faţă de Jeff Albert. Ştiam că, în mod logic, nu trebuia să mă învinovăţesc, dar nu-mi era de niciun folos.

În Santa Barbara, am luat-o pe banda de ieşire spre Carrillo Street şi am revenit pe 101, de data asta îndreptându-mă spre sud, înapoi către Los Angeles.

Mi-am pus telefonul în suport şi am sunat-o pe Justine.

Sunetul vocii ei în difuzor mi-a umplut ochii de lacrimi.

— Jack, eşti în drum spre birou? Vreau să te pun la curent cu noutăţile.

— Ai timp să bei o cafea cu mine? am întrebat-o. Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Ah, bine, a spus ea. Te aştept la Rose. Să nu-mi spui că ai de gând să te destăinui, Jack?

— Hei, nu se ştie niciodată. S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate de atât.

— Nu este adevărat, a spus ea. Nu în ceea ce te priveşte.

Niciodată nu se întâmplase nimic neplăcut pe vremea când obişnuiam să beau cafeaua împreună cu Justine. În plus, nu reuşeam să-mi amintesc de vreun moment în care ea să nu fi fost acolo pentru mine.

The Rose Cafe fusese cândva biroul de expediţii al unei companii de gaz. Avea ferestre cu şprosuri[88], iar pe tavan, grinzi în I. Cafeneaua se lăuda cu o brutărie proprie şi mese de mărimea unor pizze, toate pline. Locul mirosea a clătite cu mere şi scorţişoară.

Când am ajuns acolo, Justine mă aştepta la masa ei preferată din spate. Purta pantaloni negri strâmţi şi o bluză de culoarea perlei cu un volănaş la guler. Părul îi era prins într-o coadă de cal cu o panglică roz, care se asorta cu rujul.

Mi-a zâmbit şi şi-a pus geanta pe podea ca să elibereze scaunul. M-am aşezat, iar ea m-a întrebat:

— Şi unde erai când s-a cutremurat pământul?

Să fiu împreună cu Justine la Rose mă facea să mă simt ca în vremurile de altădată. Obişnuiam să venim în acest loc în fiecare duminică dimineaţa, să citim ziarul şi să evaluăm culturiştii care intrau după antrenamentele de la Gold's Gym.

Adeseori îl văzusem aici pe Arnold, dar şi pe Oliver Stone, al cărui studio era la două străzi depărtare.

I-am povestit lui Justine că fusesem la Blue Skies şi că acolo nu fuseseră pagube foarte mari, lucru care era şi nu era adevărat.

Am vrut să-i povestesc şi restul. Voiam să mă ajute să mă regăsesc. Speram că ea avea să-mi desluşească în priviri şocul emoţional pe care îl suferisem.

— Eram pe Fairfax, a spus ea. Parcasem la centrul acela comercial de dincolo de Olympic. Doamne, Dumnezeule! Vorbim despre un minut şi jumătate care durează cât o viaţă.

Abia dacă s-a oprit să respire. Justine şi-a pus servieta pe masă, a scos albumele şcolare anuale şi mi-a arătat o listă cu nume şi numere de pagină.

— Mă rog să am dreptate în privinţa acestui sentiment pe care-l am, Jack. Unul dintre aceşti puşti ar putea fi ucigaşul nostru. După asta, mă voi întâlni cu Christine Castiglia. Ea este cheia tuturor dilemelor; jur că ea este.

Justine mi-a vârât apoi sub nas fotografiile adolescenţilor care se potriveau cu descrierea făcută de Christine Castiglia unui băiat care ar fi răpit-o pe Wendy Borman. M-am străduit să rămân cât mai atent, dar mintea mea hălăduia în trecut, spre Afganistan. Îl vedeam pe Danny în timp ce sângele îi strălucea în nuanţe de verde prin ochelarii mei de protecţie cu vedere nocturnă, iar Jeff Albert striga, auzit doar în mintea mea, că Danny era mort.

— Te simţi bine? a întrebat Justine în cele din urmă. Tommy e bine? S-a întâmplat ceva, nu-i aşa?

— Tommy este bine. Dar eu… în timp ce vorbeam, simţeam cum mă aprind la faţă. Nişte amintiri din război au luat-o razna. Vreau să-ţi povestesc.

Justine a închis albumul şcolar şi s-a uitat la ceas.

— La naiba, Jack! Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu fata asta, Christine, pe Melrose în douăzeci de minute. Dacă nu voi fi acolo, îşi va lua tălpăşiţa. Dar am o idee. Vino cu mine. Putem discuta pe drum în maşină.

— Nu, dă-i drumul, am spus. Problema mea mai poate aştepta. Sincer! Tommy e bine. Eu sunt bine!

Justine şi-a închis în grabă servieta şi şi-a luat geanta. S-a ridicat şi şi-a pus mâna pe umărul meu.

Privirile ni s-au întâlnit. Ea a zâmbit şi, pentru o secundă, am crezut că se va apleca să mă sărute. Dar nu a facut-o.

— Urează-mi noroc, a spus ea. Am nevoie de tot norocul din lume ca să mă înţeleg cu fata asta.

I-am făcut pe plac, iar ea a spus că ne vom vedea mai târziu. Apoi, am urmărit-o prin ferestrele cu şprosuri, în timp ce se

îndrepta spre maşină, după ce mă lăsase singur-singurel.

„Este exact ceea ce meriţi, *Jack*”, mi-am spus.

Capitolul 89

Zile în şir, Justine oscilase între un optimism prostesc şi o disperare deznădăjduită. Dacă e-mailurile pe care le descoperiseră Sci şi Mo-bot în computerul lui Jason Pilser erau pe bune, Monştrii Străzilor puneau la cale un nou asasinat chiar în următoarele zile. Într-un fel sau altul, ticăloşii trebuiau opriţi.

Justine aproape că îşi putea imagina posibila victimă: o adolescentă care era fie încrezută, fie naivă, dar oricum, uşor de încântat cu perspectiva unui rendez-vous, pentru ca apoi să fie ucisă.

Gândindu-se la toate astea, pe Justine o apucă o cumplită durere de cap. Se simţea foarte aproape de ucigaş, dar ştia că, la fel de bine, totul se putea duce de râpă.

Pe de altă parte, Christine Castiglia era o forţă a binelui. Era logic să crezi că îi putea ajuta pe cei de la Private să o ia înaintea ucigaşilor, înainte de ziua de luni şi înainte ca o altă fată să moară.

Justine a parcat pe Melrose, strada aglomerată pe care ea şi Christine conveniseră să se întâlnească. Ajunsese cu zece minute mai devreme.

Traficul era aglomerat şi calitatea aerului lăsa de dorit. Justine a deschis aerul condiţionat, apoi şi-a scos Blackberry-ul din geantă şi l-a pus pe bordul maşinii.

În aşteptarea adolescentei, Justine a început să cerceteze cu atenţie strada, remarcând câteva grupuri de copii care îşi pierdeau vremea pe trotuar.

Niciuna dintre fete nu era Christine.

Pe măsură ce timpul trecea, în mintea lui Justine începea să se insinueze un gând neplăcut. Christine îşi înfruntase mama cerând insistent să o lase la prezenta întâlnire şi fusese foarte curajoasă. Dar nu cumva fata se răzgândise? Sau *i se întâmplase ceva?*

Pe la douăsprezece şi un sfert, Justine era deja convinsă că ceva nu era în ordine.

La ora douăsprezece şi jumătate, a sunat la Private şi a verificat robotul telefonic. Nu exista niciun mesaj de la Christine.

Agitată, a aruncat telefonul înapoi pe bord. Durerea de cap se răspândea ca o pânză de păianjen în ambele emisfere ale creierului.

Dorea cu adevărat să stea de vorbă cu Jack. Dar era periculos să-l întâlnească în afara biroului. Cafeaua pe care o băuseră împreună la Rose îi trezise vechi sentimente şi o

făcuse să îşi amintească plină de nostalgie de tot ce fusese cândva între ei.

În trecut, fuseseră amândoi fără minte. În ceea ce o privea, Justine îşi imaginase că-l va convinge pe Jack să se confeseze şi să spună ce simţea cu adevărat. Dar Jack, din câte se părea, nu agrea genul acela de intimitate, pe când Justine nu putea trăi fără asta.

Ea îi cumpărase o cană cu o faţă veselă şi cu inscripţia: „Eu mă simt minunat. Pe bune. Tu ce faci?" Jack se amuzase şi folosise cana, dar continuase să păstreze mare parte din profunzimea sentimentelor şi gândurilor lui ferecate şi tăinuite faţă de ea. Nu văzuse niciodată rostul unor mărturisiri despre viaţa lui interioară. Şi nici nu părea să fi simţit nevoia să o facă.

Jack era minunat şi era conştient de asta. Femeile îl flatau, îşi dădeau părul pe spate şi îi zâmbeau cu subînţeles, îl atingeau, îi ofereau numerele lor de telefon. Jack era întotdeauna modest în privinţa faptului că era un bărbat atrăgător, probabil pentru că îşi permitea asta.

Ea şi Jack se războiseră, se împăcaseră în mod spectaculos, se războiseră din nou, iar atunci când s-au despărţit a treia sau a patra oară, Jack se culcase cu o actriţă. Şi astfel, ea şi Bobby Petino ajunseseră să petreacă o noapte memorabilă pentru eliberarea tensiunii sexuale – iar Jack aflase. Fără îndoială că aflase – Jack ştia secretele tuturor.

După o vreme se împăcaseră, dar îşi făcuseră atâta rău în trecut, că relaţia nu putea decât să eşueze. În urmă cu un an, se despărţiseră din nou şi în prezent, orice gând de reluare a fostei legături venea la pachet cu certitudinea modului în care aceasta avea să se încheie.

O bătaie în geam a facut-o să tresară.

Christine Castiglia, palidă, într-un hanorac negru şi jeanşi, privea oarecum agitată în susul şi în josul străzii, după care a deschis portiera maşinii şi a urcat.

— Doctore Smith, mi-a venit o idee, a spus Christine. Ar trebui să mergem la cafeneaua de unde i-am văzut pe băieţii ăia atunci, nu?

Justine i-a zâmbit lui Christine. Speranţa îşi întindea aripile largi şi îi încălzea sufletul.

— Ce idee excelentă, a spus Justine.

Capitolul 90

Acesta era locul unde începuse totul, nu-i aşa? *Toate crimele de până acum.*

Beckis House of Pie era un restaurant micuţ şi modest pe Hyperion. Era întunecat şi mirosea a cafea şi a dezinfectant, pe care un ajutor de chelner îl folosea să spele podeaua cu mopul. Pe peretele de deasupra casei de marcat era un ceas electronic care ticăia enervant de tare la fiecare deplasare a secundarului.

Justine se întreba ce faceau ucigaşii din cazul Şcolăriţa chiar în secunda aceea.

— Acesta este locul unde am stat, a spus Christine, arătând spre un separeu de vinii roşu, cu o masă obosită, care purta urmele zecilor de ani în care suportase meniurile zilei.

O vitrină generoasă alături de separeu dădea spre traficul de la ora prânzului de pe bulevardul Hyperion. O motocicletă a pârâit în lumina galbenă în timp ce fundul gras al motociclistului se îndepărta încet.

— Aici am stat. Mama stătea acolo. Încă mai văd scena.

Chelneriţa avea părul cărunt şi des, un şorţ peste rochia albastră de catifea şi un ecuson pe care scria „Becki". Arăta de parcă ar fi lucrat în restaurant de cel puţin cincizeci de ani.

Justine a comandat cafea, fără lapte. Christine a cerut o salată de ton şi apoi a întrebat:

— Pot să fiu sinceră, doctor Smith? N-aş vrea să bag pe cineva în belea dacă nu sunt sigură.

— Nu-ţi face griji în această privinţă, Christine. Doar cuvântul tău nu poate face rău nimănui. Vom avea nevoie de dovezi. Nu este atât de uşor să condamni pe cineva pentru crimă.

— Furgoneta s-a oprit în mijlocul drumului, a spus Christine arătând spre strada opusă. Mă uitam în altă parte şi când m-am întors, tipii ăştia doi o băgau pe fata cea blondă în maşină.

— Ai vrea să te uiţi la nişte fotografii?

— Sigur. Dacă te ajută.

Justine a scos cele trei albume grele de absolvire din servietă, le-a făcut teanc şi le-a împins peste masă, în direcţia fetei.

Justine a sorbit din cafea şi a urmărit-o pe Christine în timp ce studia paginile cu atenţie. Fata se oprea să examineze nu doar portretele, ci şi fotografiile cu grupuri, precum şi instantaneele. Timp de câteva momente adolescenta a zăbovit asupra unei fotografii alb-negru de grup sub care scria *Personalul de la Wolverine.*

— Ce vezi? a întrebat Justine în cele din urmă.

Christine a lovit fotografia cu un deget arătând un băiat dintr-un şir de nouă sau zece puşti, apoi, a exclamat:

— *El* este!

Justine a întors albumul şi l-a tras spre ea.

Legenda îi identifica pe membrii corpului profesoral din album, precum şi clasele care absolviseră. A verificat explicaţiile de lângă feţele elevilor şi apoi s-a întors la portretele promoţiei 2006.

Băiatul pe care Christine îl marcase cu unghia ei roasă avea părul negru, un nas care putea fi numit ascuţit şi nişte urechi care puteau fi descrise drept clăpăuge.

Brusc, Justine a devenit atât de agitată, încât simţea că ar fi fost în stare să alimenteze cu electricitatea izvorâtă din starea ei de spirit întreaga zonă cunoscută sub numele East Los Angeles.

Oare Christine avea o memorie atât de bună? Sau pur şi simplu încerca să o mulţumească pe Justine, aşa cum afirmase mama ei?

— Christine? Era întuneric, nu? Furgoneta a oprit pentru o clipă şi puştii se deplasau. Eşti sigură că acesta este băiatul pe care l-ai văzut?

Christine era fată deşteaptă, aşa că a înţeles imediat posibila problemă.

— Mi-am făcut griji că nu voi fi în stare să-l recunosc? Da, dar am reuşit! Aşa cum ţi-am spus şi prima dată, doctor Smith, nu voi uita niciodată această faţă.

— Foarte bine, Christine. Ai făcut o treabă bună. Şi acum, această faţă are şi un nume. *Iar acesta este Rudolph Crocker.*

Capitolul 91

La început, Justine se împotrivise sugestiei lui Sci de a instala un computer superperformant în bordul Jaguarului ei. Considerase că i-ar fi stricat aspectul maşinii şi, pe lângă asta, era în stare să bage mâna în foc că urma să nu mai aibă niciun moment liber.

Sci câştigase bătălia folosind logica irefutabilă şi, în clipa aceea, Justine îi mulţumea în tăcere. Cutia micuţă cu ecranul tactil de şapte inchi făcea legătura cu reţeaua internaţională a agenţiei Private, dar şi cu baza de date medico-legale. Stabilea, de asemenea, defecţiuni ale motorului, avea şi un sistem de detecţie a obstacolelor din spate, plus un CD-player.

Cutiuţa magică.

Justine a introdus numele lui Rudolph Crocker într-un motor de căutare. În timp ce creierul computerului căuta pe internet, ecranul se umplea cu o listă de bărbaţi cu numele Rudolph Crocker. Bărbaţi cu acest nume existau în multe state şi aveau diverse profesii: doctori, avocaţi, pompieri, un om bun la toate, un băiat care curăţa piscinele şi un manechin din Chicago care prezenta lenjerie intimă.

Deşi nu era niciun Rudolph Crocker care să aibă cazier, existau totuşi trei bărbaţi cu acest nume în marele Los Angeles.

Primul se născuse în Sun Valley, în 1956, şi fusese profesor în Santa Cruz până la pensionarea lui înainte de termen în 2007.

Al doilea Crocker de pe listă era analist al pieţelor de capital la o firmă de brokeraj numită Wilshire Pacific Partners.

Justine a tastat denumirea, iar pagina de internet a firmei a apărut pe ecran. Era o filă cu „Cine suntem”, iar Justine a dat clic şi a derulat lista de personal care afişa biografii şi portrete în miniatură.

Rudolph Crocker era al şaptelea din grupul de jos.

Justine a privit atentă imaginea micuţă. Trebuia să fie sigură că acest portret fără cusur, tip business, se potrivea cu cel dintr-un vechi album şcolar – dar era de necontestat. Acest Crocker era acelaşi cu cel care îşi luase diploma în 2006 de la Gateway Prep.

Justine a sunat la birou. Apelurile ei către Jack, Sci şi Mo-bot au mers direct spre robotul telefonic. Ştia că toată lumea lucra în draci. Sci şi Mo erau cufundaţi în partea de informatică a cazului Şcolăriţa, Jack, Cruz şi Del Rio se ocupau de măsluirile de la NFL şi de uciderea lui Shelby Cushman.

Legătura Wendy Borman era sclipirea lui Justine şi trebuia să o finalizeze. Sci izolase două probe ADN de la doi bărbaţi,

probe existente pe hainele lui Wendy Borman. Probele nu s-au potrivit însă cu niciun fişier, nici cel al persoanelor în viaţă, nici cel al celor decedate, aşa că era obligată să recolteze o probă ADN de la Crocker pentru comparaţie.

Şi trebuia să o facă de una singură.

Sau nu?

Pe neaşteptate, în mintea ei a încolţit o idee. Din întâmplare, Justine cunoştea o persoană care era pe deplin capabilă să accelereze cazul şi la fel de motivată ca şi ea să-l prindă pe ucigaşul şcolăriţelor.

Din nefericire şi tot din întâmplare, această persoană o ura de moarte.

Capitolul 92

Justine o cunoştea pe Nora Cronin de mulţi ani. Inspectorul Cronin lucra de cinci ani la Omucideri şi era cunoscută ca fiind o poliţistă onestă. Ar fi avut o carieră strălucită, dar obiceiul de a întoarce vorba superiorilor îi pusese beţe în roate. La o adică, mai erau şi kilogramele în plus, care, probabil nu o ajutau, cel puţin nu acolo, în Los Angeles.

Cu toate acestea, Bobby Petino o considera pe Cronin o persoană care poseda atributele ideale pentru poziţia pe care o ocupa în societate şi o învingătoare. Vorbise despre ea cu şeful poliţiei, Fescoe, care îi încredinţase lui Cronin cazul „Şcolăriţa" şi care îi raporta direct lui.

Justine ştia că inspectorul Cronin lucra la caz de când Kayla Brooks fusese sugrumată în urmă cu doi ani şi că, teoretic vorbind, era cea mai frustrată. Pe lângă asta, Cronin avea mai multe în joc.

După ce a parcat maşina pe Martel, un drum îngust în West Hollywood, Justine a făcut câţiva paşi spre locul unde Nora Cronin stătea culcată pe burtă, uitându-se pe dedesubtul unui Ford, un hârb vechi parcat la bordură.

— Hei, Nora, sunt eu, a spus Justine.

— Ah, ce zi fericită, a murmurat Cronin, care a apărut de sub maşină cu un cuţit în mâna înmănuşată, pe care mai apoi l-a pasat unui tip în uniformă spunând:

— Edison, bagă-l într-o pungă, etichetează-l şi du-l la laborator.

— Da, doamnă, Nora, doamnă. Imediat.

Cronin şi-a scos mănuşile de latex şi a privit încruntată spre Justine.

— Aşadar, care-i treaba, Justine? Aud că tu şi Bobby aţi terminat-o şi nici măcar nu mi-ai spus. Mă văd silită să întreb: mai lucrezi la cazul „Şcolăriţa"?

— Private are contract cu primăria. Facem asta gratuit. Fără ore facturabile.

Justine aştepta următorul atac din partea lui Cronin, dar acesta nu a mai venit. Cronin şi-a pus mâna în şold şi a întrebat:

— Aerul tău condiţionat funcţionează?

Cele două femei s-au aşezat în Jaguar, cu aerul condiţionat dat la maximum, în timp ce Justine i-a făcut Norei un rezumat despre Christine Castiglia.

— În 2006, Castiglia a văzut doi puşti aruncând o fată care semăna cu Wendy Borman într-o furgonetă neagră. Acum o oră, puştoaica l-a identificat pe unul dintre ei. Cred că e posibil

ca Wendy Borman să fi fost prima şcolăriţă din acest şir de crime.

— O ştiu pe fata asta, Castiglia. La vremea aceea avea unsprezece ani, nu? Mama ei a ridicat un zid de protecţie între ea şi poliţie. Vrei să spui că ai încredere în ea ca după cinci ani să facă o identificare corectă?

— Nu în întregime, nu. Am obţinut de la arhive hainele lui Borman şi le-am dus la analiză în laboratorul nostru. Am recoltat ADN-ul, i-a spus Justine lui Cronin. Două probe de ADN masculin dintr-o singură sursă. Dar nu am avut succes cu baza de date.

— În concluzie, ce doreşti de la mine? Nu prea înţeleg.

— Avem motive să credem că o nouă crimă va avea loc peste două zile.

— Ah, serios? Dar nu-mi poţi spune cum de ştii asta, nu? Aşa că, repet, ce doreşti de la mine?

— Christine Castiglia a văzut un abţibild de la Gateway Prep pe furgoneta răpitorului, a spus Justine şi a apăsat butoanele computerului instalat la bord, lăsând să se vadă fotografia lui Rudolph Crocker. Acesta este tipul pe care Christine Castiglia l-a identificat. Se numeşte Rudolph Crocker. A absolvit la Gateway în 2006. Acum este analist la o firmă de brokeraj. Christine este sigură că el este cel pe care l-a văzut atunci.

— Îhî! Şi acum ce urmează, Justine?

— Acum am un suspect, a explicat Justine, ridicând o mână. Şi am şi o probă ADN, a adăugat ea, ridicând-o pe cealaltă. Dacă vom putea pune această mână şi această mână laolaltă, am putea pune pe linie moartă un psihopat dat dracului.

— Să zicem că vreau să o fac, dar ar trebui să ştiu tot ce ştii şi tu, a spus Cronin. Să nu aud aiureli de genul „Avem motive să credem”. Dacă îmi dau seama că îmi ascunzi lucruri, te las baltă.

— Desigur!

— Nu îţi dau socoteală.

— Nu, nu îmi dai. Dar nu poţi implica pe cineva de la LAPD fără aprobarea mea. În regulă?

— Da, a acceptat Nora.

Acum poliţista zâmbea. Era pentru prima dată când Justine vedea un zâmbet din partea ei.

— O să înghit o mulţime de aiureli pentru că voi lucra cu tine. După toate vorbele grele pe care ţi le-am spus.

Justine a dat din cap aprobator.

— S-a făcut?

— S-a făcut.

Amândouă au bătut palma în aerul rece.

— Vom face o echipă grozavă, a spus Justine.

— Să nu exagerăm, i-a mai tăiat din entuziasm Nora Cronin. Nu pot spune totuşi că mă dau în vânt după tine.

— Ah, tu decizi, i-a răspuns Justine, zâmbind în cele din urmă.

Capitolul 93

Blocat într-un diluviu de maşini pe Pico, eram în drum spre birou când Mo-bot m-a sunat de la centrul tehnic.

— În urmă cu cinci minute, prietenii noştri de la LAX Marriott au telefonat la o fabrică de îmbuteliere din Reno, solicitând o donaţie către State Troopers' Widows Fund[89], a rostit ea cu o voce care vibra de emoţie. Fabrica este deţinută de nimeni altul decât Anthony Marzullo. Mulţumit, Jack?

— Lovitură grozavă, Mo. Excelent. Dar tu ştii ce vreau, de fapt.

— Să auzi sunetul monedelor care îşi schimbă proprietarul? a întrebat Mo râzând. După convorbirea cu Nevada, Victor Spano l-a sunat pe Kenny Owen pe mobil. Se vor întâlni la Beverly Hills Hotel. Bungalow-ul patru, în această după-amiază.

Mo avusese acces la telefoanele lui Kenny Owen şi Lance Richter de când aceştia sosiseră în L.A. în vederea meciului care urma să aibă loc a doua zi. Noi deja ştiam că profesioniştii care stabileau handicapurile se aşteptau ca Titans să-i zdrobească pe Raiders cu trei *touchdown*[90]-uri. Şi mai ştiam că, dacă arbitrii aceia doi denaturau deciziile, puteau face ca diferenţa de şaptesprezece puncte să se menţină, astfel încât zeci de milioane de dolari din pariuri ilegale aveau să treacă pe nesimţite în buzunarul familiei Marzullo.

Dar unchiul Fred şi asociaţii lui voiau ceva mai mult decât pălăvrăgeală inutilă şi presupuneri. Ei aveau nevoie de dovezi.

L-am sunat pe Del Rio, apoi m-am întâlnit cu el la garaj, unde am schimbat maşina mea cu una dintre Hondele noastre, un automobil negru cu geamuri fumurii şi echipat cu toate electronicele wireless de ultimă generaţie.

M-am deplasat alături de copilotul meu pe Sunset, am oprit maşina sub porticul de la intrarea către Beverly Hills Hotel şi l-am lăsat pe Del Rio să coboare.

El şi-a îndesat pe frunte şapca şi şi-a aranjat geanta camerei video, după care a intrat în hotel. Imediat ce a ajuns în interior, eu am mai dat o tură pe Sunset şi am parcat pe Crescent Drive, lângă un perete acoperit cu stuc şi la nouăzeci de metri depărtare de căsuţa foarte albă din grădina luxuriantă care înconjura hotelul.

Del Rio m-a ţinut la curent cu tot ce mişca prin microfonul ataşat la rever, în timp ce plasa camerele ascunse, una la uşa principală a bungalowului şi alta în curtea interioară, plus încă trei aşa-zişi „ochi de păianjen" pe care i-a fixat la ferestrele celor trei încăperi.

După vreo douăsprezece minute care mi s-au părut interminabile, Del Rio a revenit în maşină, iar microcamerele au început să emită wireless audio şi video către laptopurile noastre.

Singurele lucruri care se mişcau în interiorul bungalowului erau firicelele de praf purtate de curent în sus, în coloane luminate de soare.

Deşi avea o fire extrem de neliniştită, Del Rio era în stare să fileze o persoană timp de zece ore fără să simtă nevoia de a-şi satisface nevoile fiziologice. Eu încă sufeream din cauza confuziei mentale de după cutremur şi a amintirii devastatoare care revenise în prim-plan. După o jumătate de oră de binoclat la razele solare, am simţit nevoia să spun ceva, căci altfel aveam impresia că explodam.

— Rick, te-ai uitat la Danny Young atunci când l-am scos şi adus din elicopter?

— Poftim? Da! De ce?

Cu o voce plată, i-am povestit cum se derulase dimineaţa mea. Eram un mort care vorbea, dar trebuia să ajung la momentul hotărâtor. Nu era nevoie să adaug culoare comentariului. Del Rio fusese acolo.

— Dă-mi voie să pun lucrurile în ordine, a spus Del Rio când am terminat de vorbit. Te macină faptul că l-ai lăsat pe Jeff Albert în elicopter şi ai încercat să-l salvezi pe Danny Young? Dar ce spui de ceilalţi băieţi? Am fost loviţi de un proiectil, Jack. Şi tu ai adus pe sol afurisitul ăla de aparat de zbor.

— Îţi aduci aminte de Albert?

— Sigur că da. Era un flăcău de treabă. Toţi erau flăcăi de treabă, Jack, tu însuţi erai un flăcău de treabă.

— Am senzaţia că Danny Young era mort când l-am scos din elicopter.

Del Rio m-a privit fix câteva secunde înainte de a spune:

— Sângele lui Danny continua să-i curgă din piept când am ajuns eu la tine. Puştiul a murit jos, pe pământ. Elicopterul a explodat, Jack. Dacă te-ai fi întors în elicopter, tu, Danny Young şi Jeff Albert aţi fi murit. Şi nimeni n-ar fi putut să te mai aducă înapoi.

Del Rio avea dreptate. Sângele lui Danny îmi mânjise încălţările. Era în viaţă. Îl scosesem din elicopter viu.

Aproape că m-am simţit şi eu cu totul viu.

Niciunul dintre noi nu a mai scos o vorbă până când pe aleea din faţă a bungalowului şi-au făcut apariţia doi bărbaţi.

Unul era Victor Spano. Celălalt era un tip scund, într-un costum de bună calitate. Tipul în costum a băgat cartela-cheie în fantă şi a deschis uşa bungalowului cu numărul 4.

Am ridicat braţele asemenea unui arbitru de fotbal.
— Marcat!

Capitolul 94

Aveam veşti importante de comunicat, dar nu neapărat veşti bune.

Era întuneric când m-am oprit în Oakland, la uriaşa vilă în stil italian a unchiului Fred. Am parcat în partea de sus a drumului circular de acces şi am mers la pas pe alee.

A doua soţie a lui Fred, Lois, a venit la uşă însoţită de gălăgiosul meu verişor, în vârstă de unsprezece ani, Brian, care mi-a placat coapsele la fel ca fundaşul tipic american pentru Southern California care era convins că o să devină într-o bună zi.

M-am rostogolit şi m-am prefăcut că gem de durere, în timp ce Brian striga de bucurie şi executa pe hol un dans fără nume[91] dedicat acelei placări reuşite. Micuţa mea verişoară, Jackie, s-a aplecat şi m-a mângâiat pe cap, de parcă aş fi fost un golden retriever.

— Brian este un mare răsfăţat, Jack. Te-ai lovit tare?

I-am făcut cu ochiul şi i-am spus că eram bine, iar ea m-a tras de nas.

— Ai mâncat, Jack? a întrebat unchiul Fred, întinzându-mi o mână şi aruncându-şi apoi un braţ peste umerii mei.

— N-aş spune nu unei cafele, am zis.

— Dar ce-ai spune de o cafea cu o felie de tartă de banane?

— De acord.

Am apucat un scaun de la masa de sufragerie în timp ce puştii mă bombardau cu întrebări – despre cutremur, dacă mai prinsesem vreun tip rău în ultima vreme şi care era viteza cea mai mare la care îmi condusesem maşina.

Nu apucam să răspund bine, că veneau cu alte întrebări şi atacau din nou.

În mod normal, înşfacam câte un copilaş sub fiecare braţ, îi duceam în camera cu sistem home-cinema, unde urmăream Spider-Man sau un film cu Batman, dar în seara aceea mă gândeam la timp, la cât de puţin timp rămăsese înaintea zilei de duminică, atunci când erau planificate meciurile, şi un anumit meci în mod special.

L-am privit în ochi pe unchiul Fred şi m-am bătut cu palma peste buzunarul de la piept. El a dat din cap aprobator şi i-a spus lui Lois:

— Îl voi fura pe Jack câteva minute.

L-am urmat pe Fred în birou, o încăpere frumos lambrisată în lemn de mahon, cu doi pereţi plini de cutii cu trofee şi un ecran plat cu plasmă de şaizeci şi opt de inchi, atârnat tot ca un trofeu deasupra şemineului.

— O să beau ceva, a spus Fred.

— Beau şi eu ce bei tu.

Fred a turnat J&B peste cuburile de gheaţă, iar eu am împins flash drive-ul în sistemul video. I-am oferit scaunul de la birou ca să poată avea o perspectivă mai bună. Fred Kreutzer era un om complicat. Nu puteam să ghicesc cum avea să reacţioneze la nefericitul film pe care trebuia să i-l arăt.

Ecranul lui high-definition era de primă clasă, o potrivire perfectă cu aparatura noastră de nivel NASA.

Am început să vedem imagini surprinse din afara bungalowului de la Beverly Hills Hotel către interior.

Pe un telefon a pâlpâit o lumină roşie.

Un bărbat în costum, cu spatele la cameră, a ridicat receptorul, a apăsat pe nişte taste şi a verificat un mesaj.

În spatele lui, Victor Spano a scos o bere Heineken din frigider şi a deschis televizorul.

Am luat telecomanda de pe biroul lui Fred şi am accelerat acţiunea, apoi am încetinit când bărbatul în costum s-a întors cu faţa pentru imaginea lui de prim-plan.

Bărbatul în costum era Anthony Marzullo, capul Mafiei din Chicago şi a treia generaţie de doni pe care o dăduse familia sa.

În faţa camerei, i-a spus lui Spano:

— Du-te la uşă.

Spano s-a executat şi în încăpere au intrat doi bărbaţi: Kenny Owen, arbitru şi şef de echipă cu douăzeci şi cinci de ani de experienţă pe teren, şi Lance Richter, un tânăr arbitru de linie care se prinsese că viitorul lui financiar stătea în măsluirea meciului, nu în desfăşurarea lui după reguli.

Unchiul Fred a tras aer în piept şi apoi a lăsat să-i scape un potop de injurii.

Pe ecran, se strângeau mâini, pentru ca mai apoi arbitrii să se aşeze vizavi de un bărbat care îşi asumase sarcina imposibilă până acum de a corupe fotbalul profesionist din ziua de azi.

— Nu se admite nicio greşeală, a spus Marzullo şi a zâmbit fără să-şi mişte partea de sus a feţei. Ca de obicei, asta înseamnă douăzeci la sută. Restul îl veţi primi mâine-seară. Nu mai mult de şaptesprezece puncte. Aţi înţeles? Dacă trebuie să întrerupeţi meciul pe motivul că soarele vă bate în ochi, e foarte bine. Orice e nevoie ca să păstrăm diferenţa.

— Înţelegem şi ştim ce este în joc, a spus Richter şi a încercat să ajungă la teancul voluminos cu sute înfăşurate cu o banderolă de hârtie.

— Serios? a rostit Marzullo, în timp ce şi-a pus mâna peste mâna lui Richter.

— Da, domnule. Se va întâmpla exact cum doreşti. Nu este o problemă. Orice este nevoie.

Owen a lovit pachetul peste coapsă înainte de a-l băga în buzunar.

Am oprit înregistrarea şi m-am întors cu faţa spre unchiul meu.

Bietul om arăta de parcă ar fi primit o bilă de macara direct în abdomen. De fapt, expresia lui mi-a amintit de cea pe care o avusese tata la proces, o combinaţie de ruşine teribilă cu tristeţe.

— Este foarte îndrăzneţ, am remarcat. Acesta nu este doar un mafiot ambiţios care face afaceri cu un cuplu de arbitri necinstiţi. Este mult mai important ce se întâmplă aici. Familia Marzullo încearcă să pună mâna pe teritoriul familiei Noccia.

— Nu mi-am imaginat niciodată că nenorocitul de Kenny Owen ar accepta vreun ban care nu i-ar aparţine, a spus Fred. Îi cunosc soţia şi i-am întâlnit copiii. Unul joacă la Ohio State.

— Înregistrarea este bună, am spus. Va fi convingătoare în instanţă.

— Am de dat nişte telefoane, a spus Fred. O să iau legătura cu tine mâine-dimineaţă să-ţi aduc la cunoştinţă ce avem de gând să facem. Ai făcut o treabă bună pentru noi, Jack.

— Da, mă rog, îmi pare rău, unchiule Fred. Îmi pare foarte rău.

— Da, a spus Fred. Mâine va fi şi mai rău.

Capitolul 95

Era trecut de miezul nopţii când, în sfârşit, am ajuns acasă la Colleen.

Eram stors şi aveam nevoie să simt pe frunte mâinile binefăcătoare ale lui Colleen. Voiam să ascult sunetul muzical al accentului ei irlandez şi să adorm cu trupul ei încolăcit în jurul trupului meu.

Ea a apărut la uşă într-un top şi o pereche de pantalonaşi minusculi. Părul îi era strâns într-un coc lejer în vârful capului. Mirosea minunat, a trandafiri roz pudraţi cu zahăr.

— Îmi pare rău, dar hanul este închis, a spus ea. Este un Days Inn[92] pe drum, un chilipir.

— Colleen, ar fi trebuit să sun mai întâi.

— Intră, Jack.

Ea a deschis uşa şi s-a ridicat pe vârfuri să mă sărute. Apoi, s-a aplecat şi câteva secunde, şi-a apăsat şoldurile pe trupul meu cât să-mi provoace o erecţie.

A trecut cu mâna peste partea din faţă a pantalonilor mei, apoi m-a luat de mână şi m-a condus în dormitor. În timp ce Colleen păşea în cameră cocoţată pe o pereche de pantofi cu tocuri înalte, razele de lună pătrundeau ca printr-un filtru prin draperiile trase.

— Vrei să te uiţi la televizor? a întrebat ea. Sau ai altceva în minte?

— Ce să vedem? am spus eu şi am zâmbit.

Colleen a zâmbit şi ea.

Capitolul 96

Mi-am pus mâinile pe bretelele topului şi le-am tras jos pe umeri. Nu mai departe de atât. Doar cât o ispită.

Colleen continua să zâmbească în timp ce îmi desfăcea cureaua şi mă dezbrăca de haine. Apoi, m-a aşezat jos, mi-a scos pantofii şi şosetele şi m-a împins pe pat.

— Dumnezeule, tare iubesc acest trup, a spus ea. Cu adevărat! Dumnezeu să mă ajute!

Nu la asta mă aşteptam când sunasem la sonerie, dar iată-mă gol, pe aşternuturile înflorate, urmărind-o pe Colleen cum îşi trăgea agrafele din păr. Cortina de mătase a pletelor ei negre, frumos mirositoare, i-a căzut de pe umeri acoperindu-i şi mai apoi descoperindu-i sânii.

S-a aplecat spre mine în timp ce părul ei îmi gâdila faţa şi m-a sărutat profund şi îndelung. Un moment splendid. Pe urmă, s-a strecurat în pat şi s-a răsucit pe lângă mine, pielea ei răcoroasă alunecând pe lângă a mea, retrăgându-se şi apoi împingându-se din nou peste mine.

Cu mâinile în jurul şoldurilor ei înguste, am simţit o înţepătură făcută de tocurile ei înalte în rărunchi, şi apoi am penetrat-o.

Mintea mi s-a golit, iar gândurile legate de somn s-au consumat ca după un incendiu. Dragostea năvălea tumultuos şi îmi umplea sufletul – dragoste, gratitudine, extaz şi mai apoi, după aproape zece minute, uşurare – pentru amândoi. Am trecut de pe trupul lui Colleen alături de ea şi m-am cufundat în pat.

Transpiraţia a început să mi se usuce pe piele şi, în mod surprinzător, Colleen a început să plângă.

Am simţit o undă de regret. Nu mai puteam suporta o altă problemă în ziua aia, dar sentimentul a dispărut imediat, înlocuit de ruşine şi apoi de compasiune pentru Colleen.

Am luat-o în braţe şi am ţinut-o strâns, în timp ce ea suspina încet pe pieptul meu.

— Colleen, ce s-a întâmplat?

Ea a clătinat din cap un fel de nu.

— Iubito, spune-mi ce este! Vreau să aud! Sunt chiar aici.

Colleen s-a desprins cu greu din braţele mele. Pantofii au zburat în aer şi au aterizat cu zgomot într-un colţ. Uşa de la baie s-a deschis şi am auzit apa curgând. Câteva minute mai târziu, Colleen ieşea într-o cămaşă lungă de noapte şi se urca în pat.

— M-am făcut de râs, a spus ea.

— Spune-mi despre ce e vorba. Te rog.

Colleen s-a aşezat pe spate, uitându-se ţintă în tavan. Eu mi-am pus mâna peste abdomenul ei.

— Este greu, Jack. Asta mă întristează uneori. Te întâlnesc la miezul nopţii, în nopţi luate la întâmplare. Lucrez împreună cu tine la birou. Dar în restul timpului?

— Îmi pare rău.

Nu puteam spune că lucrurile aveau să se schimbe. Eram prins la înghesuială şi trebuia să-i mărturisesc adevărul.

— Asta-i tot ce pot să-ţi ofer, Collen. Nu pot să mă mut. Nu mă pot căsători cu tine. Trebuie să punem punct.

— Tu nu mă iubeşti, Jack, nu-i aşa?

Am oftat. Colleen m-a îmbrăţişat în timp ce eu o mângâiam pe păr.

— Ba da. Dar nu în felul în care vrei tu.

Îi împărtăşeam tristeţea şi am simţit că trebuie să mă desprind din braţele ei.

— Rămâi, Jack. Acum sunt bine. Este duminică dimineaţa. O nouă zi minunată.

— Trebuie să merg acasă şi să mă culc. Astăzi lucrez… Treaba cu NFL-ul este gata să explodeze. Unchiul Fred are nevoie de mine. I-am promis.

— Înţeleg.

Mi-am adunat hainele de pe podea şi m-am îmbrăcat pe întuneric. Când am sărutat-o de rămas-bun, Colleen se uita în tavan.

— Nu eşti un om rău, Jack. Întotdeauna ai fost onest cu mine. Întotdeauna eşti sincer. Îţi doresc să ai parte de o zi frumoasă.

Capitolul 97

La orele amiezii, când eu şi Del Rio l-am întâlnit pe Fred în parcarea de la stadion, amintirea lui Colleen îmi bântuia încă mintea.

Claxoanele răsunau strident şi fără milă. Motocicletele aruncau scântei şi pârâiau în timp ce intrau pe porţi. Automobilele şi camioanele împânziseră asfaltul. Fani de toate vârstele care purtau tricouri Raiders – unii cu feţele pictate în argintiu şi negru, câţiva în costume Darth Raider[93] – petreceau în aer liber pregătind hamburgeri şi fripturi şi cherchelindu-se.

Echipa-gazdă urma să joace, iar fanii întotdeauna îndrăzneau să spere că, printr-un miracol, zilele lor de glorie aveau să revină, iar cei de la Raiders aveau să triumfe – şi dacă nu avea să se întâmple întocmai, rămânea până la urmă o zi potrivită pentru o petrecere.

Am privit spre locul de parcare alocat proprietarilor şi l-am zărit pe Fred când şi-a încuiat maşina şi a pornit spre intrare. Purta jacheta lui preferată, pantaloni Dockers şi pantofi ortopedici. Părul rărit fusese pieptănat cu grijă. M-am gândit că arăta mai bătrân decât în urmă cu o săptămână, ca şi cum ar fi suferit o mare pierdere, ceea ce presupun că se şi întâmplase.

L-am strigat, iar el şi-a ridicat privirea şi a schimbat direcţia.

A dat mâna cu Del Rio, pe mine m-a bătut pe umăr şi ne-a condus prin mulţime către o uşă laterală dincolo de linii.

— Mulţumesc că aţi venit, Jack, Rick. Apreciez asta.

Fred a fluturat legitimaţia prin faţa unuia dintre cei însărcinaţi cu paza, a menţionat că noi eram cu el şi o uşă s-a deschis spre un tunel numai bun pentru remake-ul unei reclame cu Mean Joe Greene[94].

Pentru o clipă, am zărit terenul de un verde viu, estradele care ocupau toate lateralele şi apoi am făcut repede la stânga şi ne-am îndreptat spre dedesubtul stadionului.

Uşile s-au deschis şi s-au închis de-a lungul holului subteran. Personalul stadionului s-a mobilizat imediat la chemarea lui Fred, iar el a mulţumit cu o fluturare a mâinii şi un zâmbet. Mie însă mi se strângea stomacul gândindu-mă la ce urma să se întâmple în următoarele minute.

— Hai să terminăm odată, a spus Fred. O să fie foarte dificil şi foarte neplăcut, Jack.

După asta, a vârât cheia în broască şi s-a retras, lăsându-ne pe mine şi pe Del Rio să trecem înaintea lui în încăpere.

Am fost surprins să-i văd pe Evan Newman şi David Dix stând pe lângă biroul lui Fred. Doi bărbaţi pe care nu i-am recunoscut erau aşezaţi pe o canapea din fundul încăperii.

Amândoi purtau cămăşi în dungi alb cu negru şi aveau feţele încruntate.

Fred mi i-a prezentat ca fiind Skip Stefero şi Marty Matlaga, apoi m-a întrebat:

— Jack, ai fotografiile? Tu şi Rick, veniţi cu mine. Toţi ceilalţi, dacă nu vom reveni în câteva minute, atacaţi.

Împreună cu prietenul meu, l-am urmat pe Fred pe o distanţă scurtă, până la o uşă pe care scria „Persoane oficiale”.

Fred a bătut de două ori şi, fără să aştepte răspuns, a răsucit mânerul sferic şi a deschis uşa împingând-o.

Flecăreala şi zăngănitul dulapurilor care se deschideau şi închideau au amuţit complet în clipa când noi trei am păşit înăuntru.

Capitolul 98

Arbitrii erau în diverse stadii de dezbrăcare şi aveau privirile aţintite asupra noastră. Fred a spus calm:

— Kenny, Lance, trebuie să vorbesc cu voi o clipă.

Kenny Owen a continuat să se încheie la nasturii cămăşii lui în dungi alb cu negru, apoi şi-a pus piciorul pe o bancă şi şi-a legat şiretul.

— Afară, a spus Fred. Vreau să spun *acum*…

Chipul ars de soare al lui Lance Richter a pălit. El şi Kenny Owen au ieşit, iar Fred a închis uşa în urma lor.

Toţi cinci am format o grămadă la vreo zece metri depărtare de vestiarul arbitrilor, iar Fred a luat cuvântul:

— Nu există cale uşoară. Putem face acest lucru dificil sau foarte dificil.

— Despre ce vorbeşti, Fred? a întrebat Owen făcând pe prostul şi încă foarte bine.

— V-am înregistrat când măsluiaţi meciul, ticăloşi vrednici de milă ce sunteţi! Jack, arată-le fotografiile pe care le-ai făcut la Beverly Hills Hotel.

Imprimasem fotografii după imaginile video cu întâlnirea dintre Owen şi Richter cu Anthony Marzullo şi le aveam într-un plic în buzunarul interior de la piept.

Am scos pozele, le-am aranjat într-o anumită ordine şi am pus chiar deasupra imaginea cu banii.

Richter s-a văzut în poză cu Owen, care ţinea teancul de bani, stând la o măsuţă de cafea vizavi de şeful Mafiei din Chicago.

Am simţit miros de urină şi am văzut partea din faţă a pantalonilor lui Richter umezindu-se.

— Trebuia să fiu de acord, i-a scăpat lui Richter. Trebuia să fiu de acord cu Kenny sau altfel îmi pierdeam slujba.

— Bietul îngeraş nevinovat, a mârâit nervos Owen.

— Nu pierde vremea cu aiureli, Richter, a continuat Fred. Oricum nu mă interesează motivul.

— A fost prima dată, a îngăimat Owen. Ai milă, Fred! Nu poţi face bani lucrând în branşa asta.

— Ken! M-ai auzit când am spus că am totul pe bandă? Marzullo spune „Iată douăzeci la sută acum. Ca de obicei”. Ascultaţi-mă! Newman şi Dix sunt în biroul meu. Dix ar vrea să vă ducă în deşert şi să vă împuşte pe amândoi. Şi ar face-o. Newman doreşte să candideze pentru Congresul SUA. El ar vrea să vă aresteze chiar acum, ceea ce ar proteja în parte reputaţia NFL – şi ar distruge partida. Eu înţeleg lucrurile în mod diferit, iar partenerii mei au încredere în instinctele mele.

Dacă mai aveţi puţină minte, iată care sunt opţiunile voastre. Acum *ascultaţi.*

Cei doi arbitri au rămas privind fără să clipească, în vreme ce Fred a continuat.

— Planul A. Vă întoarceţi în vestiar, spuneţi că aţi fost văzuţi la restaurant luând masa cu doi jucători, dar fără să spuneţi despre cine era vorba. Asta se numeşte încălcare a regulamentelor ligii şi se penalizează cu o încheiere prematură a contractului. Iată şi planul B. Predau poliţiei înregistrarea cu voi acceptând mită de la Marzullo. Integritatea partidei va fi pusă sub lupă. Vor fi examinate toate partidele pe care le-aţi arbitrat de-a lungul vieţii voastre păcătoase. Veţi fi arestaţi şi acuzaţi de asociere în vederea săvârşirii de infracţiuni, iar povestea va deveni ştire naţională peste noapte şi vă va urmări peste ani. Familia Marzullo va fi acuzată de înşelătorie, iar vieţile voastre nu vor valora nici cât negru sub unghie în închisoare sau în afara ei. Sincer, în clipa de faţă, n-aş paria nici măcar un dolar pe vieţile voastre. Aveţi cel mult trei ore să dispăreţi. Dacă familia Marzullo nu o să vă vadă pe teren, vestea o să se răspândească. Dacă partida nu se va desfăşură aşa cum se aşteaptă familia Marzullo, sunteţi victime sigure. Nu cred că trupurile voastre vor fi vreodată găsite.

Ochii lui Kenny Owen erau uriaşi şi umezi. A repetat cu cuvintele lui ce îi spusese Fred:

— Am luat masa la restaurant cu nişte jucători, dar nu pot spune cu cine pentru că nu a fost greşeala lor. A fost o prostie. Am preţuit o friptură gratis şi am încălcat regulile. Te rog, acceptă demisia noastră.

— Goliţi-vă dulapurile şi plecaţi naibii de aici, a spus Fred. Fuguţa!

Zece minute mai târziu, Fred, Newman şi Dix îi conduceau pe noii arbitri în vestiarul persoanelor oficiale. Aşa cum se aştepta toată lumea, Titans a bătut Raiders, 52 la 21, depăşind pariul tip spread[195] cu 14.

Am dus înregistrarea video înapoi la Private şi am încuiat-o în seiful unde mai erau păstrate o mulţime de alte secrete. Dacă Fred va avea vreodată nevoie de ea, o va găsi la mine.

Am păstrat însă în buzunarul de la piept pozele cu Spano, Marzullo şi arbitrii. Aveam o idee strălucită, deşi n-am spus nimănui despre ea.

Capitolul 99

Era patru fără zece în aceeaşi după-amiază.

Justine şi Nora Cronin parcaseră de la ora opt dimineaţă pe Via Marina, în faţa clădirii de apartamente cu trei etaje, acoperite cu stuc alb, unde locuia Rudolph Crocker. Cele două nu erau tocmai prietene, dar nici nu începuseră vreo luptă.

Justine fixase de geamul maşinii o antenă parabolică supranumită *little ears*[96]. Ea şi Nora ascultaseră zgomotele matinale făcute de Crocker în baie şi mai târziu *Meet the Press*[97], însoţit de comentariul gălăgios şi neîntrerupt al tipului.

Cu câteva minute înainte de ora două, Crocker a părăsit clădirea în şort şi tricou, iar Nora şi Justine au avut parte de prima imagine live a individului de douăzeci şi trei de ani care, probabil, ucisese mai mult de douăsprezece fete.

— Nu arată prea grozav, a mormăit Nora.

— Nici nu este. Este doar un nemernic!

Crocker a început să alerge pe Admiralty Way, cu Justine şi Nora pe urmele lui, la o distanţă sigură, în unul dintre exemplarele standard de culoare gri Crown Victorias de la Private.

După reîntoarcerea acasă, Crocker a făcut un duş cântând *Umbreak My Heart*, fals, dar cu trăire. A urmărit *Your Money* la CNN şi apoi totul în interiorul apartamentului său cu vedere la stradă a amuţit. Justine a presupus că tânărul Crocker era la computer. Sau poate că se culcase.

— Oare participă la acea Noapte a Monştrilor? s-a întrebat neliniştită Nora. Mă gândeam că tipul ăsta are nevoie de emoţii puternice.

— Lasă-te pe spate! Închide ochii, a sfatuit-o Justine. Dacă va fi prezent, atunci vom fi şi noi.

— Nu pot moţăi în maşină. Tu?

— Ce-ai spune de-o cafea? E un magazin de delicatese la colţ. Merg să cumpăr.

Exact după ora cinci, Crocker şi-a făcut din nou apariţia din clădirea în care locuia, de data aceasta într-un blazer albastru elegant peste o cămaşă roz, pantaloni largi gri şi cu o pereche de pantofi fără şireturi care păreau să coste o grămadă de bani.

Crocker a luat-o spre o dubiţă Sienna albastră, model recent, parcată la capătul străzii Bora Bora, şi s-a urcat la volan. A dat încet cu spatele şi apoi a luat-o pe Via Marina.

Justine era bună la urmăriri. A luat-o imediat după automobilul lui Crocker, păstrând o distanţă de două sau trei maşini în spatele lui.

Era gata-gata să-l piardă când s-a schimbat culoarea semaforului, dar a forţat motorul şi a trecut pe roşu.

— Ticălosul, a murmurat Cronin. Oare ne-a văzut?

— Nu ştiu, a răspuns Justine. Vom afla imediat.

Cele două colege de urmărire au intrat în Westwood pe Westwood Boulevard şi au luat-o apoi pe Hilgard. L-au văzut pe Crocker când a oprit pe o alee, a lăsat cheile şi maşina unui valet şi a urcat treptele în holul hotelului W.

Barul, aşezat pe colţ, era vizibil prin ferestrele de sticlă de pe ambele părţi.

— Merge la Whiskey Blue, a presupus Justine. E un club de noapte numai bun pentru burlacii bogaţi de a face cuceriri de o noapte. Perfect pentru scopurile noastre, într-adevăr.

Misiunea lor stabilită de comun acord era strictă şi foarte precisă: nu intenţionau să se confrunte cu Rudolph Crocker, ci aveau de gând să-l aresteze. Nici măcar nu doreau să-i întâlnească privirea, deşi Justine n-ar fi avut nimic împotrivă să-i scoată ochii.

Aveau nevoie doar de un frotiu de salivă, o mostră microscopică de celule epiteliale, un fir de păr sau un fir de mătreaţă. Una dintre acestea ar fi fost de ajuns.

Uşor de spus, greu de făcut, totuşi.

— Cum arăt? a întrebat-o Nora pe Justine.

— Adorabilă. Foloseşte asta.

Justine a scos din geantă un ruj şi i l-a dat Norei în timp ce urmărea uşa pe care tocmai intrase Rudolph Crocker. Tipul se afla încă acolo.

— Desfa-ţi părul, a spus Nora. Ciufuleşte-l un pic. Descheie câţiva nasturi.

Justine a ascultat şi a spus:

— Să mergem! Să ne întâlnim cu diavolul!

Nora a trântit uşa, i-a arătat valetului insigna şi l-a avertizat:

— Maşina rămâne chiar aici la bordură. Misiune a poliţiei.

Justine i-a dat băiatului zece dolari şi apoi a urmat-o pe Nora sus pe trepte.

— Înţeleg, a îngânat băiatul. Poliţist bun, poliţist rău.

Nora s-a întors spre el şi a râs zgomotos.

— În acest caz, poliţist gras şi poliţist slab!

Capitolul 100

— Nu strică niciodată să râzi un pic, zise Justine, în timp ce intrau în bar.

De când fusese ultima oară la Whiskey Blue, locul trecuse printr-un proces de modernizare. Holul era capitonat în nuanţe neutre de culoarea pământului, apăruseră canapele unghiulare ciocolatii şi roşiatice, iar de deasupra barului se revărsa o lumină delicată. Muzica techno strivea încercările de comunicare ale vorbitorilor, făcând imposibilă orice conversaţie adevărată.

Spaţiul era plin până la refuz de directoraşi tineri şi aspiranţi care savurau ceea ce mai rămăsese din weekend. Încă o şansă să dea lovitura. Fete cu păr minunat şi haine mulate, cu sânii presaţi şi împinşi până-n gât, râdeau aproape de feţele indivizilor tineri, în mod evident porniţi pe drumul ascensiunii lor în societate. Toţi păreau să aibă părul negru şi dinţii foarte albi. Majoritatea purtau ochelari de soare.

Iustine încerca o senzaţie agasantă de presiune. În acel loc se afla tot ce voia. Era foarte posibil ca Rudolph Crocker să fie omul pe care îl căutau, iar el se afla acolo.

Lucra la acest caz de atâta vreme, încât ajunsese să se simtă de parcă fetele omorâte ar fi fost propriii ei copii. Fuseseră luni de frustrare şi mâhnire, luni în care plânsetele fără sfârşit ale părinţilor se întipăriseră în mintea ei precum rilurile unui disc de vinii.

Ea şi Nora îşi asumaseră o sarcină dificilă, dar decisivă. Dacă ajungeau la rezultatul dorit, ar fi învins un criminal ticălos şi atroce. Victoria însă era foarte greu de obţinut.

Capitolul 101

Justine i-a făcut Norei semn din ochi şi amândouă au înaintat puţin câte puţin prin mulţime.

Când au ajuns la bar, Justine i-a spus unui tip de vreo douăzeci şi ceva de ani, masiv şi îndrăzneţ, care avea faţa roşie şi purta o cămaşă aşijderea:

— Ai ceva împotrivă dacă mă strecor şi eu aici să comand o băutură?

— Cu cine eşti? a întrebat tipul, cercetând-o din cap până-n picioare.

— Eu şi prietena mea, suntem împreună.

Tipul masiv s-a uitat la Nora, pe urmă, înapoi repede la Justine. De data asta, a privit-o în ochi. A zâmbit batjocoritor, dar s-a dat înapoi.

Justine a apucat un scaun, a prins-o pe Nora de braţ şi a tras-o aproape, apoi s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit:

— Îl vezi bine?

— Da. Crocker mai cere un pahar. Barmanul tocmai i-a luat paharul gol.

Barmanul avea până în treizeci şi cinci de ani şi părul de culoarea nisipului, rărit în partea din faţă. Era musculos şi părea plictisit, iar pe cămaşă avea un ecuson cu numele Buddy.

— Cu ce vă servesc, doamnelor?

— Pinot Grigio, a comandat Justine.

— Perrier, a spus Nora, exact când în spatele lui Justine s-a produs un soi de vânzoleală şi cineva a dat peste ea.

— Ce…?

— Nu te uita acum! Crocker are companie, a avertizat-o Nora. Un tip slab cu părul în ochi. La cum arată, ar putea fi expert în calculatoare.

— Nu pot să aud ce spun, a zis Justine.

— Nu contează, a replicat Cronin. Atâta timp când îi putem observa, e perfect.

Barmanul le-a pus paharele pe bar. Justine a plătit cu o bancnotă de douăzeci de dolari şi i-a spus lui Buddy să păstreze restul. Barmanul a ascuns în palmă bancnota, a scos un bol cu alune de sub tejghea şi l-a aşezat în faţa ei.

Justine şi-a ridicat privirea şi a început să-l urmărească pe Crocker în oglinda din spatele barului.

Tipul avea într-adevăr urechi clăpăuge şi un nas de neuitat. Restul imaginii era chiar al naibii de necrezut: cum putea un tip atât de obişnuit să concureze cu psihopaţii legendari pentru un loc de frunte pe lista ucigaşilor?

Un picolo a adus pahare curate la bar, iar colegul lui a luat câteva comenzi. Prietenul lui Crocker avea o bere la halbă şi

amândoi discutau fără să se uite în jur.

Justine şi-a lăsat ochii în jos când Crocker i-a făcut semn chelnerului pentru nota de plată. L-a urmărit semnând şi apoi cum amândoi bărbaţii coborâră de pe scaune şi părăsiră barul.

Buddy s-a dus iute să strângă paharele, dar într-o fracţiune de secundă Nora i-a trântit insigna pe bar.

— Nu atinge paharele, i-a spus ea lui Buddy. Am nevoie de ele. Sunt probă.

— Probă pentru ce? a întrebat barmanul.

— Cred că fata aia drăguţă de acolo mai vrea un pahar, i-a şoptit Justine lui Buddy. De ce nu te duci să o serveşti?

Nora şi Justine au înfăşurat ambele pahare în câte un şerveţel: şi pe cel care îi aparţinea lui Crocker, şi pe celălalt din care băuse prietenul acestuia.

Abia când au ieşit din bar şi au urcat din nou împreună în Crown Vie, şi-au îngăduit să zâmbească.

Justine şi-a deschis telefonul şi a început să tasteze.

— Sci, ne putem întâlni la noi în laborator peste vreo douăzeci de minute? Cred că avem ceva grozav.

Capitolul 102

Aşa cum ar fi spus Yogi Berra[98], era „déjà-vu repetat”. Rick stătea lângă mine în Cessna. La apus, am aterizat pe aeroportul Las Vegas şi am închiriat o maşină.

Apoi, am condus pe lângă fâşiile de teren nisipos pe care încă mai puteau fi văzute multe dintre casele abandonate în 2008[99]. În cele din urmă, ne-a apărut în faţă un zid gri, care bloca vederea spre clădirile dindărătul lui.

Era poarta lui Carmine Noccia.

Rick a apăsat butonul interfonului, cineva a răspuns şi pe urmă ne-a permis să intrăm. Am traversat podul peste un râu artificial care nu putea exista decât în Las Vegas sau poate Orlando. Am continuat drumul pe lângă grajdurile luminate cu proiectoare şi într-un final am ajuns în curtea din faţa casei, unde un pâlc de curmali ascundea uşa de stejar masiv.

Dacă ţineai ochii pe jumătate închişi, puteai spune că te aflai la Barcelona sau în Maroc.

Gealatul lui Noccia, cel pe care îl văzusem ultima dată purtând o cămaşă roşie, era acum îmbrăcat cu un pulover negru mulat şi jeanşi care imitau pielea. Ne-a deschis uşa, apoi ne-a luat pistoalele şi le-a pus deasupra unui dulap foarte lat de pe hol, imitaţie a unui obiect de mobilier maur şi care servea pentru păstrarea armelor de foc.

Apoi, a pornit-o înaintea noastră, prin camera cu masă de biliard, din care se înălţa zgomotul caracteristic al bilelor colorate de argilă, spre încăperea grandioasă unde Carmine Noccia stătea în fotoliul lui de piele.

De data aceasta, Noccia nu citea, ci avea privirea aţintită asupra ecranului gigant de deasupra şemineului şi urmărea o reluare cu masacrarea celor de la Raiders de către adversarii de la Titans, meci care avusese loc în urmă cu câteva ore.

Noccia a închis televizorul şi, ca mai înainte, ne-a oferit locuri fără să ne strângem mâinile.

Mă simţeam isteţ.

Pe de o parte, fuseserăm avertizaţi de Carmine Noccia şi de „familia” lui, care aveau toate motivele din lume să nu ne agreeze. Le dădusem peste nas avocaţilor lui, îi bătuserăm băieţii la bordelul Glendei Treat şi fusesem lipsit de respect faţă de *don*, tatăl lui Carmine.

Acum venisem din nou cu Del Rio, amicul meu deghizat în bodyguard, cu dorinţa de a face o afacere. Aveam ceva tupeu. Îl rugasem pe Rick să-şi ţină gura închisă, ochii deschişi şi fundul pe canapea. El mormăise un „Da, şefule” şi nu puteam decât să sper că avea să îşi ţină nervii în frâu.

Piscina aflată după uşile de sticlă reflecta dungi vălurite de lumină pe chipul lui Noccia, facându-i expresia impenetrabilă.

Oare avea să îmi spună ceea ce doream să ştiu? Aşa speram.

— Ce mai este acum, Morgan?

— Ai văzut meciul?

— Numeşti ăla meci? Mai degrabă o bagatelă!

— Am adus ceva să-ţi arăt.

Am scos din buzunar pachetul de poze şi i l-am înmânat.

Noccia a luat fotografiile cu mâna lui nici caldă, nici rece, dar cu manichiura impecabil făcută, şi le-a frunzărit. Pe măsură ce recunoştea persoanele din imagini şi realiza cu ce se ocupau, precum şi ce însemna asta pentru afacerea lui, devenea tot mai surprins.

— Cum au ajuns fotografiile astea la tine? Dacă nu te deranjează că întreb.

— Le-am făcut chiar eu. Nu asta contează însă. Meciul era aranjat, la fel ca multe altele, iar chestia asta se întâmpla de o bucată de vreme. Dacă n-am fi intervenit noi, hemoragia de dolari din agenţiile de pariuri ar fi continuat şi tu ai fi putut sângera de moarte. În schimb, familia Marzullo a dat de dracu. Asta ar trebui să-i ţină deoparte o vreme. Cred că o să aibă interzis la pariuri sportive la nivel naţional. Tu ce crezi?

Carmine a pus fotografiile pe masa aflată între noi. S-a rezemat din nou în fotoliu şi m-a privit. L-am privit şi eu.

Am încercat să-mi imaginez ce gândea. Oare credea că făcusem ceva atât de grandios pentru simplul lui beneficiu? Plănuia oare un război împotriva familiei Marzullo? Sau pur şi simplu îşi pregătea terenul ca să-i spună tatălui său cu câtă dificultate evitase un dezastru care ar fi putut să bage în faliment o parte foarte importantă a afacerilor familiei?

Mult timp nu s-a rostit niciun cuvânt. Timpul s-a dilatat dincolo de ferestrele de sticlă tăiată oblic din încăperea grandioasă şi a ieşit plutind prin paradisul artificial ajungând tocmai în deşert.

Aşa cum am afirmat, Del Rio este un bărbat răbdător atunci când vrea. N-ar fi trebuit să-mi fac griji pentru că îmi demonstra ceea ce îmi demonstrase de atâtea ori în Afganistan, în calitate de copilot. Acum, Del Rio aştepta, ne urmărea atent şi avea răbdare.

În cele din urmă, Carmine Noccia a clipit.

— Spune-mi ce doreşti, a spus el.

Capitolul 103

Carmine Noccia mă întrebase ce doream. A fost ca şi când un spirit mi-ar fi îndeplinit una dintre acele dorinţe de poveste – trebuia doar să fii atent să nu-ţi doreşti un cârnat pe vârful nasului[100].

— Am demonstrat bună-credinţă, am spus eu. Am lichidat o porcărie de care tu habar n-aveai. Vreau ca tatăl tău să ştie ce am făcut. Asta este dorinţa mea. Şi acum să fim serioşi, nici voi n-o să dispăreţi din peisaj şi nici noi. Să acceptăm realitatea aşa cum este.

— Vrei destindere. Pace între operaţiunile noastre. Să nu ne călcăm pe picioare.

— Exact. Şi mai vreau să ştiu cine a comandat uciderea lui Shelby Cushman.

Noccia a zâmbit. Un zâmbet mic, dar care părea adevărat.

— Niciun prieten mai bun. Niciun duşman mai rău[101], a spus el.

Mă aşteptam să spună *orice* în afara acestor vorbe.

Cuvintele pe care Noccia tocmai le rostise erau ceea ce afirmau puşcaşii marini despre ei.

Niciun prieten mai bun. Niciun duşman mai rău.

Ca şi mine şi Del Rio, Carmine Noccia fusese puşcaş marin.

— Pot să vă servesc cu ceva de băut, băieţi? a întrebat el. Sau poate că acceptaţi să fiţi oaspeţii mei la cină? Putem discuta în timp ce mâncăm.

— Mulţumim mult pentru invitaţie, dar este târziu, iar eu am de făcut un zbor în seara aceasta.

Noccia a dat din cap aprobator, s-a ridicat din fotoliu şi ne-a rugat să-l urmăm în sala de biliard. Odată ajuns aici, i-a expediat rapid pe jucătorii strânşi în jurul mesei:

— Ieşiţi afară, băieţi! Luaţi o pauză.

Încăperea s-a golit repede. Lângă masa de biliard era un sistem contorizare, dar Noccia a trecut pe lângă, îndreptându-se spre tabla care atârna pe perete. Părea a fi răbojul trainic al meciurilor câştigătoare.

Noccia a luat un burete din tava aflată în partea de jos şi a şters nişte numere de telefon care fuseseră scrise pe colţ.

Când a vorbit, stătea cu spatele la mine:

— Noi avem un partener într-o serie de proiecte de construcţii: un hotel în Nevada şi două malluri în LA şi San Diego. Acest partener a venit cu o cerere, a spus Noccia, iar noi nu am avut de ales decât să i-o onorăm.

Când a început să scrie numele partenerului cu o cretă albastră şi pătrată de biliard, am încremenit. La început, n-am

înţeles. Am crezut că va trasa o diagramă de la partener la omul care angajase execuţia.

Dar nu asta s-a întâmplat.

Carmine Noccia a scris repede şi cu un zgomot hârşâit pe tabla de ardezie litere care au compus un nume, apoi a spus:

— Aceasta este persoana care a aranjat execuţia prietenei tale, Shelby Cushman.

După ce a fost sigur că văzusem ce scrisese, a scuipat pe burete şi a şters numele scris pe tablă.

A pus buretele jos şi ne-a condus, pe mine şi pe Del Rio, la uşă, unde ne-a urat noapte bună.

Apoi mi-a strâns mâna.

Capitolul 104

Era din nou trecut de miezul nopţii, iar eu eram din nou în Los Angeles. Îi spusesem lui Del Rio că aveam să-l revăd dimineaţă, la care el m-a privit de parcă ar fi fost un părinte care tocmai îşi urcase fiul cel mic în autobuzul şcolar pentru prima oară.

— Mă descurc, am spus eu.

Dar oare chiar aveam să mă descurc? Rick a continuat să mă urmărească până când am urcat în Lamborghini şi mi-am prins centura. Am luat-o pe 10 East şi apoi pe ieşirea spre Sunset.

Dacă aş fi condus un Volkswagen, aş fi gonit mai tare. Dezavantajul de a avea o maşină rapidă. Ar fi alertat toţi poliţiştii din stat şi toţi cetăţenii de bine posesori de telefoane mobile.

Mintea îmi alerga cu mult în faţa maşinii şi totuşi mă menţineam în limitele de viteză. În cele din urmă am încetinit şi m-am oprit la intrarea de la Chateau Marmont Hotel.

Am luat liftul din garajul cu parcare fără să văd pe nimeni şi am apăsat pe butonul pentru etajul lui Andy. Am rămas în faţa uşii lui şi mi-am folosit telefonul mobil să-l sun.

Acesta a sunat şi a tot sunat şi a tot sunat. În cele din urmă, Andy a răspuns.

— Jack? S-a întâmplat ceva? Este unu dimineaţa.

— Normal că s-a întâmplat. Sunt chiar în faţa uşii tale. Deschide!

Andy era în aceeaşi pijama pe care o purtase la ultima noastră întâlnire. Mătase boţită, dungi late de culoarea castanei amestecate cu linii negre subţiri.

Camera mirosea a gaze intestinale şi a pâine cu usturoi, pe care am depistat-o pe măsuţa de cafea.

— Nu arăţi prea bine, mi-a spus Andy.

— Tocmai am zburat din Vegas, i-am spus eu. Apoi, am condus până aici.

— Ia loc, Jack!

M-am aşezat.

— Am petrecut câteva minute foarte interesante în compania lui Carmine Noccia. Am fost la reşedinţa lui.

Andy m-a privit în faţă. Nu exista niciun pic de teamă în ochii lui.

Cum de îşi imaginase că n-o să aflu? Subestimase oare maniera în care era posibil să reacţionez? Sau Andy era un tip mult mai imperturbabil decât fusesem eu vreodată în stare să recunosc? Nu era modul în care mă gândeam la fratele meu de cruce, la prietenul meu apropiat de când eram puşti.

Cu o voce care vibra încă din cauza şocului i-am spus:

— Carmine mi-a vorbit despre solicitarea ta, respectiv că tu ai fost cel care i-ai cerut ca Shelby să fie ucisă. Cum ai putut face asta? Spune-mi ceva ca să te pot crede.

Faţa lui Andy s-a lungit, iar genunchii i-au cedat. L-am urmărit căzând pe podea şi apoi l-am apucat brutal de umeri, cu două mâini ca de oţel şi l-am aruncat într-un fotoliu că era aproape să treacă de partea cealaltă.

Acum plângea cu suspine, dar cum mai văzusem această reprezentaţie penibilă şi patetică, nu am rămas impresionat.

— Hai, totuşi, Andy! Dă-i drumul, ticălosule!

— Era o târfa, Jack. Şi tu mi-ai spus-o, dar eu o ştiam deja. Făcea toate perversiunile cu toate scursurile pentru un dolar. Iar eu am fost nevoit să aflu despre asta de la o jigodie demnă de dispreţ, care nu a ştiut sau nu s-a sinchisit de faptul că Shelby era soţia mea.

— Există tribunale, Andy, puteaţi divorţa, am spus, dar mă gândeam la Shelby, îi vedeam faţa, îmi aminteam cum râdea din adâncul inimii la Improv[102], cum fusese pentru mine un punct de reazem şi poate chiar salvarea mea după întoarcerea din război.

Mă ucidea gândul că intrase în cine ştie ce infern al drogurilor, care o făcuse să decadă atât de mult. Şi după aceea, m-am gândit cum îi făcusem cunoştinţă cu un bărbat care plătise să fie omorâtă. Dacă nu le-aş fi făcut cunoştinţă, Shelby ar mai fi fost în viaţă. O iubisem şi avusesem încredere în el. Şi, în plus, îmi era tare dor de ea!

Cum de fusese în stare Andy să-i facă asta lui Shelby? Cum era posibil să-şi dorească cineva să o ucidă pe Shelby? Ea era blândă şi îngăduitoare şi ne făcea pe toţi să râdem – pe mine unul mă făcea să râd.

Plânsul lui Andy mă scotea din sărite. Ultima dată când plânsese cu disperare, îi crezusem durerea.

Acum totul era la vedere: fusesem păcălit. Şi prietenul meu mi-o făcuse.

Nu-l mai cunoşteam pe Andy Cushman.

— Pentru un statistician, eşti un actor al naibii de bun. În clipa de faţă poate un pic prea teatral, am spus.

Plânsul s-a oprit, iar Andy s-a dezmeticit.

— Te rog, Jack! Nu înţelegi cum era să trăieşti în aceeaşi casă cu ea. Ştiind ceea ce facea: drogurile, bărbaţii. Trebuia să o fac, dar nu puteam să o fac eu. Am iubit-o, Jack. În mod sincer. Te rog. Nu anunţa poliţia.

— Nu-ţi face griji din cauza asta. Nu voi suna la poliţie. Îmi eşti client, nenorocitule.

— Şi prieten?

Expresia imploratoare m-a înfuriat şi mai tare.

Drept răspuns, i-am tras un pumn în faţă. Scaunul i s-a răsturnat şi, când era prăbuşit pe covor, l-am apucat de păr şi l-am lovit peste tot: picioare, rinichi, coaste. I-am turnat o sticlă de scotch de trei sute de dolari pe cap. Oricât ar părea de ciudat, n-am reuşit să mă gândesc la nimic altceva de spus, n-am reuşit să găsesc nimic altceva de făcut ca să nu-l omor.

Când am plecat din apartament, Andy Cushman, fostul meu client, fostul meu prieten, mai plângea încă.

Capitolul 105

Doctor Sci a cotit repede spre biroul lui Justine, a apucat clanţa uşii şi s-a aplecat brusc de parcă ar fi fost un steag în furtună.

Era zece fără zece dimineaţa şi lucrase toată noaptea în laborator la paharele aduse de Justine.

Aceasta şi-a aşezat palmele pe birou şi a început să cerceteze faţa de copilaş a lui Sci. Era un om de ştiinţă care, chiar dacă veştile nu erau prea grozave, avea un chip pe care scria mare fericire: fericirea de a fi rezolvat o problemă.

— Spune-mi ceva de bine, a spus Justine, fa-mă să zâmbesc, minunatule!

— Am veşti proaste şi veşti bune, i-a răspuns Sci.

Justine şi-a cuprins faţa cu palmele.

— Veştile proaste mai întâi!

— Vestea bună este că am izolat ADN-ul individului necunoscut. Se potriveşte cu cel găsit pe hainele lui Wendy Borman.

— Şi asta-i o veste bună? a întrebat Justine. Am obţinut doar un rezultat favorabil legal de la acel ADN masculin.

— Da, încă rămâne necunoscut. Dar l-ai văzut. E bine mersi şi trăieşte în Los Angeles.

— Ascultă, Sci, o veste bună ar fi dacă mi-ai spune că ai reuşit să confirmi potrivirea cu Rudolph Crocker. Am stat chiar lângă el în bar. I-am învelit paharul cu atâta grijă, de parcă aş fi înfăşat un copilaş. ADN-ul lui trebuie să fie pe pahar.

Sci a dat drumul clanţei, a intrat în birou şi s-a aşezat pe scaunul din faţa lui Justine. Şi-a îngrămădit picioarele încălţate în şlapi într-o parte a biroului. Tricoul său de plajă, galben cu imprimeu, se asorta cu şuviţele-i blonde. Arăta de parcă acum ar fi ieşit dintr-un magazin de surf din Venice Beach.

— Problema nu e că ADN-ul lui Rudolph Crocker nu este pe pahar. Problema e că tot ce am reuşit să extrag e apă de ploaie. Aşa că, atâta timp cât nu reuşesc să-l izolez din mostră, nu pot spune că ADN-ul lui e identic cu cel găsit pe cămaşa lui Wendy Borman. Îmi pare rău, Justine. Mostra e de tot rahatul.

— Stai aşa! *Stai aşa!* Poţi reface testul şi încerca să îi izolezi cumva ADN-ul…

Sci o privea pe Justine cum se străduia să stoarcă o picătură de speranţă din rezultatul pe care tocmai i-l dăduse. Dacă ar fi putut face asta pentru ea, ar fi facut-o.

— Nu-i aşa?

— Nu. Dacă ar fi să ghicesc cum s-au petrecut lucrurile, a continuat Sci, barmanul nu mai avea pahare curate. A clătit unul murdar la chiuvetă şi i l-a dat lui Crocker. Paharele curate

au sosit abia după, iar barmanul i-a dat unul necunoscutului. Plauzibil?

— Nu mai pot obţine o mostră de la Crocker, a bombănit Justine. Nu în timp util!

— Dacă nu poţi găsi ceea ce îţi trebuie pe stradă, mergi la el acasă şi ia, şi-a dat cu părerea Sci.

— Sper că nu te gândeşti să intrăm la el în casă… Ah, vrei să spui că ne trebuie un mandat de percheziţie.

— Doar dacă asta e tot ceea ce poţi face.

La dracu, s-a gândit Justine şi a format numărul lui Bobby. Îl ştia pe de rost, bineînţeles.

Capitolul 106

Justine a oftat adânc şi a rotit scaunul către fereastră, departe de Sci. Când a început să vorbească cu Petino pe un ton oarecum disperat, şi-a aplecat capul.

— Bobby, Sci spune că nu putem exclude ADN-ul lui Rudolph Crocker de pe mostră. Asta înseamnă că ar fi putut fi unul dintre psihopaţii care au răpit-o pe Wendy Borman. Da, Bob, a continuat Justine la telefon. Mostra e contaminată, dar Crocker *este inclus* ca una dintre multele posibilităţi… Da, e adevărat. Crocker e unul dintre nenumăraţii posibili suspecţi, aşa că am nevoie de un mandat de percheziţie… Vorbeşti serios? Trebuie să intru la el în apartament doar o secundă, cât să îi iau periuţa de dinţi… Mulţumesc pentru timpul acordat şi pentru nimic, Bob. Orice s-ar întâmpla, e responsabilitatea ta.

Justine a trântit receptorul, s-a întors şi i-a spus lui Sci:

— Zice că proba nu ar putea fi admisă nici chiar dacă ar putea forţa mâna vreunui judecător. Nu îmi pasă de *caz* în clipa asta. Vreau doar să îl opresc pe ciudatul ăsta să mai *ucidă* pe cineva azi.

Telefonul lui Sci i-a bâzâit pe şold. L-a privit şi i-a spus lui Justine:

— Sunt jos dacă ai nevoie de mine.

Sci a coborât scările către laboratorul de la subsol. A găsit-o pe Mo-bot în biroul ei asemănător peşterii unui druid, unde ardeau esenţe parfumate. Lui îi mirosea doar a gunoi parfumat.

Mo nu şi-a ridicat privirea din monitor când i-a spus:

— Morbid a furat un nume de utilizator şi a trimis un mesaj ţintei.

Sci s-a deplasat cu scaunul către biroul lui Mo şi şi-a vârât nasul în monitor. Programul nedetectabil pe care îl creaseră era al naibii de bun. Putea intercepta wireless convorbiri imediat ce apelul era iniţiat – dar intercepta şi trăncănelile.

— Selectează-i pe Morbid şi pe Lady D. Să simplificăm lucrurile, a spus Sci, după care şi-a scos telefonul din toc şi l-a sunat pe Jack.

— Morbid flecăreşte cu ţinta, i-a spus lui Jack. Nenorocitul foloseşte numele Lulu218. Mesajul lui către ea spune „Ne vedem după ore”. Nu spune şi unde.

Imediat după asta, Sci a întrebat-o pe Mo:

— Poţi localiza mai precis unde se află Morbid?… Jack, e în West Hollywood. Asta e tot ce pot să-ţi spun acum. O să urmărim impulsurile de radiolocator până ne apropiem de poziţie.

— Nu-l poţi urmări? a întrebat Jack.

— Nu, a venit răspunsul lui Sci. Nu putem intercepta convorbirea, iar sărmana fată o să fie moartă înainte ca poliţiştii să obţină un ordin judecătoresc.

— Acum mă ocup de asta, aproape că a urlat Jack.

— Bine, a spus Sci. O să mai încercăm, şi apoi a întrerupt convorbirea cu Jack.

— Trimite-i un mesaj lui Lady D, i-a spus Sci lui Mo.

— Am încercat. Suntem blocaţi. E foarte prevăzătoare, sărmana mieluşea. Ştie că pe acolo mişună un criminal, aşa că îl lasă înăuntru pe lup, cel care foloseşte numele de utilizator al prietenei ei, iar pe noi ne încuie pe dinafară.

Capitolul 107

În timp ce gonea pe Figueroa, inspectorul Nora Cronin a tras de volan la dreapta şi a parcat neregulamentar în faţa clădirii albe cu cinci etaje, ascunsă oarecum vederii, ce găzduia Private şi multele ei secrete. Justine a ieşit cu un mers elegant pe uşile de sticlă din faţă, a urcat în maşina poliţiei şi şi-a pus centura.

— Mă scoate din sărite, a spus Justine.

— Ştii, chiar dacă Bobby e complet idiot, trebuie să îi acorzi credit de data asta, pentru că are dreptate. Nu avem motive întemeiate de suspiciune.

— Crocker şi tovarăşul lui vor ucide pe cineva în seara asta, o altă fată. Astea sunt „motivele mele întemeiate de suspiciune", la dracu.

De la radioul maşinii s-a auzit o voce greu de desluşit: un jaf în zona Cahuenga cu bulevardul Santa Monica.

Nora a dat volumul mai încet şi a spus:

— Eu zic să îi tragem o vizită lui Rudolph Crocker la birou aşa, pe neaşteptate. Tu îţi iei mina obişnuită. Ca un procuror înţepat rău. Mă prezint lui Crocker şi îl invit politicos la secţie. Nu e arestat, doar avem nevoie să ne ajute la unul dintre cazurile noastre. Să fie un bun cetăţean, ceva de genul ăsta. Să zicem că s-ar putea să fi fost martor la o crimă.

— Bine, a spus Justine. Vine. E prins acum. Îi spui că a fost identificat ca trecând la volanul maşinii pe strada unde a fost răpită Borman acum cinci ani.

— Sigur. S-ar putea să meargă. Poate devine agitat şi spune ceva incriminator. Sau poate îşi lasă ADN-ul pe o cutie de Coca-Cola, a spus Nora. Poate venirea la secţie îl descumpăneşte. Aşa că amână uciderea din seara asta şi, colega, cel puţin câştigăm timp.

Justine a dat din cap aprobator.

— Lucrează pe Wilshire, lângă Fairfax. La zece dimineaţa ar trebui să fie acolo.

Nora a accelerat şi, după cincisprezece minute de condus pe Wilshire, a găsit adresa cu uşurinţă şi a parcat. Apoi, împreună cu Justine, a intrat în clădirea rece de birouri care avea pe hol o instalaţie strălucitoare de mărimea unui hambar, o creaţie a lui Frank Stella[103].

Nora a arătat legitimaţia recepţionerului firav de după ghişeul de marmură de la etajul al doilea şi a cerut să îl vadă pe Rudolph Crocker.

— Domnul Crocker nu este. Şi-a luat o zi liberă, a răspuns secretarul.

— Rahat! i-a scăpat Norei, care a izbit cu pumnul în marmură.

Tot în maşina poliţiei, Nora a condus spre blocul unde locuia Crocker.

— Dacă nu e acasă, îl aşteptăm ca data trecută.

— De ce nu dai în urmărire generală nenorocita aia de furgonetă?

— Bine, a spus Nora. Bună idee, Justine!

Poliţista a indicat dispecerului numele lui Crocker, a comunicat că acesta se afla la volanul unui model mai vechi de Toyota Sienna, o furgonetă albastră, şi a cerut urmărirea generală a vehiculului.

— Trebuie să găsesc furgonetă asta, care are legătură cu un caz, „Şcolăriţa", a mai spus ea. Atenţie!

Va parca chiar în faţa apartamentului său, a revenit Nora la Justine.

Dar furgoneta albastră nu se zărea, iar paznicul de la uşă spusese că Rudolph Crocker părăsise clădirea dimineaţă devreme, pe la şapte, şi nu, nu avea nici cea mai vagă idee pe la ce oră avea să se întoarcă.

Nora şi Justine s-au instalat în maşină chiar vizavi de blocul lui Crocker. Nora a continuat să drăcuiască una sau alta. După mai bine de patru ore, poliţista a primit apelul de la dispecer.

— Inspectore, furgoneta albastră e în Silver Lake. Ultima oară a fost văzută îndreptându-se spre nord pe Alvarado. Ai noştri mergeau spre sud şi l-au pierdut în sensul giratoriu.

— Spune tuturor echipajelor să găsească furgoneta asta, sergent. Vreau s-o oprească sub orice pretext până ajung eu. Suspectul poate fi înarmat şi periculos. E suspectul nostru principal într-o serie de crime, a urlat Nora.

Capitolul 108

— Jack, a rostit Mo-bot cu o voce neobişnuit de supusă, ca să ne înţelegem, nu ştim numele reale ale niciuneia dintre persoanele astea.

Era aproape patru jumătate, luni după-amiaza. Conduceam o maşină obişnuită, Cruz era cu mine, înarmat, iar eu vorbeam cu Mo-bot, care se afla la birou.

Am pus-o pe Mo pe difuzor ca să o poată auzi şi Emilio.

— Morbid trimite mesaj ţintei necunoscute, „Lady D", folosind un nume furat din agenda ei de telefon. E vorba de numele unui prieten de-ai ei.

— Am înţeles.

— Aşadar, Morbid a scris: „Am ceva important să-ţi spun. Ne putem întâlni la Slommo?"

— Ce e Slommo, am întrebat-o pe Mo.

— Ştiu eu, a intervenit Cruz. E un stand de ziare pe Vermont.

Mo a revenit cu detalii:

— Lady D a mai trimis un mesaj. „Nu pot, pretena. Gătesc în seara asta. Ies la cumpărături". Morbid îi răspunde: „E foarte important. Trebuie să ne întâlnim la magazin".

— *Care* magazin? am întrebat eu.

— Jack, ştii tot ce ştiu şi eu. Offf. Ţinta spune: „OK. Ne vedem în 15" Şi a întrerupt convorbirea.

— I-ai localizat cumva, Mo? Pe oricare dintre ei.

— Morbid e pe Montrose şi se apropie de Glendale. E tot ce pot face. Aşteaptă, se mişcă. Se îndreaptă spre nord. Jack, Morbid s-a oprit pe Glendale. Ori e la semafor, ori… nu, la viteza pe care o are trebuie să fie pe jos acum.

— E un supermarket Ralph pe Glendale. Ce anume urmărim? a întrebat Cruz în timp ce îşi pocnea obsesiv încheieturile.

— Justine a spus că e alb şi slab. În jur de douăzeci de ani.

— Suntem pe drum, i-am spus lui Mo-bot.

Mă simţeam de parcă eram iarăşi pe câmpul de luptă, ca şi cum aş fi avut încă o dată şansa de a face lucrurile cum trebuie.

Capitolul 109

Eamon Fitzhugh, zis Morbid, a zărit-o pe Graciella Gomez stând în faţa supermarketului Ralph.

Adolescenta purta pantaloni scurţi din denim şi un tricou mulat roz. El a ieşit din parcare şi s-a îndreptat spre ea, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor, cu privirea în pământ, în timp ce părul îi acoperea ochii ce tânjeau după păpuşica aceea.

„Lady D" nu şi-a ridicat privirea. De ce ar fi facut-o? Ea o aştepta pe prietena ei, Lulu Fernandez, care venea să îi dea nişte veşti importante.

Morbid a urmărit-o pe Graciella cum îşi consulta ceasul de la mână şi s-a îndreptat fix spre ea, strigând-o pe numele de alint. Era momentul să facă dovada strălucitului său talent actoricesc, evident de altfel. De aceea era omul potrivit.

— Gracie?

— Da?

Puţin sfios:

— Sunt prieten cu Lulu. Sunt Fitz.

— Da? N-am auzit-o niciodată pomenind de vreun Fitz.

— E secretul nostru deocamdată. Lasă asta acum! Lulu m-a trimis să te întâlnesc pentru că ea a trebuit să meargă la spital. Are belele.

— Ce? Nu e bine. Ce-a păţit?

— Bine. Uite, e gravidă cu mine. M-a rugat să-ţi zic că sângerează şi că s-ar putea să piardă copilul. E decizia ta. Are mare nevoie de tine, a continuat Fitzhugh cu glas sfâşietor.

— Ştii ceva? Tu mă abureşti. Mi-ar fi spus dacă se cupla cu unul alb ca tine, mai ales unul de vârsta ta.

— Tu chiar nu înţelegi? Am spus că are mare nevoie de ajutor.

Pe figura fetei se citea furia.

— *Mincinosule!* Pleacă de aici!

Graciella s-a dat în spate până s-a lovit de un şir de cărucioare, s-a împiedicat, şi-a revenit şi a încercat să fugă. Fitzhugh a ajuns-o rapid. A apucat-o de braţ, a oprit-o şi a ţintuit-o ferm.

— Gata, Grade, nebuno! Opreşte-te! Totul e pe bune. Uite, îţi dau drumul.

Cât pe ce s-o convingă pe fată. Urma să îi spună că Lulu o aştepta în furgonetă, dar nu a mai apucat s-o facă.

Fitzhugh a simţit o lovitură puternică în coaste. A căzut lat şi a privit înspre tipul hispanic care îl pusese la pământ şi care acum îi sucea încheieturile la spate, scoţându-i, practic, umărul drept din încheietură. Fitzhugh a scos un urlet.

— Ce vrei să-i faci fetei, nenorocitule? Cum te cheamă? Cu tine vorbesc, a tunat Cruz, care s-a aplecat, a scos portofelul puştiului din buzunarul de la spate şi i l-a înmânat lui Jack. Apoi s-a adresat individului de pe jos.

— Unde e Rudolph Crocker?

— Nu ştiu niciun Rudolph Crocker. Lasă-mă să plec sau strig după poliţie.

— Nu te obosi, domnule Fitzhugh. Poliţia e deja pe drum. I-am chemat eu pentru tine.

Capitolul 110

Justine a strâns cu putere cotiera cu mâna dreaptă, ţinând telefonul cu cealaltă, şi a strigat către Jack în zgomotul asurzitor al sirenelor.

— Sunt cu Nora Cronin. Am localizat furgoneta lui Crocker la un bloc distanţă de supermarketul Ralph. Furgoneta e încercuită de maşini de poliţie… Jack, te sun eu din nou. Lucrurile ar putea degenera chiar în clipa asta.

Nora a frânat şi a sărit din maşină împreună cu Justine. Un tip în uniformă s-a îndreptat spre ele.

— Inspectore, uite cum stă treaba. Tipul parcase deja în clipa în care l-am localizat. De îndată ce ne-am apropiat, şi-a aşezat mâinile pe cap. Portierele sunt blocate şi refuză să iasă.

— Refuză să iasă din maşină?

— Exact! Cine naiba face aşa ceva? Are el ceva încuiat acolo. Droguri, cred. Sau electronice. Arme. Oricum, nu are cum să scape.

Justine a aruncat o privire prin parbriz către tânărul alb, cu ochelari subţiri. El a privit-o la rândul lui, cu un calm relativ nefiresc.

Era categoric Crocker, nenorocitul ăla de psihopat sălbatic. Îi ştia mutra din albumul de promoţie şi de ieri, de când îl văzuse în faţă la Whiskey Blue. Un ticălos care, în ultimii ani, la fiecare câteva luni, ademenise şi omorâse fete care crezuseră poveştile servite de el şi de partenerul lui.

Justine ştia numele victimelor şi tot ce era de ştiut despre vieţile lor pline de promisiuni, mult prea scurte, toate treisprezece. Îl ura pe Crocker. Şi îi mai era şi teamă.

Nici ea, nici altcineva din poliţie nu deţineau nimic concludent împotriva lui, în afară de o identificare de acum cinci ani făcută de o minoră, care, la fel de bine, s-ar putea să refuze să depună mărturie.

Justine s-a apropiat atât de mult de Crocker, încât îi putea zări nările albite, sprâncenele ridicate şi zâmbetul.

Parcă ar fi fost excitat şi parcă invita pe cineva să îl împuşte.

Ce naiba? O încercare de sinucidere sub nasul poliţiştilor?

Asta era de neconceput! *De neconceput!*

Justine s-a întors la maşina Norei şi a luat bastonul aflat pe consolă. A revenit apoi lângă poliţistă, care ţinea arma cu ambele mâini îndreptată spre Crocker prin geamul închis din dreptul şoferului.

— Ieşi afară din maşină, a strigat Nora către Crocker. E ultima oară când îţi spun! Ieşi afară! Ţine-ţi mâinile la vedere!

Crocker a răspuns strigând:

— Nu sunt înarmat. Nu cred că ai să tragi în mine.

Justine ştia că furia ei dădea tonul acolo, dar nu-i păsa, aşa că a scuturat bastonul cu forţă, producând un zgomot asemănător culisării unei arme de vânătoare. Bara grea de metal de şaisprezece centimetri s-a prelungit, devenind un baston de patruzeci de centimetri.

— Stai în spate, Nora, a avertizat Justine, care, ţinând bastonul ca pe o bâtă, a lovit cu putere geamul de la portiera şoferului. Crocker s-a ferit prea târziu. Sticla se sfărâmase.

Apoi, Justine s-a năpustit şi a lovit din nou geamul.

După ce a urmărit cu gura căscată acţiunea lui Justine, Nora a băgat mâna printre cioburi şi a descuiat portiera. Apoi, şi-a pus arma în toc şi l-a tras pe Crocker afară din maşină, jos pe caldarâm.

În timp ce tânărul lung şi subţire s-a rostogolit la pământ, armele au apărut de peste tot.

— Pe burtă şi mâinile la cap! s-a răstit Nora.

Firicele de sânge se prelingeau pe faţa lui Crocker.

Brusc, lui Justine i s-a făcut frică. Dacă se înşela în privinţa lui Crocker, aveau să urmeze procese, procese grele. Crocker avea să ceară oraşului daune pentru arest ilegal, brutalitatea poliţiei, atac asupra persoanei şi a proprietăţii. În acelaşi timp, avea să o dea în judecată şi pe ea şi, pentru că nu era bogată, avea să dea în judecată şi Private.

Dar în clipa aceea nu mai conta. Nimic nu mai conta în afara acestui ucigaş lipsit de suflet care zăcea întins pe asfalt.

— Rudolph Crocker, te arestăm pentru obstrucţionarea poliţiei, a spus Nora.

— Eu n-am obstrucţionat nimic. Stăteam în maşina mea şi-mi vedeam de treabă.

— Păstrează replica asta pentru judecător, a spus Nora.

— Ai să vezi tu ce o să ţi se frece ridichea, a făcut Crocker pe curajosul.

Capitolul 111

Eu şi Cruz am ajuns la Justine la câteva minute de la apelul ei. Şoseaua cu patru benzi era aglomerată până în trotuare. Poliţiştii de la circulaţie redirecţionau valul orei de vârf, în timp ce ambele culoare care duceau spre sud erau blocate de maşinile echipei.

Nu ne-a rămas decât să abandonăm maşina şi să ne deplasăm printre cordoanele de poliţişti. Am numărat opt maşini ale poliţiei, douăzeci de uniforme şi diferiţi copoi care o înconjurau pe Nora Cronin. Aceasta îşi postase piciorul ei mic pe gâtul unui bărbat culcat la pământ, cu faţa în jos, în timp ce îi citea drepturile.

Justine stătea câţiva metri mai departe, cu o expresie pe faţă pe care eu aş fi numit-o cufundare în gânduri. Doar ce ne-a aruncat o privire, mie şi lui Cruz, apoi şi-a aţintit din nou privirea asupra lui Cronin, care pusese mâna pe individul doborât la pământ şi îl ridicase la poziţia verticală.

— Vreau să-mi sun avocatul, a spus tipul cu ochelari.

— Sună toţi avocaţii pe care îi doreşti, nenorocitule, i-a răspuns Nora.

Patru poliţişti s-au îngrămădit şi l-au împins într-o dubă cu mâinile încătuşate la spate. Individul arăta inofensiv şi, mai mult decât atât, relaxat.

— Ăsta-i Crocker? am întrebat-o pe Justine.

Ea s-a uitat la mine şi a răspuns:

— Da, el este. A ucis pe cineva? Nu ştiu. Poate o să ne aducă cineva nenorocitul ăla de mandat ca să-i putem recolta dracului odată ADN-ul.

Deodată au început să zboare pe deasupra noastră elicopterele presei. Un BMW, o limuzină Ford şi o furgonetă echipată cu antenă parabolică şi-au făcut apariţia pe stradă.

Şeful poliţiei, Michael Fescoe, a coborât din Ford. Nu-mi venea să cred că deja se afla acolo.

Procurorul Bobby Petino a coborât din BMW.

Cei doi s-au întâlnit, au schimbat câteva cuvinte şi apoi s-au îndreptat spre locul unde stăteam eu, Cruz şi Justine.

— Ce-ai păţit? a întrebat-o Bobby pe Justine.

Ea s-a uitat în jos şi a văzut dâre de sânge de la cot până la încheietura mâinii.

— Nu e sângele meu, a spus ea. E al lui Crocker.

Faţa i s-a învăpăiat – *dar de ce?*

Justine şi-a întors faţa de la Bobby în timp ce Fescoe mi s-a adresat spunând:

— Cel pe care l-a atacat Cruz. Eamon Fitzhugh. Care-i treaba cu el?

— Pe scurt, am aflat că el şi Crocker urmau să comită o crimă în seara aceasta. Nimic care să poată fi verificat. L-am urmărit pas cu pas pe Fitzhugh şi l-am prins implicat în ceva dubios cu o adolescentă în parcarea de la Ralphs.

— Acum este la spital cu umărul dislocat şi contuzii şi strigă în gura mare despre brutalitatea poliţiei, a spus Fescoe.

— Intenţiona să o ucidă pe fata aia, s-a apărat Cruz.

— Aşa crezi tu, a intervenit Fescoe.

— Aşa cred eu, a replicat Cruz. N-am făcut decât să-l atac cu multă convingere. Tipul e din categoria cocoş.

Când m-a privit, ochii lui Fescoe erau sălbatici de furie.

— Jack, asta este o obrăznicie fără margini. Aţi folosit surse anonime. Aţi băgat indivizi în spital. Faceţi arestări fără temei. Vă poftesc în biroul meu peste o jumătate de oră. Adu-i pe Cruz şi pe Smith. Dacă nu o să aveţi o explicaţie care să mă mulţumească despre tot dezastrul ăsta, vă retrag licenţa.

În timp ce Fescoe se depărta, am întrebat-o pe Iustine:

— Spui că acest sânge este *al lui Crocker?*

— Da, a răspuns ea dând din cap.

Locul şoferului din automobilul Sienna era plin de cioburi. Înainte ca poliţistul în uniformă să-mi spună să nu ating nimic, mi-am pus o mănuşă de latex şi am adunat câteva bucăţi de sticlă stropite cu sânge şi le-am pus în altă mănuşă. I-am înmânat mănuşa-pungă lui Justine împreună cu cheile de la maşina mea.

— Du asta la laborator imediat. Te aştept în biroul lui Fescoe. O să fie amuzant.

N-aş putea spune că Justine a zâmbit, dar expresia ei se îmblânzise.

— Mulţumesc, Jack!

Capitolul 112

Biroul şefului poliţiei, Michael Fescoe, păstra mirosul prânzului din ziua trecută.

Storurile montate în interior pe pereţii de sticlă erau trase pe jumătate, astfel încât Fescoe să poată vedea ce se întâmpla în secţie. Ferestrele afumate dădeau înspre Los Angeles Street, unde maşinile goneau asemenea fantomelor în întuneric.

Tensiunea din cameră era electrizantă, dar nu într-un mod plăcut sau benefic.

Niciuna dintre persoanele aflate acolo nu putea afirma cu încredere că după operaţiunile de mai devreme nu avea să fie dată în judecată, concediată sau trimisă la închisoare – ori poate toate trei în acelaşi timp.

În calitate de unic patron al agenţiei Private, aveam să fiu primul trimis în faţa plutonului de execuţie. Eram doar un prestator de servicii. Private avea să fie învinuită de toate relele pământului încă din prima rundă. Ne făceam vinovaţi de folosirea ilegală a electronicii, cu singura deosebire că legile împotriva acestei tehnici avansate pentru ascultarea convorbirilor telefonice de la distanţă nici măcar nu fuseseră scrise încă.

În baza asigurării noastre şi la îndemnul nostru, inspectorul Nora Cronin arestase un bărbat care fusese rănit de unul dintre detectivii noştri în timpul arestării, iar unica noastră probă împotriva lui Rudolph Crocker era o amintire de acum cinci ani a unei adolescente care putea foarte bine să nu dorească să depună mărturie.

Într-adevăr, Fitzhugh îşi lăsase ADN-ul pe hainele victimei, cu cinci ani în urmă, dar ADN-ul de pe o şosetă scurtă nu era o dovadă că el o ucisese.

Dacă nu aveam să dovedim o legătură între Crocker, Fitzhugh şi asasinarea oricăreia dintre eleve, de la Borman până la Esperanza, avocaţii celor doi aveau să-i scoată din închisoare în doi timpi şi trei mişcări.

Petino şi Fescoe aveau mult de câştigat, dar şeful poliţiei, în mod special, era într-o poziţie foarte delicată. Unul dintre poliţiştii lui era implicat. În timp ce Fescoe îşi deschidea termosul cu cafea, Petino măsura în lung şi în lat podeaua din fundul sălii. Din cauza relaţiei lui cu Justine, adusese Private în atenţia lui Fescoe şi garantase pentru noi toţi. Dacă aveam să ne ducem la fund, Bobby Petino nu mai putea lua niciodată prânzul în acest oraş – ca să nu mai vorbim de perspectiva de a deveni guvernator al statului.

Toată lumea s-a aşezat pe scaune. Nora Cronin între Fescoe şi Justine, iar eu încadrat la dreapta de Justine şi la stânga de

Cruz.

— Vreau să recapitulăm totul, a spus Fescoe. Dar cât mai simplu. Justine, începe tu. Hai să răzbim prin aiureala asta – măcar în interiorul acestui birou.

Justine a luat cuvântul folosindu-şi vocea ei de mare profesionistă, dar eu o cunoşteam suficient de bine ca să-i percep şi să-i simt temerile. A rămas totuşi pe poziţie şi când l-a informat pe Fescoe despre Christine Castiglia, martoră la răpirea lui Wendy Borman, o afirmaţie pe care ne-o îngăduisem în urma rezultatelor obţinute de laboratorul nostru.

— Două mostre de ADN dintr-o singură sursă au fost recuperate de pe hainele lui Wendy, a spus ea. Una dintre aceste mostre se potriveşte perfect cu Eamon Fitzhugh. Cealaltă mostră nu se potriveşte deocamdată cu nimeni. Dar din raportul de martor al lui Castiglia, Rudolph Crocker a fost al doilea băiat care a împins-o în grabă pe Wendy Borman în furgonetă.

Fescoe a întrebat cum s-a asociat cazul Wendy Borman cu „Şcolăriţa" şi pentru că terenul era minat, am sărit şi eu în cele din urmă şi am explicat că modurile de operare erau asemănătoare, dacă nu chiar identice.

— Considerăm că Wendy Borman a fost prima victimă.

— Dacă nu prima victimă, cu certitudine una de început, a punctat Justine.

Am explicat că Fitzhugh şi Crocker nu făcuseră greşeli esenţiale până când Fitzhugh nu-l recrutase pe Jason Pilser, posibil ca să ridice miza jocului.

— Noi am interceptat amprentele electronice ale lui Pilser. Acest ticălos se lăuda prietenilor lui virtuali că a fost acceptat într-un club numit Monştrii Străzilor. Iar acesta săvârşea crime în viaţa reală.

— Mi-e teamă că m-ai pierdut, a spus Fescoe.

— Ai cerut versiunea simplă. Argumentul de aici este că noi am interceptat mesajele de la Crocker pentru Pilser şi, din nou, de la Crocker către Fitzhugh, mesaje care descriau planul lor pentru uciderea unei alte fete în această seară. Fata în cauză era fata cu care vorbea Fitzhugh în momentul când Cruz l-a atacat şi doborât.

— Văd indicii peste tot şi nicio legătură, nu s-a lăsat Fescoe, în timp ce nori de furtună i se adunau în priviri. Tot ce mi-aţi explicat este fie circumstanţial sau inadmisibil, fie al naibii de obscur pentru a putea convinge nişte juraţi să fie de partea subordonaţilor noştri. Vreau *armele crimelor.* Vreau *dovezile medicolegale* care să se potrivească. Vreau *martorii* care nu aveau atunci unsprezece ani sau care nu sar sau sunt împinşi de pe terasele lor în ghearele morţii. Mă înţelegeţi, oameni buni?

Beri Hunt urmează să-l reprezinte pe Crocker. Dacă nu finalizăm cum trebuie tot ce avem, acest caz nici măcar nu o să ajungă în instanţă.

— Crocker şi Fitzhugh trebuie ţinuţi separat, am spus eu. Mai avem nevoie încă de puţin timp pentru a compara ADN-ul lui Crocker cu ce am găsit pe hainele lui Wendy Borman.

M-am întors spre Bobby Petino, care continua să măsoare cu pasul covorul lui Fescoe din spatele meu.

— Bobby, avem nevoie de mandate pentru locuinţele şi birourile lui Crocker şi Fitzhugh. Crezi că ne poţi ajuta? Nu-i lăsa pe ăştia doi să scape!

Capitolul 113

Cu arma în mână, Nora s-a strecurat în apartamentul lui Crocker, a aprins lumina, a lipit mandatul pe masa din hol şi apoi a început să analizeze cu atenţie ce vedea în apartamentul cu un singur dormitor.

În încăperea principală nu se vedea niciun computer.

Ferestrele erau închise.

Aerul condiţionat mergea.

După toate aparenţele, nu era nimeni acasă.

— Să nu îţi pară rău, spusese Nora peste umăr, ca răspuns la scuzele pe care Justine i le tot îndruga în lift. Nu eu sunt cea care va avea de suferit. Nu pot vorbi în numele tău, dar se pare că micuţa Nora este persoana cel mai puţin importantă. Eu sunt doar jucăria ta. Pionul. *Liber*; a anunţat ea.

Justine a intrat în apartament şi a urmat-o pe Nora, în chicinetă, dormitor şi baie.

Poliţista a verificat toate camerele şi dulapurile şi apoi a lăsat arma jos.

— Aici nu suntem decât noi, damele. Tu ia în primire dormitorul şi baia, a spus Nora. Strigă dacă găseşti ceva.

Justine a rămas în uşa dormitorului, cercetând locul. În mod hotărât, camera lăsa impresia unei minţi active. Era zugrăvită într-un albastru-închis şi avea tâmplăria în diverse culori fluorescente – roz, verde şi galben iar plintele şi mulurile erau portocalii. Patul tânărului ucigaş era un California King.

Cărţile lui Croker acopereau toată gama de cunoştinţe umane, de la artă şi ştiinţă la politică şi ecologie. Pe noptieră avea o lanternă, o cutie cu prezervative nedeschisă, balsam de buze Chapstick, telecomanda şi nişte baterii.

În cameră mai era şi un birou pe care nu se afla niciun computer şi al cărui sertar era încuiat.

Justine a luat o foarfecă din cana cu creioane şi a folosit-o pe post de pârghie ca să deschidă sertarul cu dexteritatea unui spărgător experimentat. Măsura era probabil ilegală, dar ce mama naibii? Tot ea lovise şi în geamul maşinii lui Croker, ceea ce era probabil mult mai grav.

Sertarul biroului era totuşi o dezamăgire. Şase monede Krugerrand[104] într-o cutie goală de agrafe. O punguţă cu nişte iarbă şi foiţe de rulat ţigările şi câteva rechizite. Nici măcar o fotografie.

Justine a închis sertarul, s-a îndreptat spre masa de toaletă şi a început să o analizeze.

Căuta un indiciu al odioaselor crime sau obiecte care să amintească de acestea: tăieturi din ziare, vreun caiet cu însemnări făcute de mână, vreun suvenir. *Orice.*

Cu siguranţă, Crocker luase suvenire de la victimele lui, dar, spre deosebire de mulţi alţi vânători de trofee, le ascunsese şi după aceea trimisese primarului mesaje electronice josnice şi sfidătoare care direcţionau spre artefacte curate ca lacrima care nu dovedeau nimic.

În mod sigur, cu tot sentimentul lui de mândrie care îl încerca, Rudolph Crocker păstrase *ceva.* Sau era pur şi simplu al naibii de deştept?

Nora a intrat în cameră şi împreună cu Justine a lovit uşor salteaua care dădea la iveală doar o elasticitate evidentă, fără nicio adâncitură tăiată în ţesătură.

— Niciodată n-am întâlnit un tip atât de curat, a spus Nora.

Justine a mers spre dulap, a întins mâna şi a tras de întrerupătorul de lumină, mai bine zis de un obiect neidentificat, ataşat la un lănţişor.

Crocker avea şase costume închise la culoare, şase jachete sport şi câteva cămăşi albastre, toate atârnate pe umeraşe. Pantofii erau aliniaţi cu grijă sub haine. Justine a verificat buzunarele şi a pipăit interiorul pantofilor. Şi cu cât cerceta mai mult, cu atât mai copleşitor era sentimentul neplăcut de înfrângere.

Se înşelase Christine în privinţa lui Crocker? Era oare posibil?

Oare Justine forţase fata să-şi creeze amintiri false? Justine a întins din nou mâna să stingă lumina în dulap şi acela a fost momentul când a avut o revelaţie.

Crocker, fraierul! Nu se aşteptase în veci să caute cineva în acel loc. Şi de ce ar fi căutat? Doar se întâmplase în urmă cu cinci ani.

Justine a strigat-o pe Nora, care şi-a făcut apariţia aproape imediat.

Inima îi dansa de fericire şi îi auzea bătăile atât de tare în urechi că abia mai era în stare să-şi audă propria voce când a rostit:

— Nora, spune-mi că nu am vedenii. Spune-mi că nu fabulez.

Capitolul 114

Justine s-a sprijinit de peretele „boxei” ca să o urmărească pe Nora Cronin în timpul interogatoriului ei experimentat şi curajos.

Vizavi de Nora, la aceeaşi masă, stătea Rudolph Crocker. Deşi avea câteva cusături pe faţă, arăta aproape fericit, ca şi cum s-ar fi bucurat al naibii să fie în centrul atenţiei.

Când s-a uitat la Justine, a rânjit de parcă ar fi spus: „Ai dat de necaz, cucoană! Uită-te pe cine am de partea mea: Beri Hunt, avocatul starurilor”.

Beri Hunt arăta exact cum apărea la televizor: până în patruzeci şi cinci de ani, păr scurt şi negru şi o piele albă ca de porţelan. Purta un costum gri de lână fină şi uşoară, iar la gât, un şirag de perle gri din insulele Pacificului.

Hunt o anunţase deja pe Nora şi la fel şi pe superiorii ei că da, puteau scăpa cu reţinerea lui Crocker pentru că intrase în conflict cu poliţia. Dar îndată ce Crocker era adus în faţa instanţei de judecată cu această infracţiune minoră, avea să se anunţe cauţiunea, iar clientul ei era eliberat. În acelaşi timp, pregătea acţiunile judiciare intentate tuturor celor implicaţi în arestare. În timp ce făcuse aceste comunicări, Beri Hunt zâmbise cu încântare.

— Domnule Crocker, îmi cer scuze din nou pentru rănile pe care le-ai suferit, dar trebuie să înţelegi că am considerat că aveai o armă pe locul din faţă.

— Corect. Dar *nu* am avut o armă, aşa că te vom da în judecată pentru că m-ai ameninţat în mod ilegal, nu, Beri? Vom cere milioane.

— Rudy, lasă inspectorul să vorbească. Noi doar ascultăm ceea ce trebuie ea să spună.

— Numele meu de alint este Rude[105], a spus Crocker.

— Şi mai trebuie să înţelegi, nu-i aşa, domnule Crocker, a continuat Nora ca şi cum Rude nici n-ar fi vorbit, că odată ce am pătruns în furgonetă, am dat peste un decor foarte neliniştitor.

— Nimic din ce era în maşină nu poate fi folosit împotriva lui Rudy, a intervenit avocata. Clientul meu nu era înarmat. Şi nu aveaţi niciun motiv să cercetaţi vehiculul. Altceva?

— Să discutăm despre furgonetă, bine, doamnă Hunt? Era căptuşită cu plastic negru folosit în construcţii, iar cutia de scule pe care am găsit-o în interior era plină de electrozi şi cleme. Aşa că vrem să ştim la ce foloseau aceste piese. Orice persoană rezonabilă, mai ales una care a văzut trupurile celor treisprezece fete moarte şi a înţeles cum au fost omorâte, s-ar putea gândi că furgonetă era căptuşită cu plastic ca să nu

răzbată niciun fluid uman din interior atunci când clientul tău tortura şi ucidea o altă fată.

— Pur şi simplu, îmi place să păstrez furgonetă în stare bună, în caz că o vând la mâna a doua, a spus Crocker, dar zâmbetul îi dispăruse, cel puţin temporar.

— Nu mai spune nimic, l-a sfătuit Hunt. Poliţista aici de faţă foloseşte gloanţe oarbe.

— Ei, acum am nişte gloanţe adevărate, a intervenit Nora. Iar treaba devine tot mai frumoasă.

Poliţista a deschis o mapă pe care o avea în faţa ei şi a întors foaia de deasupra, astfel ca Hunt şi Crocker să poată vedea raportul întocmit de laboratorul Private.

Hunt şi-a pus ochelarii.

— Este o analiză ADN, a constatat avocata.

— Exact, a confirmat Nora Cronin. Nu trebuie să răspunzi la nicio întrebare, domnule Crocker, pentru că nu îţi pun nicio întrebare. Îi voi aduce avocatei tale la cunoştinţă ce avem aici, astfel ca ea să te poată apăra de acuzaţiile pe care ţi le vom aduce. Acest raport potriveşte în mod indiscutabil ADN-ul tău cu ADN-ul găsit pe cămaşa lui Wendy Borman.

— Scuze, a intervenit nelămurită Hunt. Cine este Wendy Borman?

— Spune-i, domnule Crocker. Las-o baltă! O voi face eu. În 2006, o fată de şaptesprezece ani pe nume Wendy Borman a fost atacată pe stradă cu un pistol cu electroşocuri. După asta, domnul Crocker a ţinut-o de braţe, iar prietenul lui, domnul Fitzhugh, de glezne şi împreună au aruncat-o în furgonetă. O zi mai târziu, Wendy Borman era găsită moartă. Îmbrăcămintea ei a fost depozitată cum se cuvine, iar ADN-ul lăsat pe şosetele ei şi pe cămaşă s-a potrivit în mod concludent cu ADN-ul domnului Fitzhugh şi al clientului tău ticălos. Răpirea lui Wendy Borman a fost dovedită, a continuat Nora. Martora îl poate identifica în mod cert pe clientul tău şi va depune mărturie.

— Aveţi vreo dovadă că domnul Crocker a avut vreo legătură cu moartea ei, inspectore? A atinge şi a omorî sunt două lucruri complet diferite.

Nora s-a întors spre Justine şi a spus:

— Doctore Smith, vrei să o faci pe doamna Hunt să înţeleagă?

Capitolul 115

Justine s-a aşezat la masă alături de Nora şi vizavi de Crocker şi renumita lui avocată. Îşi simţea pulsul foarte slab, dar s-a gândit că avea totuşi întipărită pe chip expresia ei neînfricată. Aşteptase cu nerăbdare acest moment.

A deschis mapa şi a scos minunata fotografie a lui Wendy Borman aşezată între cei doi părinţi, mai înaltă decât ei amândoi şi cu braţele pe umerii lor.

Wendy fusese mai mult decât o fată frumoasă. Arăta de parcă era gata doar să câştige în viaţă.

Pandantivul care atârna pe lănţişorul lui Wendy era încercuit cu un marker, iar Justine a prezentat un prim-plan al acestui pandantiv.

Era o stea de aur neobişnuită, aproape ca o stea de mare, cu vârfurile încreţite la capete. Părea făcută pe comandă, unică în felul ei, şi chiar aşa şi era. Bijutierul din Santa Monica din mâna căruia ieşise se ocupa încă de afacere şi identificase piesa.

Avocata a examinat fotografia şi apoi şi-a ridicat privirea cu o faţă întrebătoare.

Justine a băgat mâna în buzunarul de la jachetă şi a scos o pungă mică de hârtie pergaminată cu lănţişorul lui Wendy Borman în interior.

— Clientul dumneavoastră folosea acest lănţişor la întrerupătorul de aprins şi stins lumina, doamnă Hunt, a spus ea. Amprentele domnului Crocker sunt pe el – şi la fel şi ale domnişoarei Borman. Pe spate este gravat „Lui Wendy, cu dragoste, M şi TM. Am fotografiat acest talisman care atârna în dulapul domnului Crocker. Inspectorul Cronin a fost de faţă. Avem suficiente probe să-ţi reţinem clientul cu suspiciunea de crimă în timp ce negociem cu domnul Fitzhugh.

— Vreau să vorbesc între patru ochi cu clientul meu, a solicitat Hunt.

— Grozav! Fă-o, a spus Nora. Două lucruri trebuie să ştii. Am obţinut mandat pentru computerul de la birou al domnului Crocker şi chiar acum este cercetat. Deja am găsit mesaje incriminatoare schimbate între domnul Crocker şi domnul Fitzhugh, care indică unde şi când a fost omorâtă fiecare dintre cele treisprezece fete.

Justine l-a urmărit pe Crocker trecând de la un Rude Fante Insolent la un puşti gata să facă pe el de frică.

— Mai trebuie să ştiţi, a continuat Nora, că domnul Fitzhugh se află în spital sub protecţia poliţiei. El nu s-a văzut cu vreun avocat, dar noi i-am explicat ceea ce i-am prezentat şi domnului Crocker. Doamnă Hunt, cunoaşteţi procedura. Poţi

merge la noroc într-un proces cu juraţi. Sau ai un interval foarte mic de timp să rezolvi problema înainte ca domnul Fitzhugh să-l toarne pe clientul tău şi să încheie el târgul într-un mod care să-l avantajeze.

— În această dimineaţă, l-am văzut pe domnul Fitzhugh la spital, a spus Justine. El înţelege că să prinzi o fată de cincisprezece ani cu intenţia de a o ucide nu va da prea bine în faţa juraţilor. Profesionist vorbind, nu cred că domnul Fitzhugh are chef să aştepte momentul injecţiei în celula de condamnat la moarte. Este o persoană sensibilă şi foarte raţională. Şi din punct de vedere logic, situaţia prezentă este mult prea stresantă pentru el. Sincer vorbind, omul este pe punctul de a vorbi deschis. Dacă nu cumva a facut-o deja.

Justine a simţit puţină nechibzuinţă ridicând tonul vocii, dar nu mai conta, aşa că a continuat.

— Procurorul doreşte să vă pună la încercare pe amândoi, i-a spus Justine lui Crocker. Dar Michael Fescoe, bunul meu prieten şi şeful poliţiei, vrea să procedeze mai simplu. Prima mărturisire câştigă. Prin urmare, tu hotărăşti, a adăugat Justine, presându-şi mâinile pe masa din faţa ei. Cine alege viaţa? Cine alege moartea? În momentul de faţă, totul depinde de tine, Rude.

Capitolul 116

Justine se simţea extrem de agitată şi aproape ameţită când şi-a părăsit biroul pentru întâlnirea de la primărie. Şi-a împrospătat rujul, a coborât cu liftul până la stradă şi a urcat pe locul din spate în maşina agenţiei.

Jack era la volan, iar Cruz, pe locul din dreapta.

— Te simţi bine, Justine? a întrebat-o Cruz.

— Da. De ce întrebi? Pentru că primarul doreşte să ne vadă acum şi nu a spus de ce? Sau pentru că mintea mea este permanent bântuită de un ucigaş în serie?

— Spune-i, Justine, a zis Jack cu un zâmbet generos. Eu n-am avut încă ocazia.

Cruz a întors capul spre ea şi i-a zâmbit.

— Da, Justine, spune-mi totul.

— De acord. După ce Crocker şi-a concediat avocata, ne-a povestit cum a ucis-o pe Wendy Borman cu acea voce a lui de şcoală privată, afectată şi cumva râzând. Iată un citat, Emilio, a continuat Justine. „Era un joc aşa că vreau *credit.* Altfel ce rost ar fi avut toată această pregătire şi, ştii tu, execuţie?”

Cruz a fluierat.

— Probabil mă iei peste picior. Chiar aşa a spus?

— Tipul vâna poziţia de vârf, a adăugat Jack. Sau cea de bază – depinde cum priveşti problema.

— Exact! Rude vrea să fie cunoscut drept cel mai atroce şi dezgustător ucigaş în serie „la categoria lui de vârstă” din istoria Los Angelesului, a spus Justine. Îi place sau nu, cred că va trebui să împartă această onoare cu Fitzhugh. Dacă e vorba doar de paisprezece victime rămâne de văzut. Crocker *insinuează* că probabil sunt mai multe. Posibil să aibă chiar ceva informaţii pentru noi despre aşa-zisa sinucidere a lui Jason Pilser. În plus, cere să discute cu procurorul.

Jack a preluat povestea din acel moment. Justine şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii în timp ce prietenul ei îi relata lui Cruz că Bobby Petino încheiase un târg cu Crocker: fără pedeapsa cu moartea în schimbul unei mărturisiri complete despre celelalte crime, indiferent de numărul lor.

După asta, Bobby părăsise foarte indiferent camera de interogatoriu. Nu-l interesa de ce puştiul era un ucigaş psihopat.

Dar Justine trebuia să înţeleagă de ce aceşti copii privilegiaţi deveniseră monştri. Crocker şi Fitzhugh i-au amintit lui Justine de Nathan Leopold şi Richard Loeb[106], o altă pereche de adolescenţi geniali care, pe la începutul anilor 1900, au omorât un coleg de şcoală doar ca să vadă dacă puteau ieşi basma curată. Aşa deştepţi cum se credeau, au făcut o greşeală de

începători şi au fost trimişi la închisoare pe viaţă. Mai târziu, a devenit clar că acei băieţi avuseseră o legătură homosexuală, exprimată prin gesturi, dar nerecunoscută.

Crocker şi Fitzhugh îşi torturaseră victimele, dar niciuna dintre fete nu fusese agresată sexual. Erau Crocker şi Fitzhugh o imitaţie a perechii Leopold şi Loeb?

Erau mai multe întrebări decât răspunsuri despre natura psihozei şi multe posibilităţi de a alege: să fie predispoziţie genetică, traumă, fiziologia creierului şi chiar şi cunoscuta întrebare „cine naiba ştie, pentru că sunt foarte diferiţi, nu-i aşa?”

Ca martor potenţial împotriva lui Crocker, Justine nu-şi putea petrece mai mult timp cu acesta, dar şi-ar fi dorit să fi fost posibil. Ticălosul acela i-ar fi spus orice ar fi dorit ea să ştie – atâta timp cât era vorba despre persoana lui.

Jack a tras în garajul din spatele primăriei, a deschis portiera pentru Justine şi i-a întins mâna.

Justine a coborât, şi-a lăsat în jos ochelarii de soare şi a spus:

— Te avertizez, Jack. Dacă primarul încearcă să fie dur cu noi pentru că i-am bruscat pe nenorociţii ăia, am de gând să ripostez la fel.

Capitolul 117

Primarul Thomas Hefferon era un bărbat vânos, cu părul cărunt şi des, iar braţul stâng imobilizat din pricina unei răni pe care o căpătase în „Furtună în Deşert”[107]. Comisarul Fescoe, un bărbat bine făcut, de un metru şi nouăzeci de centimetri înălţime, arăta ca un bodyguard stând alături de el, deşi edilul se descurca foarte bine şi de unul singur.

Hefferon ne-a făcut semn tuturor – lui Justine, Cruz, Fescoe, Petino, Cronin şi mie – să-l urmăm la masa de sticlă destinată conferinţelor, cu vederea ei prelungită asupra liniei orizontului.

— Mă bucur că aţi reuşit cu toţii să ajungeţi în cel mai scurt timp. Comisarul Fescoe are veşti.

Poliţistul şi-a încrucişat mâinile pe masă, apoi a luat cuvântul:

— Eamon Fitzhugh a făcut un târg cu Bobby şi a mărturisit care a fost rolul lui în uciderea lui Wendy Borman. Acum avem în laborator computerul lui. Se pare că acest nemernic suferă de tulburare obsesiv-compulsivă. Deşi a salvat toate fişierele şi toate mesajele din 2006 încoace, va fi nevoie de multe săptămâni ca să pricepem programul wireless de tras cu urechea pe care l-a folosit ca să-şi ademenească victimele. Mi s-a spus că acest ciudat este un fel de geniu.

— Interesant, Mickey, a intervenit Justine. Şi Crocker se gândeşte la *sine însuşi* ca la un geniu, iar pe Fitzhugh îl numeşte o simplă unealtă.

— Amândoi sunt unelte. Deci asta e, nu? După doi ani, îmi recuperez viaţa pierdută. Şi acum nu ştiu ce să fac cu mine, a remarcat Cronin.

După ce râsetele s-au oprit, Hefferon a continuat:

— Oameni buni, aţi făcut o treabă fantastică. Inspectore, ai dat dovadă de curaj implicând Private în acest caz. Jack, sper să ne revedem. Justine, Nora, toate orele astea şi anii ăştia n-au fost în zadar. Şi în cazul tău la fel, Emilio. Aud că l-ai speriat pe mucosul de Fitzhugh. Adevărul este că LA este un loc mai sigur datorită dăruirii voastre şi pentru asta vă mulţumesc.

Fir-ar să fie, dar aceste mulţumiri mă faceau să mă simt bine. Indiferent ce substanţe chimice elibera creierul meu, îmi aduceau bucurie din cap până în picioare. Nicio sumă de bani nu se putea compara cu starea de fericire deplină simţită în momentul distrugerii gunoaielor şi trântirii capacului, ştiind că a fost închis şi bătut în cuie pentru totdeauna.

Sorbeam şampanie şi faceam glume, în timp ce ne fotografiam cu primarul când telefonul, aflat în buzunarul de la piept, a început să vibreze.

Era un mesaj telefonic transferat de la birou şi marcat ca *urgent.* Apelantul era Michael Donahue.

Numele îmi era cunoscut, dar nu reuşeam să-mi aduc aminte de unde. Mai apoi, răspunsul mi-a venit ca un pumn în faţă. Donahue era proprietarul barului irlandez pe care îl frecventa Colleen.

Am apăsat pe tastă şi am ascultat vocea gravă a lui Donahue cu accentul lui puternic irlandez. Ca să fiu sigur de ceea ce rostise, am reluat mesajul.

— Jack! O veste proastă. Colleen este la Glendale Memorial Hospital. Salonul 411. Trebuie să vii aici cât mai repede.

Capitolul 118

Goneam pe autostrada de nord, îndreptându-mă spre spital.

Am încercat să dau de Donahue, dar apelurile mele ajungeau direct în căsuţa vocală.

Eram speriat, preocupat, iar ieşirea de pe autostradă a apărut prea repede.

Am răsucit tare volanul şi am pierdut controlul. Maşina a mers şerpuit, s-a împotmolit, iar motorul s-a blocat la o distanţă foarte mică de un perete de beton despărţitor.

Claxoanele au început să semnalizeze în timp ce traficul pe autostradă se desfăşura pe lângă mine la peste 110 kilometri pe oră. Mâinile îmi tremurau când am repornit motorul şi, în cele din urmă, am reuşit să mă desprind fără niciun risc de balustrada de piatră. Iisuse, era aproape să-mi fac praf maşina şi poate chiar şi pe mine.

La 25 de minute după apelul lui Donahue, îmi croiam drum pe holul de la Glendale Memorial, unde am apăsat agresiv şi fără încetare butonul liftului până când uşile s-au deschis şi imediat s-au închis în urma mea.

Un soi de instinct de copoi m-a ajutat să găsesc salonul lui Colleen din prima încercare.

Mi-am folosit toată forţa fizică în lupta cu uşa batantă, în timp ce Donahue s-a ridicat de pe scaunul aflat lângă pat şi a venit spre mine să-mi strângă mâna.

— Ia-o încet, Jack! Nu e deloc bine!

— Ce s-a întâmplat?

— Vă las singuri.

Obrajii lui Colleen erau împurpuraţi, iar părul umed pe la tâmple. Păturile albe de bumbac o acopereau până la bărbie.

Părea foarte mică în pat, asemenea unui copil febril.

M-am aşezat pe scaunul lăsat liber de Mike, m-am aplecat spre pat şi am atins umărul lui Colleen. Îmi faceam griji pentru ea. De când o cunoscusem, nu fusese niciodată bolnavă. Nici măcar o zi.

— Colleen, sunt Jack.

Ea a deschis ochii mari, albaştri şi a dat din cap când m-a văzut.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Medicaţia îi tărăgăna vocea.

— Merg acasă.

— Ce spui? La Dublin?

Un gând teribil mi-a venit brusc – ca un pumn tras direct în abdomen.

— Erai însărcinată? Ai pierdut copilul?

Expresia stingherită a lui Colleen s-a transformat în zâmbet. A râs şi apoi a trecut într-un fel de isterie, care s-a transformat în suspine. Când şi-a ridicat mâinile la obraji, am zărit fâşiile albe, şocante, de tifon şi bandă care îi înfaşurau încheieturile mâinilor.

Tifonul era brăzdat de sângele intens la culoare care se infiltrase.

Ce făcuse?

— I-am spus lui Mike să nu te sune. Mi-e îngrozitor de ruşine să mă vezi aşa… Mă voi face bine. Te rog, pleacă, Jack. Mă simt bine acum.

— Ce gândeai, Colleen?

Mi-am reamintit ultimele săptămâni şi luni. Nu observasem că micuţa Colleen era deprimată. Cum îmi scăpase? Ce naiba se întâmpla cu mine uneori?

— Eram complet nebună, a spus ea. M-a durut foarte mult. Nu trebuie să-mi spui din nou. Ştiu că s-a terminat.

— Colleen. Ah, Colleen, am şoptit.

Ea a închis ochii, iar eu m-am simţit copleşit de ruşine. Vină şi ruşine. Ţineam la Colleen, dar ea ţinea şi mai mult la mine. Fusese egoist din partea mea să rămân cu ea atâta vreme, deşi amândoi ştiam că ajunseserăm mult prea departe. O rănisem pe această femeie – şi ea se rănise pe sine. Ce lucru îngrozitor!

Nu ştiu cât a durat tăcerea dintre noi. Poate că doar un minut, dar suficient timp să mă gândesc la ceea ce însemnase Colleen pentru mine şi să încerc să-mi imaginez un viitor pentru amândoi. Era trist, dar pur şi simplu nu eram în stare să întrevăd acest viitor.

— Măcar nu vei mai fi obligat să asculţi felul meu ciudat de a vorbi, a spus ea.

— Nu ştii că îmi place să-ţi ascult vocea?

— Ai fost bun cu mine, Jack! Mereu. Nu voi uita asta.

— La naiba, Molloy! Vreau să fii fericită!

Ea a dat din cap aprobator în timp ce lacrimile îi alunecau pe obraji.

— Şi tu, a spus ea. Acelaşi lucru îl doresc şi eu pentru tine.

Niciunul dintre noi nu a mai rostit nicio vorbă.

Am sărutat-o de rămas-bun şi, după ce am ieşit din salon, mi-am dat seama că nu aveam să o mai revăd niciodată pe Colleen şi că asta era pierderea mea.

Lăsasem o altă femeie cumsecade să plece, pentru? Ce naiba era în neregulă cu mine?

Capitolul 119

Planificasem o petrecere de final la Pacific Dining Car în semn de mulţumire pentru băieţii de la laborator, precum şi pentru cele mai importante persoane care se ocupaseră de cazul „Şcolăriţa” şi făcuseră o treabă foarte bună.

După ce o văzusem pe Colleen, nu mai eram în stare să sărbătoresc şi nici nu puteam să mă prefac.

I-am telefonat lui Sci şi i-am spus că aveam o urgenţă de familie, rugându-l în acelaşi timp să joace rolul de amfitrion în locul meu. Apoi, am făcut inimaginabilul: mi-am închis telefonul.

Am mers cu maşina la Forest Lawn, un cimitir vechi şi întins unde erau înmormântate nenumărate celebrităţi. Draga mea mamă era şi ea înmormântată acolo.

Fusese doborâtă de o boală de inimă nediagnosticată în prealabil în toiul oribilului proces prin care punea capăt mariajului cu tata. A fost un sfârşit brusc şi neaşteptat pentru o viaţă neîmplinită. Poate că relaţia urâtă a mamei cu tatăl meu a fost cea care m-a ţinut departe de căsătorie.

Mi-am dezbrăcat jacheta şi m-am aşezat pe iarbă, lângă piatra simplă pe care erau gravate două mâini împreunate pentru rugăciune deasupra unei inscripţii: „Sandra Kreutzer Morgan este cu Dumnezeu”.

În depărtare, o maşină de tuns iarba bâzâia monoton. La câţiva paşi distanţă am zărit sclipirea unor baloane care pluteau probabil pe deasupra mormântului vreunui copilaş.

N-am stat de vorbă cu rămăşiţele pământeşti ale mamei şi nici cu spiritul ei. Nici măcar nu m-am rugat până la momentul plecării.

Dar m-am gândit la vremurile bune pe care le petrecurăm împreună: la picnicurile rare, la puţinele petreceri în aer liber care aveau loc după meciurile de fotbal, când mâncam pe capota maşinilor, la filmele cu Peter Sellers pe care le urmăream cu ea până noaptea târziu la televizor. Cred că văzuse *Pantera roz*[108] de o sută de ori. La fel şi eu. Şi la fel şi Tommy.

Am zâmbit, gândindu-mă la toate astea şi, după un timp, mi-am rulat jacheta, transformând-o într-un soi de pernă şi m-am culcat pe iarbă. Eram fascinat de schimbarea lentă a culorii frunzelor de stejar de pe ramurile de deasupra capului.

Şi după aceea, pentru un timp, m-am desprins de planetă.

Cred că am dormit mult şi profund pentru că am fost trezit de un îngrijitor al cimitirului care îmi scutura braţul, spunând:

— Domnule, închidem! Trebuie să plecaţi, domnule!

Am atins cu mâna monumentul mamei, mi-am găsit maşina şi, aşa cum caii ştiu să tragă sania, automobilul meu părea să se deplaseze singur spre o căsuţă minunată din Beverly Hills, pe care o cunoşteam foarte bine.

Am parcat pe Wetherly, o stradă rezidenţială îngrijită, şi am rămas pe loc o vreme, doar uitându-mă la casa mică şi frumoasă a lui Justine. Mi-am redeschis telefonul şi am tastat numărul ei.

Justine a răspuns la primul apel.

— Jack! Ce urgenţă de familie ai avut? a întrebat ea. Ai lipsit de la petrecere.

— Colleen se întoarce la Dublin, am spus eu. Am stat de vorbă amândoi. Apoi, am mers la Forest Lawn. Aveam nevoie de timp să reflectez.

— Eşti bine?

— Sigur.

— Sigur, spune el, a repetat Justine imitându-mi tonul. Şi eu am făcut puţină reorganizare mintală. Bobby mi-a dat papucii şi s-a întors la nevastă-sa. Nu prea plăcut, totuşi, pentru Bobby, pentru că ea nu l-a mai dorit.

Mi-am dorit să o consolez pe Justine dar, în acelaşi timp, eram fericit să aud vestea cu despărţirea. Justine era prea bună pentru Bobby Petino sau mai exact prea bună ca să ajungă mânjită de atmosfera viciată a politicii din California.

M-am întrebat unde oare se afla Justine în clipa aceea. Mi-am imaginat-o într-un şezlong în biroul ei sau stând culcată pe pat, cu televizorul dat încet şi un pahar de vin în mână. Atracţia mea spre ea era aproape ca o forţă fizică.

— Ce faci în clipa asta? am întrebat eu.

— De ce?

— Aş putea veni la tine, am spus eu. Fără să stau prea mult timp.

A urmat o pauză ca de plumb, pe care am umplut-o cu speranţă.

— Jack, amândoi ştim că n-ar fi o idee bună, a spus Justine. De ce nu te duci tu, pur şi simplu, să tragi un pui de somn şi ne vedem mâine?

Îi pronunţam numele când a închis telefonul. Am urmărit luminile stingându-se una câte una şi apoi am pornit maşina spre casă, tot singur.

Epilog
S-A TERMINAT!

Capitolul 120

Actorul şomer Parker Dalton a bătut la uşa apartamentului 34 de la Chateau Marmont.

În timp ce îşi ţinea o mână pe mânerul mesei extensibile de masaj şi cu cealaltă îşi potrivea şapca, Parker aştepta pe mocheta închisă la culoare ca domnul Cushman să-l invite înăuntru pentru ritualul zilnic.

De fapt, lui Dalton îi plăcea slujba. La Chateau veneau tot timpul vedete, iar unele dintre acestea locuiau în hotel câteva luni în şir. Instantanee cu Drew Barrymore, Cameron Diaz, Matthew Perry şi alţii asemenea lor îşi făceau loc pe blogul lui Dalton şi întotdeauna îi dădeau speranţă pentru propria carieră.

Domnul Cushman nu era vedetă, dar era o celebritate atât din cauza faptului că soţia îi fusese asasinată, cât şi pentru faptul că asasinul era încă în libertate.

Dalton postase pe Twitter informaţii despre şedinţele cu domnul Cushman, iar prietenii lui, plus nenumăraţi prieteni ai prietenilor, ceruseră cu ardoare mai multe destăinuiri, mai multe detalii şi mai multe observaţii sarcastice.

Pentru că domnul Cushman nu a venit la uşă, Dalton i-a telefonat în cameră, pe linia directă. Telefonul s-a auzit sunând în interiorul apartamentului şi, cum domnul Cushman nu a dat din nou niciun semn de viaţă, Dalton a reflectat asupra opţiunilor lui.

Să plece sau să sune la recepţie?

Nu era tocmai ciudat ca domnul Cushman să fie parţial beat la sosirea lui, dar poate că avusese loc un accident. Poate că se prăbuşise sub duş.

În cele din urmă, Dalton a sunat la recepţie şi în câteva minute a apărut managerul de peste zi, un tip blond şi înalt, cu o conformaţie excelentă şi cu numele, domnul Straus, înscris pe ecusonul de la vestă. Straus l-a chestionat rapid pe Dalton şi pe urmă a deschis uşa apartamentului ocupat de Cushman.

Dalton a rămas în prag şi a strigat:

— Domnule Cushman!

Pentru că nu au primit niciun răspuns, Dalton l-a urmat pe Straus în apartamentul spaţios. Mobilierul sobru în stilul anilor 1930 era nederanjat. Sticle şi pahare împrăştiate de-a valma ocupau mesele, resturi de mâncare se revărsau din coşurile de gunoi, iar perdelele albe stăteau ridicate deasupra patului nefacut.

— Nu-l văd pe domnul Cushman nicăieri, a spus Dalton.

— Nu, pe bune? a comentat ironic Straus.

Dalton l-a urmărit pe manager deschizând uşile dulapului şi a înţeles că are ocazia să se uite pe furiş să vadă ce purta

domnul Cushman când nu era în pielea goală sau în pijama, dar dulapul era gol şi la fel şi sertarele măsuţei de toaletă.

Baia, cu minunatele ei dale de epocă alb cu negru, era un model de dezordine: dulapul de medicamente deschis, iar în interior doar un aparat de ras uzat şi o sticluţă cu aspirine, iar pe podea, prosoape aruncate peste tot.

— Ei bine, arată ca şi cum ar fi părăsit hotelul fără să mă anunţe, a mormăit Parker Dalton.

— Hristoase, a rostit managerul şi a început să clatine din cap, nu a plecat pur şi simplu, ci a fugit mâncând pământul.

— Dai telefon la poliţie?

— Fii serios! Suntem la Chateau Marmont.

Înainte de a părăsi legendarul şi, aşa cum şopteau unii, bântuitul hotel, Parker Dalton postă o actualizare pe Twitter. *Ah, Dumnezeule, ce poveste trebuia el să spună!* Până la sfârşitul zilei, douăzeci de mii de persoane indiscrete aveau să ştie că Andy Cushman înşelase hotelul şi fugise cât îl ţinuseră picioarele.

Capitolul 121

Era după-amiaza târziu când Del Rio a cotit din Lobo Canyon şi a parcat Land Roverul gri pe Lobo Vista Road.

Cerul era la fel de gri ca şi maşina şi la fel de gri precum hainele lui Del Rio, camuflaj de care nu avea nevoie însă pentru că locul era cât se putea de pustiu.

Când şi-a luat Remingtonul 700 dotat cu o lunetă de zece dioptrii din spatele maşinii, Del Rio era cu gândul la Jack.

A mers pe drumul nepavat şi a luat-o pe o cale de acces a cerbilor sus pe o pantă şi prin tufăriş.

Ascensiunea devenea tot mai abruptă şi când poteca a luat-o la dreapta, Del Rio a croit o nouă cărare prin buruieni, agăţându-se de ierburi şi de arbuştii Coyote şi urcând pe versant prin locuri unde pantofii îi alunecau.

Când a ajuns pe platou, a cuprins cu privirea ferma aflată la aproape şaptezeci de metri dedesubtul lui, cu anexele ei albite de lumina soarelui şi întinderea de teren care părea un covor încreţit şi prăfuit, aruncat peste dealuri.

Del Rio s-a aşezat pe burtă, cu gura armei de foc întinsă peste malul abrupt şi înalt.

Patruzeci de minute s-a târât precum melcul, înainte ca uşa din spate a fermei să se deschidă şi bărbatul pe care Del Rio îl aştepta să-şi facă apariţia cu un câine, un Rhodesian Ridgeback foarte arătos.

Tipul avea un mers unduitor, purta o cămaşă în carouri, jeanşi şi o pălărie maro cu bor. A legat câinele de stâlpul verandei, l-a mângâiat pe spate şi apoi, înainte să se îndrepte spre padoc, a ales un căpăstru şi o şa de pe balustradă.

Tipul cu pălărie a înşeuat o iapă castaniu-închis şi a ieşit cu ea pe o cărare care ducea înspre dealurile unde îl aştepta beleaua.

Del Rio a luat ţinta pe locul unde se intersectau două carouri şi a apăsat pe trăgaci.

Urechile iepei s-au lăsat pe spate, iar când calul s-a cabrat, Del Rio a zărit gaura apărută în cămaşa călăreţului.

Rick a rămas pe loc şi a observat că împuşcatul a continuat să stea vertical până când, ca într-o mişcare cu încetinitorul, s-a înclinat spre stânga şi s-a prăbuşit la pământ.

Iapa a părăsit cărarea, târând după ea călăreţul captiv şi prins de ea cu o gheată până când aceasta s-a desprins şi l-a eliberat. Calul s-a oprit şi a început să pască iarba uscată.

Del Rio a ridicat învelişul cartuşului, l-a băgat în buzunarul de la cămaşă şi a coborât malul abrupt perpendicular cu poteca.

Când a ajuns lângă trupul bărbatului lovit de glonţ, i-a verificat pulsul. Nu se mai simţea nimic.

Ca să fie sigur că părăsise lumea celor vii, a dat de două ori cu piciorul în ucigaşul de profesie şi apoi a spus:

— Hei, Bo Montgomery, lepădătură, nici Shelby n-a văzut glonţul venind.

Del Rio şi-a şters arma cu poalele cămăşii şi a aruncat-o peste stâncă, a văzut-o ricoşând şi pierzându-se printre şirurile nesfârşite de tufe sălbatice.

Apoi, a lustruit învelişul cartuşului şi l-a azvârlit după armă, urmărindu-l cum dispărea.

Un foc de armă. Un inamic doborât.

Acţiune dusă până la capăt. Foarte profesionist. Foarte Private.

Şi foarte personal, s-a gândit Del Rio.

Jack o iubise pe Shelby, iar el îl iubea pe Jack.

Capitolul 122

În acel moment, toate cazurile noastre importante erau rezolvate. Cel puţin, pentru biroul din Los Angeles era o constatare cât se poate de adevărată.

Birourile din Londra, Frankfurt, Chicago şi New York erau ocupate şi duceau un război cu biroul lui Presti din Roma – ceea ce era util pentru aspectul fundamental al situaţiei, deşi nu prea îmi păsa de asta.

Întâlnirea noastră matinală din Centrul de comandă se transformase într-o sărbătorire ad-hoc cu ovaţii şi fără dorinţa de a mai ocupa vreun loc pe scaune. Mo servea o prăjitură cu brânză, Sci umplea cănile de cafea turnând dintr-o sticlă de Bailey's de mărimea unei carafe, iar Cruz stătea suficient de aproape de Karen, asistenta de laborator a lui Sci, încât să se uite în voie în decolteul ei.

Obligată să ia cuvântul, Justine n-a fost în stare decât să rostească două vorbe:

— *I-am prins.*

Grupul a izbucnit în aplauze şi strigăte de bucurie.

Chiar atunci, uşa s-a deschis şi noul meu asistent, Cody Dawes, s-a furişat înăuntru ca să-şi facă loc şi să se apropie de mine.

— Jack, o anume Jeanette Colton a venit fără nicio programare. Este la recepţie. Ce să fac?

— O voi conduce în biroul meu, am spus eu. Vino aici, Cody! Vino să cunoşti lumea! Asta-i cea mai importantă parte a slujbei tale aici.

— Telefoanele tale.

— De aceea avem robot telefonic.

Am părăsit Centrul de comandă şi am găsit-o pe Jeanette Colton ocupând un loc într-o parte a biroului de recepţie. Ultima dată când o văzusem, era coafată cu grijă şi liniştită în timp ce îmi spunea că ea cu soţul ei, o vedetă din lumea tenisului, şi cuplul care locuia mai jos de stradă doreau să facă schimb de parteneri.

Îi spusesem să se adreseze vechiului meu prieten, Haywood Prentiss, regretând totuşi că n-am reuşit să acceptăm solicitarea.

Pe măsură ce scurtam distanţa dintre noi, realizam că era ceva în neregulă cu Jeanette Colton. Pe obrazul ei stâng se vedea urma proaspăt lăsată de o palmă, iar ochii îi erau umflaţi şi oarecum învineţiţi.

I-am simţit mâna ca un cârlig când m-a apucat de braţ şi nu mi-a mai dat drumul.

— Jack, trebuie să discut cu tine! Îmi pare rău că am apărut aşa!

— Iisuse, ce naiba s-a întâmplat? Să mergem sus la mine în birou.

Faţa i s-a crispat şi a început să plângă. Dintr-odată avea aceeaşi înfăţişare ca şi o fetiţă.

— Am făcut un lucru rău, a bolborosit Jeanette Colton pe când intram în lift. Am dat peste Lars cu Rollsul lui.

— Ce-ai făcut?

— L-am lovit şi am mai dat şi cu spatele peste el.

— L-ai omorât?

Ea a clătinat din cap că nu.

— Mă înjura când am plecat. Am sunat la ambulanţă, dar n-am mai aşteptat să vină. Am nevoie de ajutorul tău, Jack. Am nevoie de tot ce e mai bun.

Am ieşit din lift şi ne-am îndreptat cât ai clipi spre biroul meu. Anulasem ideea cu toate cazurile noastre importante rezolvate.

— Te voi ajuta oricum voi putea, am spus eu cu intenţia de a deschide uşa biroului şi păşind într-o parte ca să o las pe Jeanette să intre înaintea mea.

Uşa stătea căscată şi atât Jeanette Colton, cât şi eu am tresărit. Fratele meu geamăn stătea pe scaunul meu cu picioarele încălţate în mocasini pe birou şi cu un rânjet pe faţă.

De ce se afla acolo?

Oare ce povară de minciuni mai avea de gând să reverse asupra mea de data asta?

— Cum merg afacerile de erou? a întrebat Tommy. Nu trebuie să plângi, frumoasă domnişoară în suferinţă. Jack aranjează totul pentru tine.

Capitolul 123

— Am nevoie doar de un minut, frate, a spus Tom. Şi pe urmă dispar.

Am rugat-o pe Jeanette Colton să ocupe un loc lângă biroul lui Cody şi i-am spus că voi reveni imediat. În treizeci de secunde. Am închis uşa după mine.

— Dă-i drumul! Zi repede ce ai de zis! am spus eu.

— Este de zis şi de arătat, a spus Tommy în timp ce îmi înmâna un document scos dintr-o mapă albastră.

— Pleacă de la biroul meu, l-am repezit.

Tommy a chicotit, s-a ridicat şi s-a aşezat pe un fotoliu, în timp ce eu m-am aşezat la birou şi am desfăcut documentul juridic. Am observat numele lui Tommy şi al tatălui *meu.*

M-am uitat la fratele meu şi am spus:

— Vrei să treci la subiect, Junior? Clienta mea are probleme.

— Se vor rezolva. Te asigur. În orice caz, sunt fericit să scurtez povestea. Am finalizat dezintoxicarea victorios şi am vorbit cu avocatul tatălui nostru. Am primit veşti de valoare. Vreau să spun *importante.*

— Tata nu era tatăl nostru real? Asta ar fi o uşurare!

Tommy a râs.

— Ah, era tatăl nostru, mai mult ca sigur. Şi pentru că am terminat cu bine tratamentul, moştenesc o grămadă de bani. Cincisprezece milioane, Jack. La fel ca tine, cred.

Mi-am controlat expresia, dar eram şocat. Cunoscându-l pe tata aşa cum îl ştiam, mi-am imaginat că dirija din mormânt o competiţie Jack versus Tommy. Bătrânul rămânea netrebnic chiar şi din mormânt. Altfel de ce nu mi-ar fi spus că pusese bani deoparte şi pentru Tommy?

— Ştii ce am de gând să fac cu moştenirea mea, Jack? Intenţionez să extind Private Security. Vom fi prezenţi în toată lumea. Port numele tatei şi cred că dorinţa lui era să te depăşesc. Private Security urmează să fie mai mare şi mai bună decât Private Investigations. Poţi să fii sigur de asta!

— Bravo ţie, Tommy! Vă doresc mult succes ţie şi afacerii tale.

M-am ridicat în picioare şi i-am arătat uşa fără să mă mişc.

— Mulţumesc că ai trecut pe aici! Nu trânti uşa când ieşi!

Dar Tommy nu terminase. Rânjetul i s-a lărgit.

— Mai am ceva pentru tine, a spus el şi a scos din buzunarul de la piept o chitanţă de depunere pe care mi-a înmânat-o.

Era un cec de şase sute de mii de dolari, reprezentând datoria pe care i-o plătisem.

— Acum suntem chit, Jack, a spus el.

Şi apoi, s-a ridicat şi, cu faţa spre mine, a întins mâna cu arătătorul şi degetul mare imaginând un pistol gata să mă ţintească.

— Eşti *mort*, Jack!

A rostit-o pe un ton plângăreţ şi sinistru şi am înţeles că imita timbrul vocii pe care o folosise cu toate ocaziile prin dispozitivul electronic utilizat să o mascheze. Faptul că îi văzusem faţa în timp ce rostise „Eşti mort” avusese un efect şi mai terifiant decât faptul că auzisem de atâtea ori vocea mecanică la telefon. Fusese mult mai real!

Acesta era fratele meu. Acesta era fratele meu geamăn.

Fratele geamăn care mă ura atât de tare, că devenise motivul meu de chin ani la rând.

N-am tresărit chiar dacă îmi rănise sentimentele. Am spus:

— Prin urmare, tu erai, Junior, tu erai cel care mă suna tot timpul. Te-am întrebat dacă tu erai cel care mă suna şi ai minţit. Şi, la fel ca în toate celelalte ocazii, te-am considerat nevinovat, iar tu m-ai trădat. Nu voi mai avea niciodată încredere în tine. Şi apropo, frate, nu sunt mort. Nici vorbă. Nicidecum. Nu încă.

Tommy nu a rostit niciun cuvânt. Când a părăsit biroul, zâmbetul îi era inexpresiv. Perechea mea din pântec, duşmanul meu de moarte şi omul care mă ameninţa zilnic, a coborât pe scara în spirală ca o scoică nautilus şi s-a făcut nevăzut. Speram să nu-l mai văd niciodată şi nici să nu-i mai aud vocea.

Slabă nădejde!

Capitolul 124

Am ieşit şi m-am dus spre Jeanette Colton.

— Diabolicul meu frate geamăn, am explicat eu.

În dimineaţa următoare m-am trezit conform ceasului meu biologic.

De data asta, fără a fi smuls dintr-un coşmar şi fără soneria telefonului. În spatele casei mele, oceanul se frământa agitat şi zgomotul valurilor care se spărgeau rostogolindu-se pătrundea prin ferestrele larg deschise. Plăcut!

Dar şi mai plăcut era faptul că Justine stătea culcată alături de mine.

M-am întors să mă uit la faţa ei minunată şi mi-am dat seama că mă urmărea şi zâmbea. Eram copleşit de dragoste pentru această femeie.

Ea mi-a cuprins gâtul cu palmele şi m-a tras mai aproape.

— Muzica valurilor, a spus ea. Întotdeauna am iubit această casă.

— Şi această casă te-a iubit întotdeauna.

Cum eram aşezaţi pe o parte cu feţele unul la celălalt, i-am tras coapsa lângă şoldul meu şi brusc ne-am lăsat în voia unui sărut profund în timp ce zgomotul respiraţiei noastre copleşea agitaţia valurilor.

Nu credeam că eram în stare să mai aştept încă o clipă, când afurisitul de telefon a sunat.

Tommy! Am întins mâna după mobil plănuind să-l trimit la naiba. Apoi am citit numele apelantului. Nu era Tommy – şi totuşi trebuia să accept apelul.

— Jack Morgan, am spus gâfâind un pic.

Tonul lui Carmine Noccia era relaxat, dar mesajul, extrem de serios.

— Scuze, Jack, dar am o veste proastă pentru tine. Andy Cushman a fost implicat într-un accident de maşină pe coastă. La o curbă, a zburat de pe şosea şi a ajuns într-o prăpastie, lângă Marin. Maşina a luat foc imediat şi a ars în întregime. Nu s-au găsit urme de derapare. Cred că e posibil să-l fi lăsat frânele.

— Eşti sigur că era Andy? am întrebat eu cu o oarecare dificultate în rostire şi în respiraţie.

— O, da! El era! Unul dintre băieţii mei a văzut cum s-a întâmplat. Ştii că noi eram cu ochii pe el. Hei, îţi doresc un weekend plăcut!

Am închis telefonul, dar l-am mai ţinut o clipă în mână. M-am gândit la noul meu asociat comanditar, Carmine Noccia. Niciodată un prieten mai bun. Niciodată un duşman mai rău.

Gândul m-a dus la întâmplările care îmi schimbaseră sentimentele pentru Andy din clipa când am aflat că el comandase uciderea lui Shelby.

Andy fusese cel mai apropiat prieten al meu. Fusesem cavaler de onoare la nunta lui. Nădăjduisem să fiu naşul copiilor lui Andy sau măcar să ne petrecem bătrâneţile împreună pe terenul de golf, făcând schimb de amintiri şi râzând cu lacrimi.

Acum Andy nu mai era printre cei vii. Ştiam că mai târziu aveam să simt ceva, dar pentru moment nu mă încerca niciun sentiment pentru el.

Absolut niciunul.

M-am dat jos din pat şi am deschis uşile glisante. Apoi, mi-am luat avânt şi am aruncat telefonul cât de departe am putut. Foarte departe. Când telefonul a ajuns în valuri, am închis uşile, le-am încuiat şi m-am întors în pat lângă Justine.

Reuşea oare să-mi citească expresia feţei? În mod sigur.

Avea puterea să-mi pătrundă gândurile? Probabil că da.

— Cine era? a întrebat Justine.

— Nu contează.

Şi-a trecut mâinile peste fesele mele şi în sus pe spate.

— Te simţi bine, Jack?

— Mă simt bine, am răspuns îndepărtându-i părul lung şi negru de pe faţă. Este timpul pentru un mobil nou şi pentru un alt număr de telefon.

— Mă surprinzi uneori, ştii? Îţi dai seama că reuşeşti să faci asta? Spune-mi la ce te gândeşti de fapt.

— Mă gândesc că eram în toiul unei acţiuni cu adevărat plăcute, am răspuns eu.

— Îmi amintesc, a aprobat Justine.

Am tras-o mai aproape de mine, până când coapsa i-a ajuns lângă şoldul meu şi am sărutat-o din nou, pierzându-mă în acea stare de uimire mărturisită. Era bine, eram exact unde doream să mă aflu. Îmi îngăduiam să-i spun orice, lucru pe care l-am şi făcut.

— Andy este mort, am şoptit eu lângă obrazul lui Justine.

Mulţumiri

Mulţumirile noastre acestor profesionişti valoroşi care au împărţit cu noi timpul lor preţios şi cunoştinţele:

căpitan Rich Conklin, doctor Humphrey Germaniuk, căpitan Neil Oswald (USMC), Elaine Pagliaro, (MS, JD), Steve Bowen, Ken Zercies, Mark Bruno şi C. Peter Colomello.

Mulţumiri speciale cercetătorilor noştri, Lynn Colomello şi Lauren Sheftell, şi bineînţeles lui Mary Jordan, care coordonează totul.

POLIȚIA NU TE POATE AJUTA

Jack Morgan conduce o renumită agenție de investigații cu biro
în lumea întreagă. Aici trebuie să mergi atunci când ai nevoie
maximă eficiență, dar și de maximă discreție. Secretele celor
importante personalități ale planetei trec zilnic prin mâinile
Jack, iar angajații lui folosesc cele mai avansate tehnici pentr
rezolva cazurile care le sunt încredințate.

PRESA TE VA DISTRUGE

Jack investighează deja blaturile din Liga Națională de Fo
American, dar și uciderea a 18 școlărițe când află de o crimă terib
fosta lui iubită, devenită între timp soția celui mai bun priete
său, a fost asasinată. Distrus de durere, Jack se mobilizează
implică pe toți angajații agenției în rezolvarea cazului.

O SINGURĂ SOLUȚIE: PRIVATE

Hotărât să prindă criminalul și obligat să aleagă între răzbunar
dreptate, Morgan trebuie să jongleze și cu o aventură sentimen
care amenință să îi arunce în aer toate planurile. Cu o intrigă c
dezvoltă cu o viteză amețitoare, *Private* este cel mai captiv
thriller scris vreodată de James Patterson.

ISBN 978-606-609-742-0

9 786066 097420

www.rao.ro
www.raobooks.com

editur

[1] Proiectil care îşi desface vârful ca o floare când întâlneşte în cale un corp, producând astfel rupturi şi răni grave (n.red.).

[2] Închisoarea statală California, amplasată din februarie 1988 în oraşul Corcoran, vestită pentru că găzduieşte puşcăriaşi deosebit de periculoşi, precum Charles Manson sau Juan Corona (n. tr.).

[3] Staţii de benzină pe teritoriul SUA, iniţial o mică afacere de familie începută în 1963 la Madison, Wisconsin, completată în prezent cu magazine, restaurante sau spălătorii auto (n. tr.).

[4] Combinaţie de două lovituri cu pumnii stâng şi apoi drept sau invers (n. tr.).

[5] PI (acronim pentru private investigator), detectiv particular (n.tr.)

[6] Vanderbilt University, una dintre cele mai bune 20 de universităţi americane, aflată, de asemenea, în Top 100 cele mai apreciate instituţii de învăţământ superior din lume. A fost întemeiată în 1873, în Nashville, Tennessee, şi îşi datorează numele magnatului „Commodore“ Cornelius Vanderbilt, primul său sponsor important, (n. red.).

[7] Premiile Globul de Aur, premii americane pentru filme artistice şi seriale, acordate anual de către Asociaţia Presei Străine de la Hollywood (n. red.).

[8] Posibilă aluzie la Brown University, instituţie privată de învăţământ superior, fondată în 1764, unde există şi astăzi tradiţia acestor fraternităţi masculine (fraternities), alături de comunităţile de fete (sororities) (n. tr.).

[9] Acronim pentru *Crime Scene Unit (Unitatea de cercetare a locului crimei) (n. tr.).*

[10] Sau „murderbilia“, termen inventat de Andy Kahan, directorul Biroului pentru Victimele Crimelor din cadrul Departamentului de Poliţie din Houston, şi care se referă la orice obiect cu valoare de colecţie legat de ucigaşi, victime sau infracţiuni violente (n. tr.).

[11] *Pro bono publico, pentru binele public (în limba latină, în original), expresie folosită mai mult sub forma scurtă „pro bono“ şi care se referă la asumarea unei activităţi fără recompensă financiară (sau cu o compensaţie mai degrabă simbolică) realizată în interesul public (n. tr.).*

[12] *Sweeney Todd: The Demon Barber of Fleet Street (Sweeney Todd: Bărbierul demon din Fleet Street), musical thriller compus în 1979 de Stephen Sondheim pe libretul lui Hugh Wheeler, după piesa cu acelaşi titlu de Christopher Bond, apărută în 1973 (n. tr.).*

[13] *Shaun of the Dead, comedie zombi din 2004, în regia lui Edgar Wright (n. tr.).*

[14] *Carrie, film horror clasic, în regia lui Brian De Palma (1976) şi Kimberly Pierce (2013), ambele ecranizări după romanul cu acelaşi titlu de Stephen King (n. tr.).*

[15] *Hostel, peliculă horror din 2005, regizor şi scenarist Eli Roth (n. tr.).*

[16] *Zombieland, comedie zombi din 2009, în regia lui Ruben Fleischer (n. tr.).*

[17] Melodie lansată în 1982, de pe albumul „Too-Rye-Ay” al grupului Dexys Midnight Runners (n. tr.).

[18] Oraş în comitatul San Bernardino, California, SUA, pe al cărui teritoriu se află cele două mari închisori ale statului California (California Institution for Men şi California Institution for Women) (n.tr.)

[19] Oraş în comitatul Palm Beach, Florida, SUA, fondat în 1895 şi încorporat în 1925, supranumit *A City for AU Seasons (Un oraş pentru toate anotimpurile) (n. tr.).*

[20] IP address (Internet Protocol Address), număr utilizat în exclusivitate de către toate echipamentele ce ţin de tehnologia informaţiei (imprimante, routere, modemuri, calculatoare, etc.) ce le permite să se identifice şi să comunice între ele (n. tr.).

[21] Memorie electronică de calculator, cunoscută şi sub numele de *memory stick, dispozitiv inventat în 1980 de doctorul japonez Fujio Masuoka (n. tr.).*

[22] Bernard (Bernie) Madoff, fost finanţist american, director la bursa NASDAQ din New York, care, folosindu-se de schema Ponzi, a delapidat 65 de miliarde de dolari, devenind astfel cel mai mare escroc din istorie. Pentru faptele sale, a fost condamnat la 150 de ani de închisoare. (n. red.).

[23] Privat, particular, personal, confidenţial (în lb. engl., în original, n. tr.).

[24] Echipă de fotbal profesionist, înfiinţată în 1960, cu sediul în Alameda, California (n. tr.).

[25] Echipă de fotbal profesionist, înfiinţată în 1946, cu sediul în Santa Clara, California (n. tr.).

[26] Echipă de fotbal american cu sediul în Minneapolis, Minnesota, înfiinţată în 1961 (n. tr.).

[27] Cel mai înalt nivel de alertă folosit de New York City Fire Department (Departamentul de Pompieri din New York) (n. tr.).

[28] Scandal care a avut loc după partida pe care Chicago White Sox a pierdut-o jucând cu Cincinnati Reds în timpul Competiţiei anuale de baseball din 1919, când opt jucători de la White Sox au fost mai târziu acuzaţi de pierderea intenţionată a jocului în schimbul unor sume de bani oferite de jucători înrăiţi care pariaseră (n. tr.).

[29] New York Giants, echipa de fotbal american despre care se vorbeşte şi care are ca adversar echipa Carolina (Panthers) (n. tr.).

[30] Terenul măsoară 100 de yarzi (91,44 metri) pe lungime şi 53 de yarzi (48,46 metri) pe lăţime (n. tr.).

[31] În latină, în original, *până la dezgust (n. tr.).*

[32] Acronim pentru National Football League (Liga Naţională de Fotbal) (n. tr.).

[33] *Tăntălău, idiot (în lb. engl., în original, n. tr.).*

[34] Supranumele dat elicopterului CH-46, care în poziţia de repaus stă cu partea din spate mai jos decât cea din faţă, asemenea unei broaşte *(frog ortografiat phrog) (n.tr.)*

[35] Un grup de opt universităţi (Brown, Columbia, Corneli, Dartmouth, Harvard, Pennsylvania, Princeton şi Yale) din nord-estul Statelor Unite, reunite în 1954 sub acest nume (Ivy League Liga de iederă), considerate a fi cele mai prestigioase din

ţară şi chiar din lume. De asemenea, denumirea oficială a organizaţiei sportive a acestor instituţii (n.tr.)

[36] Cea mai veche federaţie sportivă din SUA, întemeiată în 1896 şi care, în prezent, sponsorizează 28 de discipline sportive, 14 masculine şi 14 feminine (n. red.).

[37] Acronim pentru South Eastern Conference (Federaţia sud-estică), federaţie sportivă înfiinţată în 1932 pentru zona sud-estică a SUA, cuprinzând 21 de domenii sportive (n.tr.)

[38] Resac, val marin sau oceanic de interferenţă, care, izbindu-se de un obstacol, se continuă cu valul direct, prezentând aspectul unei explozii (n. red.).

[39] Program de birotică produs de Microsoft, utilizat pentru efectuarea unor prezentări grafice (n. tr.).

[40] Denumire de argou pentru orice vehicul produs de BMW (n. tr.).

[41] Acronim pentru Democratic National Convention (Convenţia Naţională Democratică) (n. tr.).

[42] *Reds (Roşii), 1981, film celebru, scris, produs şi regizat de actorul care a jucat şi rolul principal, Warren Beatty, şi care are ca subiect detalii din viaţa cunoscutului jurnalist şi scriitor John Reed, prezentate, de altfel, şi în cartea sa Ten Days That Shook the World (Zece zile care au zguduit lumea), tradusă şi în limba română, în 1957, la Editura de Stat pentru Literatură Politică (n. tr.).*

[43] Vechi proverb irlandez (n. tr.).

[44] 24/7 *(twentyfour seven sau twenty four by seven, douăzeci şi patru şapte sau douăzeci şi patru cu şapte) înseamnă „24 hours a day, 7 days a week“ (24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână) şi se referă la orice serviciu sau afacere derulate fără întrerupere (n. tr.).*

[45] O formă de marketing care presupune contactarea telefonică directă a potenţialului client de către agentul de vânzări (n. tr.).

[46] Cea mai mare companie de telecomunicaţii din SUA (American Telephone and Telegraph), înfiinţată în 1983 şi având la bază Bell Telephone Company, fondată de însuşi inventatorul telefonului, celebrul Alexander Graham Bell (n. tr.).

[47] *Tigroaica (în lb. engl., în original, n. tr.).*

[48] *Lună nouă, continuarea filmului Amurg, bazat pe cartea Lună nouă, de Stephenie Meyer, apărută la Editura RAO în 2008, traducere Laura Frunză şi Mihaela Frunză (n. tr.).*

[49] De fapt, Scylla şi Caribda, numele celor două stânci situate între Italia peninsulară şi Sicilia, de o parte şi de alta a Strâmtorii Messina, cunoscute încă din Antichitate pentru pericolul pe care îl reprezentau pentru navigaţie şi considerate sălaşul a doi monştri teribili ce le purtau numele (n..tr.).

[50] Abreviere a expresiei latine *modus operandi, mod de a acţiona (n.tr.)*

[51] De fapt, rachete comandate cu raze infraroşii *(infrared missiles), capabile să detecteze şi să urmărească o sursă de căldură, începând cu motorul aparatului de zbor, motiv pentru care sunt supranumite căutătoare de căldură (heat-seeking) (n. tr.).*

[52] *Chicks and dips, în engleză, în original, care s-ar traduce prin Puicuţe şi bălăceli sau înmuieri în apă, joc de cuvinte creat după modelul aperitivului denumit Chips and dip (cartofi pai şi sos de înmuiat) (n. tr.).*

[53] În italiană, în original, *capul unei familii mafiote (n. tr.).*

[54] Aluzie la numele agenţiei Private, care înseamnă *privat (n. red.).*

[55] Oraş în Ford County, Kansas, SUA, fondat în 1872 şi denumit după baza militară din apropiere (Fort Dodge), renumit în cultura americană pentru istoria sa ca vechi oraş de frontieră al Vestului Sălbatic (n. tr.).

[56] McCarran International Airport, principalul aeroport comercial care deserveşte oraşul Las Vegas, precum şi comitatul Clark, din Nevada (n. red.).

[57] O porţiune de aproximativ şapte kilometri din Las Vegas Boulevard South, care găzduieşte cele mai mari hoteluri şi cazinouri din lume. A luat naştere în 1941, odată cu deschiderea primului hotel, El Rancho Vegas (n. red.).

[58] În italiană, în original, *cap, şef, conducător (n.tr.)*

[59] Universitate privată din California fondată de Leland Stanford în memoria fiului său, Leland Stanford Junior, considerată astăzi a fi una dintre cele mai prestigioase din lume (n. tr).

[60] Acronim pentru University of California, Los Angeles, şcoală superioară care pune accentul pe cercetare (n. tr.)

[61] *The Audacity of Hope (Îndrăzneala de a spera), volum autobiografic semnat de preşedintele american Barack Obama, apărut la Editura RAO, Bucureşti, 2009, traducere Liana Stan (n. red.).*

[62] *Ca fulgerul, titlul unui film la care ar fi colaborat cele două personaje (în lb. engl, în original, n. tr.)*

[63] Nemernic, ticălos, persoană dezagreabilă, tâmpit (în argou) (n. tr.).

[64] Acronim pentru *Post-Traumatic Stress Disorder, tulburări de stres posttraumatic (n. tr.).*

[65] În engleză, în original, *Marea furtună. Titlul unui film în care Santangelo ar fi jucat rolul principal (n. red.).*

[66] În germană, în original, *da (n. tr.).*

[67] Program care se ocupă cu detectarea şi ştergerea de elemente spyware (componente care monitorizează activitatea utilizatorului de computer în vederea stabilirii unui profil ce este trimis, fără ştirea acestuia, companiilor ce se ocupă de marketing şi publicitate), elemente care duc la încetinirea calculatorului şi care nu sunt mereu detectate de antivirus (n. tr.).

[68] Acronim pentru *laughingout loud, care se traduce râs în hohote (n. tr.).*

[69] Viaţa e minunată (n. red.).

[70] Al patrulea joc din seria *Warcraft, joc creat de Blizzard Entertainment şi lansat în 2005 (n. tr.).*

[71] Acronim pentru *massively multiplayer online role-playing game (n. tr.).*

[72] *Cer senin (în lb. engl, în original, n. tr.).*

[73] Rapini sau broccoli raal este o legumă din familia Brassicacaea şi face parte din aceeaşi subspecie cu napul turcesc. Folosită frecvent în bucătăria din sudul

Italiei, Spania, Portugalia şi China, rapini este o plantă cu frunze verzi, zimţate, organizate în jurul unor mici bucheţele de muguri (n. red.).

[74] Referire la compania cu acelaşi nume (Gateway) înfiinţată în 1985, cu sediul în Irvine, California, producătoare pe scară largă de calculatoare, laptopuri, monitoare etc. şi având din 2006 drept logo un cub în nuanţe de alb şi negru cu un desen asemănător petelor de pe vacă (n. tr.).

[75] Acronim pentru Personal Digital Assistant (asistent personal digital), calculator de mici dimensiuni, de ţinut în mână, proiectat iniţial pentru a servi drept agendă personală electronică (n. tr.).

[76] Instrument de scris similar unui pix sau stilou conceput pentru PDA-uri (n. red.).

[77] *Prep(aratory) School, în SUA, şcoli particulare, de obicei pentru clasele 9-l2, care pregătesc elevii pentru colegiu (n. tr.).*

[78] Spitalul de Stat California pentru alienaţi cu tendinţe criminale (n. tr.).

[79] Tennessee Titans, echipă profesionistă de fotbal american, din Nashville, Tennessee, una dintre cele 32 de francize ale NFL (n. red.).

[80] Oakland Raiders, echipă profesionistă de fotbal american din Alameda, California (n. red.).

[81] Specie de peşte (numele întreg Limanda mică) din Oceanul Atlantic, de 35-40 centimetri, având corpul turtit şi ochii pe aceeaşi parte a capului (n. tr.).

[82] *Martorul (titlul original Witness), thriller american lansat în 1985 şi regizat de Peter Weir (n. tr.).*

[83] Renumită companie americană, specializată pe marketingul direct, care presupune comercializarea de produse prin poştă sau e-mail (n. red.).

[84] Mustaţă lungă şi subţire peste bărbie purtată de doctorul Fu Manchu, personajul fictiv cu acelaşi nume al unei serii de romane avându-l drept autor pe britanicul Sax Rohmer (1883-l959) (n. tr.).

[85] Aluzie la volumul *Getting to YES: Negotiating Agreement Without Giving In (Cum să ajungi la DA: Acord de negociere fără capitulare), scris de Roger Fisher şi William L. Ury, apărut la Penguin Group în 1981 (n. tr.).*

[86] Renumită companie americană, fondată în 1927, mare producătoare de obiecte de mobilier, cu sediul în Monroe, Michigan (n. tr.).

[87] Film serial american produs din 2007, creat de Matthew Weiner, ajuns la sezonul 5 şi având-l pe actorul Jon Hamm în rolul principal. Acţiunea se petrece într-o agenţie de publicitate a anilor ’60 de pe Madison Avenue (n. tr.).

[88] Stinghiile de lemn care se fixează în formă de cruce în spaţiul ferestrei, dând geamului o notă elegantă (n. tr.).

[89] În engleză, în original, Fondul Văduvelor Cavalerilor Statali (n. tr.).

[90] Un fel de gol în fotbalul american, modalitate de a marca prin aducerea balonului în terenul de ţintă advers, răsplătită cu 6 puncte (n. tr.).

[91] De fapt *sackdance, în original, dans executat de jucătorul victorios în acţiunea de a placa sau placarea (tackle) unui jucător în ofensivă (quarterback) în scopul deposedării (sack) de minge (n. tr.).*

{92}. Lanţ de moteluri fondat în 1970 de Cecil B. Day pe teritoriul Statelor Unite şi devenit, cu timpul, internaţional, în prezent având sedii şi în state din Asia, America de Sud, Africa de Sud, Europa etc. (n. red.).

{93}. Joc de cuvinte realizat prin alăturarea numelui echipei de fotbal american Oakland Riders de cel al personajului Darth Vader, din *Războiul stelelor, acesta din urmă adoptat ca mascotă de către fanii echipei sportive (n. red.).*

{94}. Aluzie la Charles Edward Greene (n. 24.09.1946), cunoscut sub numele de Mean Joe Greene, fost jucător de fotbal la Pittsburg Steelers şi care în 1979 a apărut în reclama pentru Coca-Cola *Hey Kid, Catch!, considerată a fi una dintre cele mai bune reclame din toate timpurile (n. tr.).*

{95}. Tip de pariu pentru care casa oferă un aşa-numit *spread, o desfăşurare, cuprinsă într-o serie de valori (în mod obişnuit 0-l00), de pildă un spread de 40-60, iar pariorul trebuie să se hotărască dacă pariază mai jos sau mai sus de acest pronostic. în cazul unui câştig, valoarea sumei va fi determinată de diferenţa dintre rezultatul concret şi pronosticul casei de pariuri (n. tr.).*

{96}. *Urechi mici, articol distribuit împreună cu alte echipamente profesionale audio, video etc. de Crouse-Kimzey Company, ProAudio. corn, Fort Worth, Texas, SUA, fondată în 1971 (n. tr.).*

{97}. *întâlnire cu presa, program săptămânal de interviuri şi ştiri al postului american de televiziune NBC (n. tr.).*

{98}. Lawrence Peter „Yogi“ Berra (n. 12.05.1925), fost jucător de baseball şi manager renumit, celebru şi pentru comentariile şi vorbele lui de duh adunate în volumul *The Yogi Book: I really didn't say everything I said (Cartea lui Yogi: Chiar nu am spus tot ce am spus) (n. tr.).*

{99}. Posibilă aluzie la momentul de începere a recesiunii, când, incapabili să-şi achite ratele, numeroşi americani s-au văzut siliţi să îşi abandoneze casele (n. tr.).

{100}. Aluzie la povestea *Cele trei dorinţe, de Charles Perrault (1628-l703) (n. tr.).*

{101}. Mottoul Primei Divizii de Puşcaşi Marini, popularizat de general-maiorul J.N. Matis în mesajul din 2003, înainte de invazia din Irak, *No Better Friend, No Worse Enemy than a U.S. Marine, cu ideea că un puşcaş marin ca prieten va fi o persoană care te va proteja şi ca duşman, una care te va ucide, o parafrază la celebrul epitaf pe care şi l-a compus dictatorul roman Lucius Cornelius Sulla (n. tr.).*

{102}. Club de comedie înfiinţat în 1963 de Budd Friedman într-un cartier din New York şi deschis în 1974 şi în Los Angeles, iar mai apoi în Tampa, Fort Lauderdale, Denver etc., pe scena cărora au urcat aproape toate celebrităţile de azi din lumea celei de a şaptea arte (n. tr.).

{103}. Frank Stella (n. 1936), pictor american minimalist care realizează, de asemenea, sculpturi monumentale din oţel lustruit sau ars (n. red.).

{104}. Monedă de aur (conţine o uncie de aur pur) scoasă de Ministerul Minelor din Africa de Sud în 1967 pentru a ajuta piaţa de aur a ţării, considerată strict un vehicul de a investi şi nu o monedă ca mijloc de plată; prima monedă de aur de investiţii cu circulaţie mondială (n. tr.).

[{105}] Joc de cuvinte bazat pe asemănarea sonoră dintre diminutivele *Rudy şi cuvântul rude (în engleză, nepoliticos) (n. red.).*

[{106}] Nathan Freudenthal Leopold Jr. (1904-l971) şi Richard Albert Loeb (1905-l936), cunoscuţi drept Leopold şi Loeb, doi studenţi la Drept la Universitatea din Chicago, care au răpit şi omorât un băiat de paisprezece ani în 1924, motivaţi de dorinţa de a comite o crimă perfectă (n. tr.).

[{107}] Operaţiune militară desfăşurată în perioada 17 ianuarie 28 februarie 1991, în timpul Primului Război din Golf, iniţiată de Naţiunile Unite după ce Irakul, condus de Saddam Hussein, a invadat Kuweitul, în acest conflict s-au înfruntat armata irakiană şi forţele coaliţiei internaţionale, compuse din 30 de naţiuni participante (n. red.).

[{108}] *Pantera roz (1963), film regizat de Blake Edwards, avându-i în rolurile principale pe Peter Sellers şi David Niven (n. tr.).*

Table of Contents

Prolog EȘTI MORT, JACK!
- Unu
- Doi

Partea întâi CINCI ANI MAI TÂRZIU, CU TOATE AFACERILE ÎN DERULARE CONFORM PLANULUI
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24

Partea a doua NUMĂRUL TREISPREZECE
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitolul 33
- Capitolul 34
- Capitolul 35
- Capitolul 36
- Capitolul 37

Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Partea a treia CE LEGĂTURĂ ARE DRAGOSTEA CU ASTA?
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74
Capitolul 75
Capitolul 76
Partea a patra LUNETISTUL
Capitolul 77
Capitolul 78
Capitolul 79
Capitolul 80

Capitolul 81
Capitolul 82
Capitolul 83
Capitolul 84
Capitolul 85
Capitolul 86
Capitolul 88
Capitolul 89
Capitolul 90
Capitolul 91
Capitolul 92
Capitolul 93
Capitolul 94
Capitolul 95
Capitolul 96
Capitolul 97
Capitolul 98
Capitolul 99
Capitolul 100
Capitolul 101
Capitolul 102
Capitolul 103
Capitolul 104
Capitolul 105
Capitolul 106
Capitolul 107
Capitolul 108
Capitolul 109
Capitolul 110
Capitolul 111
Capitolul 112
Capitolul 113
Capitolul 114
Capitolul 115
Capitolul 116
Capitolul 117
Capitolul 118
Capitolul 119
Epilog S-A TERMINAT!
Capitolul 120
Capitolul 121
Capitolul 122
Capitolul 123
Capitolul 124
Mulțumiri

Table of Contents

Prolog EŞTI MORT, JACK! 3
Unu 4
Doi 6
Partea întâi CINCI ANI MAI TÂRZIU, CU TOATE AFACERILE ÎN DERULARE CONFORM PLANULUI 9
Capitolul 1 10
Capitolul 2 12
Capitolul 3 14
Capitolul 4 17
Capitolul 5 19
Capitolul 6 21
Capitolul 7 23
Capitolul 8 25
Capitolul 9 27
Capitolul 10 29
Capitolul 11 31
Capitolul 12 34
Capitolul 13 37
Capitolul 14 38
Capitolul 15 40
Capitolul 16 42
Capitolul 17 44
Capitolul 18 46
Capitolul 19 48
Capitolul 20 50
Capitolul 21 51
Capitolul 22 53
Capitolul 23 55
Capitolul 24 57

Partea a doua NUMĂRUL TREISPREZECE 59
Capitolul 25 60
Capitolul 26 62
Capitolul 27 63
Capitolul 28 65
Capitolul 29 67
Capitolul 30 69
Capitolul 31 71
Capitolul 32 73
Capitolul 33 75
Capitolul 34 77
Capitolul 35 79
Capitolul 36 81
Capitolul 37 83
Capitolul 38 85
Capitolul 39 86
Capitolul 40 88
Capitolul 41 90
Capitolul 42 91
Capitolul 43 93
Capitolul 44 95
Capitolul 45 98
Capitolul 46 99
Capitolul 47 101
Capitolul 48 103
Capitolul 49 104
Partea a treia CE LEGĂTURĂ ARE DRAGOSTEA CU ASTA? 106
Capitolul 50 107
Capitolul 51 109
Capitolul 52 111
Capitolul 53 113
Capitolul 54 115
Capitolul 55 117

Capitolul 56 118
Capitolul 57 120
Capitolul 58 123
Capitolul 59 125
Capitolul 60 127
Capitolul 61 129
Capitolul 62 131
Capitolul 63 132
Capitolul 64 134
Capitolul 65 136
Capitolul 66 138
Capitolul 67 140
Capitolul 68 142
Capitolul 69 144
Capitolul 70 147
Capitolul 71 149
Capitolul 72 151
Capitolul 73 152
Capitolul 74 154
Capitolul 75 156
Capitolul 76 157
Partea a patra LUNETISTUL 159
Capitolul 77 160
Capitolul 78 162
Capitolul 79 164
Capitolul 80 166
Capitolul 81 168
Capitolul 82 170
Capitolul 83 172
Capitolul 84 174
Capitolul 85 176
Capitolul 86 178
Capitolul 88 180
Capitolul 89 183

Capitolul 90 185
Capitolul 91 187
Capitolul 92 189
Capitolul 93 192
Capitolul 94 195
Capitolul 95 198
Capitolul 96 199
Capitolul 97 201
Capitolul 98 203
Capitolul 99 205
Capitolul 100 207
Capitolul 101 208
Capitolul 102 210
Capitolul 103 212
Capitolul 104 214
Capitolul 105 217
Capitolul 106 219
Capitolul 107 221
Capitolul 108 223
Capitolul 109 224
Capitolul 110 226
Capitolul 111 228
Capitolul 112 230
Capitolul 113 233
Capitolul 114 235
Capitolul 115 237
Capitolul 116 239
Capitolul 117 241
Capitolul 118 243
Capitolul 119 245
Epilog S-A TERMINAT! 247
Capitolul 120 248
Capitolul 121 250
Capitolul 122 252

Capitolul 123 254
Capitolul 124 256
Mulţumiri 258